

Ю НЕСБЬО ХЛЕБАРКИТЕ

Част 2 от „Случаите на инспектор Хари Хуле“

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2017

chitanka.info

Тази книга е издадена с финансовата помощ на НОРЛА.

Сред норвежката общност в Тайланд се говори под сурдинка, че норвежският посланик, по официални данни загинал трагично в автомобилна катастрофа в Банкок в началото на шейсетте години, в действителност е бил убит при изключително мистериозни обстоятелства. Външното министерство не е потвърдило слуха, а тялото е било кремирано още в деня след фаталната злополука, без да бъде извършена официална аутопсия.

Лицата и събитията в тази книга не бива да се отъждествяват с реални лица и събития. За подобни аналогии реалността е прекалено недостоверна.

*Банкок, 23 февруари
1998*

ПЪРВА ГЛАВА

Светофарът светна зелено. Ръмженето на автомобили, мотоциклети и триколесни рикши „тук-тук“ започна да се усилва все повече. Накрая Дим видя как витрините на търговския център „Робъртсън Дипартмънт Стор“ се разтресоха. Таксито потегли и дългата червена копринена рокля, изложена на витрината, се изгуби зад тях във вечерния мрак.

Дим взе такси. Не се качи в претъпкан автобус или в изпоядено от ръжда „тук-тук“, а в такси с климатична инсталация и шофьор, който не бръщолевеше нонстоп. Облегна се на подглавника и опита да се наслади на пътуването. Никакъв проблем. Един мотопед свърна рязко встрани и ги изпревари, а отзад момичето се вкопчи в мотоциклетиста — с червена тениска и каска с визьор — и хвърли празен поглед към таксито. „Дръж се здраво“ — предупреди я наум Дим.

По Рама^[1] IV шофьорът се залепи за един камион, който бълваше пушек — толкова гъст и черен, че закриваше табелата с номерата. След като преминеше през климатичната инсталация, изгорелият газ се охлаждаше и почти не излъчваше миризма. Почти, но не съвсем. Дим разгони демонстративно дима с ръка, за да покаже недоволството си. Шофьорът хвърли поглед в огледалото и веднага се изнесе вляво, за да изпревари камиона. Никакъв проблем.

Невинаги животът ѝ обаче бе протичал така безпроблемно. Дим израсна в селски чифлик с още пет сестри. Всички тези дъщери идваха в повече на баща ѝ. И шестте. Когато беше на седем, цялото семейство изпрати най-голямото момиче. Кашляха, задавени от жълтия прахоляк, докато каруцата се кандилкаше по селския път покрай кафявия канал. Сестрата на Дим тръгна с чисти дрехи, билет за влака за Банкок и адрес в Патпонг, написан на гърба на визитна картичка, а сълзите ѝ се лееха като из ведро. От усърдното махане ръката на Дим едва не се откачи. Майката я потупа по главата и каза, че не било леко, но пък не бивало и да го приемат толкова тежко. Момичето поне нямало да

обикаля от чифлик на чифлик като *куай*, както навремето правела по принуда майка ѝ, преди да се омъжи. Пък и Мис Уонг обеща да се грижи добре за нея. Бащата кимаше в знак на съгласие, дъвчеше листа от бетел и плюеше черна слюнка. Добави, че *фарангите* в баровете плащали добре на момичета, нови в занаята.

Дим не разбра защо майка ѝ използва думата *куай* — ще рече „вол“. Подобно на повечето си съседи и те нямаха пари за собствен вол, затова наемаха някой от пътуващите волове, дойдеше ли време да се оре оризовото поле. Чак по-късно Дим узна, че момичето, което води вола, също се нарича *куай*, защото нейните услуги вървят в комплект с добичето. Така повелявала традицията. Момичето се надявало да попадне на селянин, който ще я поиска, преди да престарее.

Един ден — тъкмо бе навършила петнайсет — баща ѝ я повика по име. Появи се, газейки към нея през оризовите насаждения. Слънцето го печеше в гръб. Държеше шапка в ръка. Дим не отговори веднага, но се изправи, огледа добре зелените хребети около малкото стопанство, затвори очи, чу песента на птицата тръбач сред листата и вдиша аромата на евкалипт и на каучукови дървета. От известно време знаеше, че приближава нейният ред.

През първата година живееше в една стая с още три момичета. Споделяха всичко: леглото, храната, дрехите. Особено важно беше последното, защото без шикозно облекло няма как да се уредиш с платежоспособни клиенти. Дим се научи да танцува, да се усмихва, да отгатва кой иска пиtie и кой — секс. Баща ѝ се беше уговорил предварително с Мис Уонг да изпраща парите на него и през първите години Дим не видя нищо от хонорарите си, но понеже се представяше на ниво, Мис Уонг започна да заделя все по-малки суми от заработеното за бащата и да дава повечето на Дим.

Мис Уонг имаше всички основания да е доволна. Дим работеше здраво и клиентите навъртаха сметки в бара. Мис Уонг се радваше, че Дим все още е при нея, защото на два пъти едва не я изпусна. Някакъв японец поиска да се ожени за Дим, но се отказа, когато тя му поиска пари за самолетен билет. После пък американец я заведе в Пукет, отложи прибирането си у дома и ѝ купи диамантен пръстен. Още в деня, след като той си тръгна, Дим занесе пръстена в заложна къща.

Случваше се клиенти да не ѝ платят обещаното, а осмелеше ли се да възнегодува, я засипваха с псувни. Други я портеха на Мис Уонг, когато откажеше да откликне на всичките им перверзни капризи. Не разбираха, че след като платят за нея на бара, Мис Уонг вече си е получила дела и Дим сама си е господарка. Имаше свободата да действа по собствено усмотрение. Отново се сети за червената рокля на витрината. Майка ѝ се бе оказала права — не беше леко, но не беше и болка за умирање.

Дим съумя да съхрани невинната си усмивка и веселия си смях — магнит за клиентите. Вероятно затова одобриха именно нея за „позицията“, наречена от Уанг Ли „служителка връзки с гостите“ в обявата във вестник „Тай Рат“. Уанг Ли, дребен, почти черен китаец, държеше собствен мотел по Сукумвит Роуд. Посещаваха го предимно чужденци със специални мераци, но не чак толкова специални, че Дим да не може да ги задоволи. Всъщност работата в мотела ѝ допадаше повече от нескончаемите танци в бара. Пък и Уанг Ли плащаше добре. Имаше един недостатък: от жилището ѝ в Банглапу до мотела на Сукумвит Роуд се пътуваше дълго.

Скапаният трафик! Колоната пак спря и Дим реши да слезе от таксито, макар това да означаваше да прекоси шест ленти, за да се добере до мотела от другата страна на пътя. Навън въздухът я обгърна, все едно е гореща мокра кърпа. Тя затърси пролука между автомобилите, притиснала длан към устата си — нещо съвсем безсмислено, защото в Банкок чист въздух просто няма, но така поне се предпазваше от миризмата.

Запровира се между колите. Отстъпи рязко встрани и избегна удара на пикап, от чиято каросерия се разнесоха подсвиркванията на натъпкалите се там момчета, а една тойота, летяща с бясна скорост, едва не отнесе токчетата ѝ.

Влезе в пустата рецепция и Уанг Ли вдигна глава.

— Слаба работа, а? — попита тя.

Собственикът кимна недоволно. През последната година бизнесът нещо не вървеше.

— Вечеряла ли си?

— Да — излъга момичето.

Оценяваше загрижеността му, но не изпитваше желание да яде „специалитета“ му — разкашкани нудъли, собственоръчно сварени в задната стаичка.

— Ще се наложи да изчакаш малко — предупреди я той. — Фарангът искаше първо да поспи. Той щял да те повика.

Дим простена.

— Нали знаеш, че най-късно в полунощ трябва да се върна в бара, Ли.

Мъжът погледна часовника.

— Дай му един час.

Сви рамене и седна. Ако това се беше случило преди година, Уанг Ли вероятно щеше да я изхвърли за този тон, но сега се нуждаеше от нея, за да закърпи оборота. Нищо не пречеше, разбира се, Дим да си тръгне, но тогава напразно щеше да е била толкова път. А и дължеше услуга на Лий. Все пак не беше от най-лошите сводници, с които си бе имала вземане-даване.

Изгаси третата поредна цигара, изплакна си устата с тръпчивия китайски чай на Уанг Ли и стана за последна проверка на грима в огледалото над плота.

— Ще го събудя — реши тя.

— Мхм. Носиш ли кънките?

Тя потупа красноречиво чантата си.

Токчетата ѝ захрущяха по чакъла върху откритата площадка между ниските стаи. Стая номер 120 се намиреше съвсем в дъното. Отвън не се виждаше кола, но прозорецът светеше. Навярно клиентът се бе събудил. Лек бриз повдигна късата ѝ пола, без да донесе прохлада. Дим жадуваше за мусона, за дъжда. И той щеше да дойде. Наводненията, разкаляните улици и плесенясалото пране обаче бързо-бързо щяха да я отрезвят и да я накарат да си спомня с носталгия за сухите, безветрени месеци.

Почука леко на вратата, нахлузила стеснителна усмивка. Въпросът „Как се казваш?“ вече бе кацнал на върха на езика ѝ. Никой не отговори. Почука повторно и си погледна часовника. Нищо, че „Робъртсън“ е голяма модна верига, вероятно ще намери начин да сваля цената на роклята с няколкостотин бата, мина ѝ през ума. Завъртя топката на вратата. Оказа се отключена.

Той лежеше ничком върху леглото. Първо го взе за заспал. После забеляза син отблясък в дръжката на ножа, стърчащ от сигналножълтото сако. Трудно беше да се определи коя от всички мисли, разразили се в главата ѝ, се появи първа, но една от тях гласеше, че пътуването от Банглапу така или иначе се е оказало на вятъра. Най-сетне Дим стегна гласните си струни. Писъкът ѝ се удави в пронизителния клаксон на тир, отбил встрани заради разсеян шофьор на „тук-тук“ по Сукумвит Роуд.

[1] Рама — широка голяма улица. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

„Национален театър“ — оповести сънлив носов глас по високоговорителя, преди вратите на трамвая да се отворят с шумно хлопване. Дагфин Турхюс слезе в суровото, мразовито, едва просветляло зимно утро. Въздухът захвапа прясно избръснатите му бузи. В отблясъците от оскъдното неоново осветление на Осло той виждаше как от устата му се вие мразовита пара.

Течеше първата седмица от януари. Очакваше с напредването на зимата нещата да се пооправят: ледът ще покрие фиорда, а влажността във въздуха ще намалее. Тръгна към Министерството на външните работи. Подминаха го няколко таксита. Иначе улиците пустееха. Часовникът на банка „Йенсидиге“ хвърляше червено сияние върху черното зимно небе над сградата пред него. И той показваше шест часа.

Пред входа извади магнитната си карта. „Позиция: началник-отдел“ — пишеше над снимка на Дагфин Турхюс отпреди десет години. Взираше се в обектива с издадена напред брадичка и целеустремен поглед зад очила с метални рамки. Прокара картата през четеца, въведе кода и бутна тежката стъклена врата на „Тераса Виктория“ — импозантен комплекс от сгради, където днес се помещава Министерството на външните работи.

Не всички врати се бяха разтваряли така лесно пред него, откакто преди близо трийсет години постъпи тук — едва двайсет и пет годишен. В дипломатическия институт към министерството Дагфин не успяваше да се впише гладко в средата заради широкия си йостердалски диалект и „аграрен манталитет“, както се бе изразило едно от столичанчетата от випуска. Другите стажант-аташета бяха политолози, икономисти и юристи с родители от академичните среди, от политическата класа или от дипломатическата аристокрация, където сега се опитваха на свой ред да се намърдат и отрочетата им. А Дагфин беше селско чедо, завършило земеделския техникум в Ос. Не му пукаше особено, но все пак знаеше, че истинските приятели са важни

за по-нататъшната кариера. Докато се опитваше да усвои социалните норми, компенсираше с усърдна работа. Независимо от различното си потекло, всички стажанти си приличаха по едно: нямаха конкретна представа накъде точно искат да поемат. Знаеха само посоката. Нагоре.

Турхюс въздъхна и кимна на охранителя. Онзи плъзна под остъкленото гише вестниците и някакъв плик.

— Някой друг...?

Охранителят поклати глава.

— Както винаги сте пръв. Пликът е от отдел „Междуведомствена комуникация“. Донесоха го снощи.

Турхюс наблюдаваше как числата върху таблото с бутоните светват последователно, отчитайки напредъка, докато кабината го издига нагоре. За него всеки етаж символизираше определен етап от професионалния му път и всяка сутрин кариерата му преминаваше пред очите му като на лента.

Първия етаж свързваше с първите две години от курса по дипломация, с пространните, необвързващи дискусии на политически и исторически теми и със скучните до смърт часове по френски.

Вторият етаж бележеше следващия етап: задграничната служба. Изпратиха го в Канбера за две години, после в Мексико за три. Хубави градове, нямаше от какво да се оплаче. Е, на челно място бе поставил Лондон и Ню Йорк, но и другите му колеги бяха кандидатствали за същите престижни места. Затова реши да не приема жребия си като поражение.

Третият етаж — обратно в Норвегия, край на щедрите бонуси от службата зад граница, за да си позволи живот на широка нога. Срещна Берит, тя забременя и когато дойде време да кандидатства за нова мисия в чужбина, вече очакваха второ дете. Берит, с корени от неговия роден край, говореше всеки ден с майка си по телефона. Той реши да поизчака със задграничната работа и междувременно да се трепе геройски. Вадеше километрични справки за двустранни търговски отношения със слаборазвити страни, съставяше речи на министъра на външните работи и жънеше признание нагоре по вертикалата. Никъде другаде в държавния апарат служебната конкуренция не е толкова свирепа както в дипломацията с нейната желязна йерархия. Всеки ден

Дагфин Турхюс отиваше на работа, както войник отива на фронта: залягаше ниско, непрекъснато нащрек врагът да не го нападне в гръб, и откриваше огън, ако някой му паднеше на мушката. Получи няколко потупвания по рамото — значи го бяха „забелязали“ — и се опита да обясни на Берит благоприятните шансове да се уреди за Париж или Лондон, но за пръв път в техния дотогава безметежен брачен живот тя тропна с крак. И Дагфин отстъпи.

Четвъртият етаж — още справки, секретарка и символично повишение на заплатата, преди да го преместят на втория етаж в отдел „Човешки ресурси“.

Позиция в отдел „Човешки ресурси“ впрочем минаваше за нещо специално в министерството: предвестник, че пътят ти към висините вече е открит. Но се случи нещо. Заедно с кариерната комисия служителите в отдела определяха назначенията в задграничните мисии — тоест директно се намесваха в кариерното развитие на мераклиите за посланици. Навярно по онова време Дагфин бе стъпил накриво. Например, като е парафирал назначение, което не удовлетворява амбициите на някой дипломат, или е изказал възражения против назначението на човек, издигнал се впоследствие. Сега този незнаен реваншист явно дърпаше невидимите конци, направляващи живота на Дагфин и други като него във Външното министерство.

Защото възходът му към горните етажи секна и една сутрин Дагфин неочаквано видя в огледалото в банята един чиновник, изтикан в миманса, посредствен бюрократ, който никога няма да успее да издрапа до петия етаж — не и при условие, че до пенсионна възраст му оставаха някакви си десетина години. Освен ако, разбира се, не сътвореше чудеса от храброст. Уви, в неговата гилдия подобни подвизи имаха един недостатък: водеха или до повишение, или до уволнение по бързата процедура.

Въпреки това той продължи в същия дух. Все се стараяше да води с едни гърди пред останалите. Всяка сутрин пристигаше пръв на работа, за да прочете на спокойствие вестниците и факсовете и да си е съставил мнение, когато на сутрешната оперативка другите още дремят и си търкат сънливо очите. Натегачеството му стана втора природа.

Отключи вратата към кабинета си и се поколеба за миг, преди да запали лампите. Колебанието му си имаше предистория с кодовото име

„челник“. За жалост историята се разчу и се превърна в любима дъвка из дипломатическите среди. Преди много години тогавашният посланик на САЩ — вече прекарал известно време в Осло — се обади на Турхюс в ранни зори и го попита какво му е мнението за снощното изявление на президента Картър. Турхюс — току-що прекрачил прага на кабинета — не беше прочел пресата и факсовете и не успя да даде адекватен отговор. Провалът, естествено, съсипа целия му ден. Очакваше го обаче още по-голямо фиаско. На следващата сутрин посланикът се обади точно когато Турхюс бе разтворил вестника и му поиска прогноза как снощните събития ще повлияят на ситуацията в Близкия изток. На последващата сутрин пак му позвъни с въпрос по актуална новина. Разколебан поради недостатъчна осведоменост, Турхюс изпелтечваше изсмукан от пръстите отговор.

Започна да идва още по-рано на работа, но посланикът сякаш притежаваше свръхестествена интуиция, защото всяка сутрин телефонният звън съвпадаше с настаняването на Турхюс в служебния стол.

Чак когато случайно научи, че посланикът живее в хотел „Акер“ — точно срещу Външното министерство — Турхюс схвана причинно-следствената връзка. Посланикът, прословут ранобудник, бе забелязал, че прозорците на Турхюс светват много по-рано отколкото в другите кабинети, и беше решил да се пошегува със свръхприлежния служител. Турхюс си купи челник и на следващата сутрин първо прочете всички вестници и факсове и чак тогава включи осветлението. След като в течение на почти три седмици прилага новата си тактика, посланикът се призна за надхитрен.

В момента на Дагфин Турхюс изобщо не му дремеше за глупавите номерца на Негово превъзходителство. Разпечата плика. Дешифрираното хартиено копие от криптофакса съдържаше съобщение с гриф „строго секретно“, от което ръцете му се разтрепериха и той разля кафе върху книжката, пръснати върху бюрото му. Лаконичният текст оставяше доста място на въображението, но есенцията беше приблизително следната: Атле Молнес, посланик на Норвегия в Тайланд, е бил открит, наръган с нож в гърба, в банкокски бардак.

Турхюс прочете съобщението повторно и остави листа настрана.

За Атле Молнес, бивш политик от редиците на Християнската народна партия и някогашен председател на Комисията по финансов надзор, вече щеше да се говори само в минало време. Новината изглеждаше толкова невероятна, че Турхюс неволно хвърли поглед към хотел „Акер“, за да провери дали завесите не помръдват. Криптограмата съвсем закономерно бе изпратена от норвежкото посолство в Банкок. Турхюс изруга. Защо намери да се случи точно това — и то не другаде, а именно в Банкок? Редно ли е незабавно да уведоми Аскилсен? Не — ще научи, когато му дойде времето. Турхюс хвърли поглед към часовника и вдигна слушалката, за да се обади на външния министър.

Бярне Мьолер почука предпазливо по вратата и отвори. Гласовете в заседателната зала замлъкнаха. Лицата се обърнаха към него.

— Това е Бярне Мьолер — началник-отдел в криминалната полиция — представи го шефката на Главното управление и му даде знак да седне. — Мьолер, запознай се с Бьорн Аскилсен, съветник на министър-председателя, и с господин Дагфин Турхюс от Външното министерство.

Мьолер кимна, дръпна един стол и се помъчи да сбута „мотовилите“ си под масивната овална дъбова маса. Май беше мяркал по телевизията младежки гладкото лице на Аскилсен. Съветник на премиера? Работата, значи, е дебела.

— Благодаря, че се отзовахте след толкова кратко предизвестие — изръмжа съветник Аскилсен, докато пръстите му барабанияха нервно по плота. — Хане, ще преразкажеш ли накратко за какво говорихме, за да се ориентира господинът?

На Мьолер му се бяха обадила едва преди двайсет минути. Тогава, без никакви обяснения, шефката му бе отпуснала петнайсет минути да стигне до Външното министерство.

— Атле Молнес е открит мъртъв, вероятно убит, в Банкок — подхвана шефката на полицията.

Мьолер видя как Турхюс завъртя иронично очи зад очилата с метални рамки. След като го запознаха с малко повече подробности, Мьолер схвана причината за реакцията му. Само полицай би използвал

формулировката „вероятно убит“, говорейки за човек, намушкан с нож вляво от гръбначния стълб, при което острието е разкъсало левия бял дроб и се е врязало в сърцето.

— Намерен е в хотелска стая от някаква жена...

— В бардак — прекъсна го мъжът с металните рамки. — От проститутка.

— Чух се с моя колега в Банкок — намеси се шефката на Мьолер. — Разбран човек излезе. Обеща на първо време да не огласява случая.

Спонтанният порив на Мьолер му диктуваше да попита защо ще протакат оповестяването на убийството. Често бързото отразяване на убийствата в медиите помагаше на полицията да събере сигнали от очевидци, докато спомените им и следите са още пресни. Но нещо му подсказваше, че въпросът му ще бъде схванат като ужасно наивен. Затова попита колко време възнамеряват да пазят престъплението в тайна.

— Докато скалъпим по-приемлива версия, надявам се — отвърна Аскилсен. — Наличната отпада.

Наличната? Мьолер не успя да сдържи усмивката си. С други думи, бяха претеглили истината и я бяха отхвърлили. Като сравнително новоизлюпен началник-отдел досега, слава богу, Мьолер не си беше имал вземане-даване с политици, но знаеше, че повишението неминуемо ще го сблъска с напористите им ходатайства.

— Настоящата версия е леко смуцаваща, разбирам, но какво имате предвид под „отпада“?

Шефката му го изгледа предупредително. Съветникът се поусмихна.

— Времето ни притиска, Мьолер, въпреки това ще ви изнеса бърза лекция по практическа политика. Всичко, казано между тези четири стени, е строго конфиденциално, естествено.

Той попристегна машинално възела на вратовръзката си — навик, който Мьолер бе запомнил от телевизионните му интервюта.

— И така... За пръв път в следвоенната ни история имаме центристко правителство с известни шансове да просъществува. Не защото разполага с безрезервна парламентарна подкрепа, а защото премиерът по случайност е на път да се превърне в един от най-малко мразените политици в страната.

Шефката на управлението и Турхюс се подсмихнаха угоднически.

— Рейтингът на правителството обаче се крепи върху крехък фундамент, основен капитал на всички политици: доверието. Най-важното не е да си симпатичен и харизматичен, а да се ползваш с доверие. Знаете ли на какво Гру Харлем Брюнтлан^[1] дължеше огромната си популярност, господин Мьолер?

Мьолер нямаше никаква представа.

— Не на неустоимата си харизма, а на хорското доверие, че при нея няма скрито-покрито. Разковничето към управленческо дълголетие е именно доверието.

Всички около масата закимаха. Този постулат явно представляваше своеобразна азбучна истина в политическите среди.

— Атле Молнес и премиерът бяха много близки — свързваше ги и лично приятелство, и професионална солидарност. Били са състуденти, заедно са се издигали в партийната йерархия, преборили са се за подмладяването на състава, набирайки членове от младежката организация, а в зората на политическата си кариера дори са споделяли една квартира. Молнес доброволно се е оттеглил от надпреварата между двамата равностойни претенденти за лидери на партията и дал пълната си подкрепа за настоящия премиер. Така избегнал ожесточена междуличностна битка в партията. В резултат министър-председателят е дълбоко задължен на Молнес.

Аскилсен навлажни устни и погледна през прозореца.

— С други думи, Молнес нямаше дипломатическа школовка и без ходатайството на премиера едва ли щеше да се уреди посланик в Банкок. Вероятно прилича на шуробаджанацина, но е нейна приемлива разновидност, практика, въведена и получила широко разпространение по време на управлението на Работническата партия. Райюлф Стен също нямаше никакъв стаж във външнополитическите отношения, когато оглави мисията ни в Чили.

Аскилсен се обърна към Мьолер. В очите му играеше палаво пламъче:

— Едва ли е нужно да подчертавам колко сериозно ще бъде дискредитиран премиерът, ако се разчуе, че негов приятел и съпартиец, когото той лично е протежирал за ръководител на дипломатическа мисия, е бил хванат да мърсува и при това е убит.

Съветникът предостави с жест думата на шефката на управлението, но Мьолер не се стърпя:

— Че кой няма приятели, които посещават проститутки?

Усмивката на Аскилсен замръзна, а мъжът с металните рамки се прокашля:

— Получихте цялата необходима информация, Мьолер. Ако обичате, оставете преценките на нас. Нужен ни е човек, който да се грижи разследването на този случай да не... вземе злощастен обрат. Всички, естествено, искаме извършителят да бъде заловен, но засега обстоятелствата около убийството следва да се пазят в тайна. Заради доброто на страната. Ясно е, нали?

Мьолер сведе поглед към дланите си. Заради доброто на страната. Мълчи си. В семейството му така и не се бяха научили да разговарят помежду си. За него баща му си бе останал просто ченге.

— Опитът показва, че истината трудно може да бъде скрита, господин Турхюс.

— Факт. От името на Външно министерство операцията ще ръководя аз. Както сам разбирате, случаят е изключително деликатен и е необходимо да се сработим добре с тайландската полиция. Жертвата е дипломат, затова ще ни дадат известна свобода на действие, дипломатически имунитет и така нататък, но така или иначе ще стъпваме по тънък лед. Важно е да изпратим на място човек със солидна професионална подготовка, с опит в международното сътрудничество и най-важното — да работи ефективно.

Турхюс млъкна и погледна Мьолер, който се питаше защо изпитва органическа антипатия към чиновника с агресивната брадичка.

— Ако съберем екип от...

— Никакви екипи, Мьолер. Колкото по-малко шум, толкова по-добре. Пък и вашата шефка ни обясни, че присъствието на цяла група няма да улесни съвместните действия с местната полиция. Само един човек.

— Един-единствен?

— Вашата началничка излезе с приемливо за нас предложение. Въпросният полицай е ваш пряк подчинен. Повикахме ви, за да чуем мнението ви. Според разговор на вашата шефка с неин колега от Сидни миналата година полицаят е свършил забележителна работа по

случая „Ингер Холтер“. Четох за тази история във вестниците през зимата — поясни Аскилсен. — Много впечатляващо разследване. И това ако не е нашият човек, нали?

Бярне Мьолер преглътна. Шефката на полицията бе предложила да изпратят в Банкок Хари Хуле. И сега викаха Мьолер, за да увери бюрократите, че Хари Хуле е оптималният избор. Идеалният кандидат за мисията.

Мьолер огледа присъстващите около масата. Политика, власт, влияние. Нищичко не отбираше от тези игри, но от тази среща зависеше и неговото бъдеще и той го съзнаваше. Всичко изречено и предприето от него щеше да се отрази на по-нататъшната му кариера. Началничката на управлението бе рискувала да назове конкретен полицай и сега администрацията държеше прекият началник на Хуле да потвърди качествата му. Мьолер погледна шефката си и се помъчи да разтълкува погледа ѝ. Не беше изключено, разбира се, Хуле да се представи на ниво. Ако пък тръгне да ги разубеждава, няма ли да злепостави шефката си? А и щяха да настояват да предложи друг полицай. Ами ако онзи оплеска нещата, Мьолер щеше да се озове сам-самичък на пангара.

Вдигна поглед към портрета над главата на началничката. Трюгве Ли, генерален секретар на ООН, го гледаше повелително. Аман от политици. През прозорците Мьолер виждаше покривите на околните сгради, крепостта „Акершхюс“ и ветропоказателя, който трептеше върху хотел „Континентал“ под напора на бръснещите пориви на вятъра.

Бярне Мьолер имаше самочувствието на кадърен полицай, но сега нещата опираха до друго. Бяха го въвлекли в игра, чиито правила му бяха непознати. Какво би го посъветвал баща му? Най-вероятно нищо: на Мьолер-старши не му се бе налагало да се разправя с политици. Но той отрано беше разбрал кое е разковничето към успеха и бе забранил на сина си да постъпва в Полицейската академия, преди да завърши първия етап от юридическото следване. Бярне го беше послушал и след церемонията по връчването на дипломите баща му кашля ли, кашля, докато тупаше сина си по гърба. Нямаше да спре, ако Бярне не го беше помолил.

— Добро предложение — отсъди Мьолер с висок ясен глас.

— Чудесно — кимна Турхюс. — Искаме толкова бързо становище, защото случаят е спешен. Ще се наложи вашият човек да прекрати текущите си ангажименти. Заминава още утре.

„Навярно Хуле се нуждае именно от такава задача в момента“, утеши се Бярне Мьолер.

— Съжаляваме, че се налага да ви отнемем толкова ценен кадър — заключи Аскилсен.

Бярне Мьолер едва се сдържа да не прихне.

[1] Гру Харлем Брюнтлан (р. 1939 г.) — норвежка политичка, член на Работническата партия, първата жена министър-председател на страната, заемала този пост трикратно, впоследствие генерален директор на Световната здравна организация. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Откриха го в ресторант „Скрьодер“ на улица „Валдемар Тране“ — стара, достолепна кръчма в пресечната точка на източно и западно Осло. Истината изисква да се уточни, че кръчмата беше повече стара, отколкото достолепна. Достолепието ѝ се изчерпваше с хрумването на градската управа да обяви кафявите, окадени от цигарен дим помещения за паметник на културата, но опитът за увековечаване славата на ресторанта не бе успял да повлияе на клиентелата — подложен на социални гонения, застрашен от изчезване вид, включващ стари пияници, вечни провинциални студенти и донжуани с поовехтяла фасада.

Двамата полицаи видяха високата фигура да седи под стара картина, изобразяваща църквата в Акер. Въздушната струя, нахлула от вратата, разлюля димната завеса. Русата коса, подстригана съвсем късо, стърчеше на иглички, а тридневната брада върху изпосталялото, белязано от страдание лице беше прошарена, макар притежателят ѝ да не бе прехвърлил трийсет и пет. Седеше сам, с изправен гръб, облечен в закопчано двуредно палто, сякаш всеки момент се канеше да си тръгва. Сякаш халбата бира, сервирана пред него, не беше източник на удоволствие, а работа, която трябва да се свърши.

— Посъветваха ни да те потърсим тук — подхвана по-възрастният от двамата полицаи и седна на стола срещу него. — Аз съм полицай Валер.

— Виждате ли онзи мъж в ъгъла? — попита Хуле, без да вдига поглед.

Валер се извърна. В ъгъла седеше възрастен мъж, само кожа и кости, взираше се в чаша с червено вино и се люлееше напред-назад. Все едно зъзнеше.

— Наричат го последния мохикан.

Хуле вдигна глава и им се усмихна широко. Очите му приличаха на синьо-бели топчета, замрежени от паяжина червени жилки, а погледът му се бе вперил някъде в гърдите на Валер.

— Бивш моряк от търговския флот — обясни Хари с пресилена ясна дикция. — Допреди няколко години имаше доста от неговото поколение, но вече останаха малцина. Този е бил обстрелван с торпедо два пъти по време на войната. Мисли се за безсмъртен. Миналата седмица го намерих да спи в снежна пряспа по улица „Глюксте“, след като „Скръодер“ беше затворил. Навън беше пълно мъртвило, тъмно като в рог и осемнайсет градуса под нулата. Разтърсих го, за да дойде на себе си, а той само ме погледна и ме прати да вървя по дяволите.

Хари се разсмя високо.

— Виж какво, Хуле...

— Снощи отидох до масата му и го попитах помни ли случката. Все пак го бях спасил от измръзване. И какво, мислите, ми отговори този хубостник?

— Мьолер иска да те види, Хуле.

— Каза, че бил безсмъртен. „Мога да живея като никому ненужен ветеран в тази скапана страна. Но е адски гадно, когато и свети Петър те пъди — това вече не си е работа.“ Чуйте го само! Дори свети Петър не искал...

— Наредиха ни да те отведем в управлението.

Върху масата на Хуле тупна нова халба.

— Да оправим сметката, Вера — поиска той.

— Двеста и осемдесет — отговори сервитьорката, без дори да погледне тефтера си.

— Майчице — промърмори по-младият полицаи.

— Не ми връщай, Вера.

— Уха. Благодарско — и тя изчезна.

— Най-доброто обслужване в града — обясни Хари. — Случва се да те забележат и без да размахваш две ръце.

Лицето на Валер се бе изопнало и кожата стоеше опъната върху челото, където една вена изпъкваше подобно на гърчеща се синя змия.

— Нямаме време да слушаме пияндурските ти истории, Хуле. Предлагам да пропуснеш последната хал...

Хуле вече бе поднесъл чашата към устните си и пиеше.

Валер се надвеси над масата. Едва се сдържаше да не повиши глас:

— Знам те що за стока си, Хуле. И не те харесвам. Ако зависеше от мен, отдавна да си изхвърчал от системата. Отрепки като теб петнят

имиджа на полицията. Но сме дошли за друго. Възложиха ни да те отведем при шефа. Мьолер е добър човек. Може да ти даде още един шанс.

Хуле се оригна, Валер се отдръпна погнушен.

— Какъв шанс?

— Да покажеш в какво те бива — отвърна по-младият полицай и се усмихна хлапашки.

— Ей сега ще видите в какво ме бива — усмихна се Хуле, надигна халбата и отметна назад глава.

— Я зарежи тези глупости! — Валер почервения, докато двамата с колегата му наблюдаваха как адамовата ябълка на Хари подскача нагоре-надолу по небръснатия му врат.

— Доволни ли сте? — попита Хуле и стовари празната халба върху масата.

— Работата ни...

— ... ми е през оная работа — прекъсна ги Хари и си закопча палтото. — Щом му трябва на Мьолер, да ми се обади или да изчака да се появя утре на работа. Сега се прибирам и се надявам през следващите дванайсет часа да не ми се мяркате пред очите. Е, господа...

Хари се изправи в целия си ръст, възлизащ на внушителните сто и деветдесет сантиметра, и едва видимо се олюля.

— Арогантен простак! — Валер се залюля назад върху стола. — Шибан неудачник. Ако журналистчетата, дето се скъсаха да те превъзнесят след командировката ти в Австралия, подозираха, че нямаш капка мъжество...

— Ти какво разбираш под „мъжество“, Валер? — продължаваше да се усмихва Хуле. — Да потрошиш от бой пиян тийнейджър в арестантска килия, защото си е подстригал косата а ла петльов гребен?

Младият полицай стрелна Валер с поглед. В полицейската академия миналата година бяха тръгнали слухове за неколцина млади бунтари, закопчани за употреба на алкохол на публично място и после пребити в килията с портокали, увити в мокри кърпи.

— Професионалната солидарност винаги ти е била чужда, Хуле — сопна му се Валер. — Мислиш само за себе си. Всички знаем кой е седял зад волана на онази катастрофирала патрулка и защо един добър колега си разцепи черепа в уличен стълб. Защото ти си алкохолик и си

шофирал натаралянкан. Благодарни се, че шефовете заметоха случая под килима. За да пожелат близките на колегата и имиджа на полицията. Иначе...

Младият полицаи работеше съвсем отскоро в системата и всеки ден усвояваше по нещо ново. Този следобед, например, научи, че не е никак далновидно да се люлееш върху стол, докато сипеш нападки по нечий адрес, защото така си напълно неспособен да се защитиш, ако обектът на острите ти реплики внезапно ти скочи и ти забие един десен прав между очите. Но в „Скръдер“ падането на клиент отдавна не се смяташе за събитие, затова инцидентът бе последван от няколко секундна тишина и после жуженето на гласовете се възобнови.

Докато помагаше на Валер да се изправи, новобранецът улови с периферното си зрение как пешовете на Хуле се ветреят на излизане през вратата.

— Не е лошо като за човек на осем бири, а? — пошегува се младокът, но си прехапа езика, срещнал погледа на Валер.

Хари вървеше с широки крачки надолу по заледената улица „Довре“. Кокалчетата на ръката не го боляха, но той си знаеше, че болката и разкаянието ще го навестят чак утре сутринта.

Отскоро си бе наложил да не близва алкохол през работно време. Доктор Ауне обаче твърдеше, че всяко посягане към чашката, независимо по кое време на деня, връща алкохолика в изходно положение.

Когато веднъж Хари се похвали, че страни от стария си враг Джим Бийм и кара само на бира, която не е сред алкохолните му фаворити, белокосият, възпълен двойник на Питър Устинов се разсмя, та чак двойната му гуша се разтресе.

— Щом веднъж си кривнал от правия път, отвориш ли бутилката, пак ще залитнеш. Няма средно положение, Хари.

Е, чак пък да няма. Нали все пак се прибираще на два крака, обикновено успяваше да си съблече дрехите и да се добере до работа на следващия ден. Преди и това му беше непосилно. Подобно състояние не минаваше ли за средно положение? Нуждаеше се от малко упойка, за да заспи. Нищо повече.

Някакво момиче с кожен калпак го поздрави мимоходом. Дали се познаваха? Миналата година мнозина му кимаха — особено след интервюто в „Редакция 21“, където Ане Гросвол^[1] го бе попитала какво е чувството да застреляш сериен убиец.

— Как да ви кажа... по-приятно е, отколкото да седя тук и да отговарям на такива въпроси — отвърна Хари с крива усмивка и думите му се превърнаха в хита на пролетта: най-цитираното изказване, достойна конкуренция на прословутата реплика „Овцете са си съвсем прилични животни“^[2].

Хари пъкна ключа във входната врата. Улица „Софие“. През есента се бе преместил в квартал „Бишлет“, без сам да знае защо. Вероятно защото съседите в „Тъойен“ бяха започнали да го гледат мнително и да странят от него — поведение, което в началото Хари тълкуваше като проява на деликатност.

Е, тукашните съседни не го гледаха изпод вежди, но пък случеше ли се да се спъне по стълбите, да залитне назад и да се изтърколи до долната площадка, излизаха да проверят какво става.

„Инцидентите“ по стълбите зачестиха през октомври, след като Хари претърпя провал със случая на Съос. Тогава го налегна униение и кошмарите пак се възобновиха. А той знаеше само един начин да ги прогони.

Опита да се вземе в ръце, заведе Съос в хижата в Раулан, но след преживяното зверско изнасилване тя се затвори в себе си и вече не се смееше както преди. Хари се обади два-три пъти на баща им, колкото да му стане ясно, че той иска просто да го оставят на мира.

Хари затвори вратата на апартамента зад гърба си, съобщи на всеослушание, че се е прибрал, и кимна доволно, след като не получи отговор. Чудовищата приемат различни превъплъщения, но щом не го посрещаха от вратата, значи все пак имаше шанс да спи спокойно нощес.

[1] Ане Гросвол (р. 1950 г.) — норвежка журналистка, телевизионна и радиоводеща. — Б.пр. ↑

[2] Думи на Лив Финста, норвежка криминологка и политичка. През 1983-та, по време на телевизионен дебат, на въпроса защо десницата е решила да увеличи овцевъдството тя отговоря със

споменатата реплика, превърнала се в един от най-цитираните бисери.
— Б.пр. [↑](#)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От внезапно връхлетелия го на улицата студ Хари чак се задъха. Вдигна поглед към порозовялото небе над сградите и отвори уста, за да проветри вкуса на кисела слюнка и „Колгейт“.

На площад „Холберг“ успя в последния момент да се метне на трамвая, поел с дрънчене по улица „Велхавен“. Намери свободна седалка и разтвори вестник „Афтенпостен“. Поредният норвежец педофил. През последните месеци бяха нашумели три случая на норвежци, заловени с малолетни в Тайланд.

В обширната статия на видно място във вестника журналист напомняше на министър-председателя предизборното му обещание да повиши разкриваемостта на сексуалните престъпления, дело на норвежки граждани — както в страната, така и извън пределите ѝ. Авторът питаше кога евентуално ще проличат някакви резултати.

В коментар по темата премиерският съветник Бьорн Аскилсен уверяваше, че в момента тежат преговори за спогодба с Тайланд за разследване на норвежките педофили на местна почва и че щом споразумението влезе в сила, резултатите ще бъдат налице.

„Няма време за губене! — заключаваше журналистът от «Афтенпостен». — Хората очакват конкретни мерки. Ако това безобразие продължава, ще бъде много лош атестат за премиер с претенции, че изповядва християнски ценности.“

— Влез!

Хари отвори вратата. Пред него зина устата на прозяващия се Бярне Мьолер. Мьолер се протегна на стола и дългите му крака се подадоха изпод бюрото.

— Я виж ти. Очаквах те още вчера, Хари.

— Предадох ми, че си ме търсил, но аз не ходя на работа в нетрезво състояние. Своеобразен принцип, който съм си изградил — поясни той, влагайки солидна доза ирония.

— Полицаят е полицай двайсет и четири часа в денонощието, Хари — трезвен или пиян. Наложил се да моля Валер да не те докладва писмено. Разбираш ли какво значи това?

Хари сви рамене, за да покаже нежеланието си да коментира.

— Добре, стига толкова приказки по случая. Имам задача за теб. Според мен не я заслужаваш, но въпреки това ще ти я поверя.

— Ще се зарадваш ли, ако ти откажа? — попита Хари.

— Я не ми се прави на Филип Марлоу. Не ти отива — скастри го Мьолер.

Хари се усмихна под мустак — знаеше с какви симпатии се ползва пред началника.

— Още дори не съм ти обяснил в какво се състои задачата.

— Щом пращаш кола да ме вземе, и то през свободното ми време, вече съм се досетил, че не става дума за регулиране на уличното движение.

— Тогава защо не ми позволиш да довърша?

Хари се изсмя сухо и късо и се наведе напред.

— Ще си говорим ли откровено, шефе? Защото нещо ме стяга под лъжичката.

„Да не е черният дроб?“ — едва се стърпя да не го подкачи Мьолер, но само кимна.

— В момента не ставам за важни мисии, шефе. Вече и сам си забелязал, предполагам, как вървят нещата в последно време; по-точно как *не* вървят. Едва кретат. Върша си работата, действам на автопилот, опитвам се да не се пречкам на другите и засичам колко време изкарвам трезвен. На твое място щях да възложя въпросната задача на друг колега.

Мьолер въздъхна, сгъна краката си в коленете, прибра ги с мъка към себе си и се изправи.

— Искаш ли да си говорим откровено, Хари? Ако зависеше от мен, щях да ангажирам друг. Но те настояват за теб. Затова ще ми направиш голяма услуга, ако...

Хари вдигна бдителен поглед. През последната година Бярне Мьолер го бе измъкнал от множество гафове и Хари знаеше, че е въпрос на време да настъпи моментът, когато ще трябва да му се реваншира.

— Чакай малко. Кои хора настояват за мен?

— Високопоставени клечки. Няма да им мигне окото да ми разгонят фамилията, ако не им играя по свирката.

— А аз какво ще получа, ако се съглася да се жертвам?

Мьолер смръщи вежди, но дори свъсено, младежкото му лице не изглеждаше никак мрачно.

— Какво ще *получиш* ли? Заплатата си, как какво! Какво щял да *получи*, виж го ти него!

— Нека проверим дали съм схванал правилно, шефе. Хората, за които говориш, мислят, че онзи Хуле, дете миналата година разплете убийството в Сидни, ще да е голяма работа, а от теб искат да ме убедиш да поема техния случай. Греша ли?

— Хари, мери си приказките.

— Не греша. И вчера не сбърках, когато видях мутрата на Валер. Затова премислих и ето какво ще ти предложи. Аз съм добро момче, ще поема случая и след като го приключа, ще ми зачислиш двама следователи на пълен работен ден за два месеца и ще ми осигуриш пълен достъп до всички електронни регистри.

— Какви ги дрънкаш? С каква цел?

— Знаеш отлично.

— Ако пак ми извиваш ръцете за изнасилвача на сестра ти, ще се наложи да ти откажа, Хари. Съжалявам. Нали си спомняш, че прекратиха делото.

— Спомням си, шефе. Спомням си какво пишеше в мотивировката: сестра ми страдала от синдрома на Даун и не било изключено да си е измислила престъплението, за да си намери оправдание как е забременяла при случаен секс. И без да ми припомняш, помня всичко в подробности.

— Нямаше никакви веществени...

— Възнамерявала е да го скрие. За бога, докато бях в апартамента ѝ в Согн, съвсем случайно в коша за пране в банята забелязах неин сутиен, подгизнал от кръв. Едва я накарах да ми покаже гърдите си. Беше ѝ порязал зърното. Кървяла е повече от седмица. Съос си мисли, че всички са като нея, и когато някакъв костюмар я почерпил с обяд и я поканил да гледат филм в хотелската му стая, тя останала очарована от добрината му. Дори да помнеше номера на стаята, разбрах твърде късно: стаята вече е била чистена и мита поне

двайсет пъти, а чаршафите — многократно подменени. В такива случаи не се откриват почти никакви веществени следи.

— Някоя от камериерките не помни да е сменяла окървавени чаршафи...

— Работил съм в хотел, Мьолер. Няма да повярваш колко окървавени чаршафа минават през ръцете на персонала в рамките на две-три седмици. Оставаш с впечатлението, че хората кървят под път и над път.

Мьолер поклати енергично глава.

— Съжалявам, Хари. Дадох ти възможност да докажеш тезата си.

— Не беше достатъчно, шефе. Не беше достатъчно.

— На теб и десет години няма да ти стигнат. Но все някъде човек трябва да тегли чертата. С наличните ресурси...

— Развържи ми ръцете. Искам само един месец.

Мьолер вдигна неочаквано глава и примижа с едното си око. Хари разбра, че е разкрит.

— Шмекер такъв! През цялото време си искал да поемеш задачата, нали? Но първо гледаше да ми измъкнеш нещо в замяна, а?

Хари издаде напред долната си устна и поклати глава. Мьолер се загледа през прозореца. После въздъхна.

— Добре, Хари. Ще видя какво мога да издействам. Но оплескаш ли нещата, ще се наложи да взема решение, което — знам — немалко колеги от управлението смятат за доста закъсняло. Досещаш се какво намеквам, нали?

— Ще ме изриташ като мръсно псе, разбрах. Какво се иска от мен?

— Дано летният ти костюм е минал наскоро през химическо и дано помниш къде държиш международния си паспорт. Защото самолетът ти излита след дванайсет часа и заминаваш надалече.

— Колкото по-далече, толкова по-добре, шефе.

Хари седеше на един стол до вратата в тесния апартамент, отпуснат по социални показатели. Сестра му, сгушена до прозореца, гледаше снежните парцали под светлия конус от улична лампа. Подсмръкна няколко пъти. Понеже се бе обърнала с гръб към него,

Хари не можеше да прецени дали е от наскоро лепнатата настилка, или от мъка заради предстоящото сбогуване. Съос живееше тук от две години и се справяше прилично. Веднага след изнасилването и аборта Хари си взе малко дрехи и несесер с тоалетни принадлежности и се нанесе при нея, но само няколко дни по-късно тя го помоли да си върви. Била голямо момиче.

— Ще се прибера съвсем скоро, Съос.

— Кога?

Намираше се толкова близо до прозореца, че от дъха ѝ при всяка нейна дума по стъклото разцъфваше роза от влага.

Хари се приближи зад нея и сложи ръка на гърба ѝ. Лекото потреперване предвещаващо скорошен плач.

— Като хвана лошите, веднага се прибирам.

— Да не преследваш...

— Не, не преследвам него. Него ще го заловя по-нататък. Днес чу ли се с татко?

Тя поклати глава. Хари въздъхна.

— Щом той не ти звъни, потърси го ти. Ще го направиш ли заради мен, Съос?

— Той, татко, все мълчи — прошепна Съос.

— Мъчно му е, че мама си отиде.

— Но оттогава минаха години.

— Затова е време да го накараме да проговори, Съос. Няма да стане без твоя помощ. Ще му се обадиш ли?

Тя се обърна безмълвно, склучи ръце на тила му и зарови глава в ямката на ключицата му.

Хари я погали по косата и усети влага по яката на ризата си.

Хари си стегна куфара и се обади на Ауне да му съобщи за командировката си в Банкок. Ауне не каза нищо по въпроса, пък и Хари не беше съвсем наясно защо го бе потърсил. Навярно защото е приятно да се чуеш с човек, за когото се предполага, че ще забележи отсъствието ти. Липсата му би усетил евентуално и персоналят в „Скръодер“, но на тях Хари не изпитваше желание да се обажда.

— Непременно си вземи ампулите витамин „Б“, които ти изписах — поръча Ауне.

— Защо?

— Ако ти се прииска да го раздаваш трезвен, ще те улеснят. Смяната на обстановката понякога е добър повод за промяна, Хари.

— Ще си помисля.

— Само с мислене няма да стане.

— А където мисленето е безсилно, на помощ идва боцкането, а? Ауне изръмжа — така звучеше неговият смях.

— С това чувство за хумор да беше станал комик, Хари.

— Още не е късно.

Момче от приюта по-нагоре по улицата се беше облегло на близката стена и потреперваше зиморничаво в тясното си дънково яке, докато пафкаше угарка от цигара. Хари качи куфара си в багажника на едно такси.

— Малко по широкия свят, а? — попита шофьорът.

— Кажете-речи.

— Някъде на юг?

— Към Банкок.

— Сам ли?

— Да.

— Значи, работата е ясна... — вдигна одобрително палец той и смигна заговорнически на Хари.

Хари взе билета от служителката зад гишето за регистрация на пътници и багажи и се обърна.

— Хари Хуле? — мъж с метални рамки на очилата го гледаше с печална усмивка.

— А вие сте?

— Дагфин Турхюс от Външно министерство. Искаме само да ви пожелаем по пътен вятър. И да се уверим, че сте схванали... деликатното естество на задачата. Все пак всичко стана много набързо.

— Благодаря за загрижеността. С две думи, от мен се иска да открия убиец, без да вдигам пушилка. Мьолер ме инструктира.

— Добре. Дискретността е изключително важна. Не се доверявайте на никого, дори на хора, които се представят за служители на Външното министерство. Току-виж се оказали... например журналисти от „Дагблада“.

Турхюс разтвори устни за смях, но без да се засмее, и Хари схвана, че той ни най-малко не се шегува.

— Журналистите от „Дагбладе“ не носят игла с емблемата на Външното министерство на реверите си, господин Турхюс. Нито шлифер през януари. Между другото, от връчените ми документи разбрах, че с вас ще поддържам връзка в министерството.

Турхюс кимна, но по-скоро самовглъбено. Издаде брадичка напред и понижи глас с половин тон:

— Самолетът ви ще излети съвсем скоро. Няма да ви задържам повече. Само изслушайте малкото, което имам да ви кажа.

Турхюс извади ръце от шлифера и ги скръсти пред гърдите си.

— На колко години сте, Хуле? На трийсет и три? На трийсет и четири? Все още шансовете да изградите кариера са на ваша страна. Поразпитах по-подробно за вас. Притежавате качества. Явно по високите етажи на системата имате привърженици. И покровители. Ако нещата вървят гладко, ще запазите инерцията си. Но и една стъпка накриво е достатъчна да се плъоснете по задник върху пистата и да повлечете и партньорите си. И изведнъж довчерашните ви приятелчета ще офейкат яко дим. Старайте се да се задържите прав, Хуле. За доброто на всички ни. Приятелски съвет от стар къкьор.

Той се усмихна с устни, докато очите му оглеждаха изпитателно Хари.

— Да ви призная, Хуле, при всяко идване на летище „Форнебу“ ме наляга униние. Усещане за затихващи функции и приближаващ край^[1].

— Нима? — Хари се чудеше дали ще му стигне времето да обърне една бира в бара, преди да затворят изхода към самолета. — Понякога краят означава и нещо положително. Например предстоящо обновление.

— Да се надяваме, че сте прав — съгласи се Турхюс. — Дано е както казвате.

[1] През 1998 г. летище „Форнебу“ окончателно затваря, след като „Гардермуен“ поема неговите функции. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Хари Хуле нагласи слънчевите си очила и плъзна поглед над такситата, строени в редица пред международното летище „Дон Муанг“. Все едно бе влязъл в баня, където тече само гореща вода. Знаеше, че единственият ефикасен начин да понесеш висока влажност е да не ти пука. Оставяш потта да се лее и мислиш за друго. Виж, положението със светлината беше по-лошо. Тя проникваше през евтината тонирана пластмаса на очилата право в измитите от алкохола очи и влошаваше главоболието, което досега бе пулсирало съвсем тъпо.

— Брояч или 250 бата, съл?

Хари опита да се съсредоточи върху въпроса на таксиметровия шофьор пред него. Полетът беше същински ад. На книжарския павилион в летището в Цюрих продаваха само немски книги, а на борда пуснаха филма „Волният Уили 2“.

— Брояч, моля — отвърна Хари.

Бъбрив датчанин на съседната седалка в самолета бе решил да подмине без внимание факта, че Хари е кьоркютук пиан, и го беше засипал със съвети как да избегне мошениците в Тайланд — очевидно неизчерпаема тема. Явно датчанинът смяташе норвежците за чаровно наивни хорица, а за изконен дълг на всеки датчанин — да ги предпазва от измамници.

— Пазари се за всичко — посъветва го датчанинът. — Ама задължително!

— Ами ако не ми се пазари?

— Ще прецакаш нас, останалите.

— Моля?

— Местните ще надуют цените и Тайланд ще поскъпне за туристите.

Хари огледа събеседника си по-внимателно. Бежова риза „Марлборо“ и нови кожени сандали. Как при това положение да не ти се допие още алкохол?

— Сурасак Роуд 111 — каза Хари.

Шофьорът се усмихна, натовари куфара в багажника и отвори вратата пред клиента. Той се намъкна вътре и установи, че воланът се намира отдясно.

— В Норвегия все се жалваме, че англичаните упорито продължават да шофират в лявата лента — отбеляза той, докато пътуваха по магистралата. — Наскоро обаче чух, че в световен мащаб шофиращите отляво са повече. Знаете ли на какво се дължи?

Шофьорът погледна в огледалото и се усмихна още по-широко.

— Сурасак Роуд, нали?

— Елементарен факт: просто и в Китай шофират отляво — промърмори Хари, благодарен на правия като сива стрела път, прорязал мъгливия градски пейзаж. Усещаше, че два-три остри завоя ще бъдат достатъчни олетът, изяден в самолета, да плисне върху задната седалка на таксито. — Нали щяхте да включвате брояча?

— До Сурасак Роуд за петстотин бата, нали?

Хари се облегна назад и погледна към небето. Тоест, погледна нагоре, но не видя никакво небе — само мъглив свод, осветен от също невидимо слънце. Банкок — градът на ангелите. През маски на устата ангелите вдишваха въздуха, толкова мръсен, че да го режеш с нож, и се опитваха да си спомнят какъв цвят е имало някога небето.

Навярно се бе унесъл, защото когато отвори очи, таксито беше спряло. Понадигна се на седалката и установи, че са заобиколени от автомобили. Открити магазинчета и работилнички бяха наблъскани нагъсто по тротоарите, които гъмжаха от минувачи. Всеки, изглежда, знаеше накъде е тръгнал и бързаше да стигне до местоназначението си. Шофьорът беше отворил единия прозорец и какофонията от градските шумове се смесваше с радиото. В нажеженото купе миришеше на изгорели газове и на пот.

— Задръстване?

Шофьорът поклати усмихнато глава.

Нещо изхрущя между зъбите на Хари. Беше му попадала информация, че оловото, което вдишваш от въздуха, рано или късно винаги попада в мозъка. И влошава паметта. Или води до психотични епизоди?

Като по чудо движението се отпусти, мотоциклети и мотопеди забръмчаха наоколо като ядосани насекоми и се хвърлиха към

кръстовищата с презрение към смъртта. Хари преброи четири ситуации, които с пълно основание можеха да се нарекат катастрофи, разминали се на косъм.

— Направо е невероятно как не се стига до сакатлъци — промърмори той, колкото да каже нещо.

Шофьорът погледна в огледалото и се усмихна широко.

— Стига се — и то непрекъснато.

Най-сетне пристигнаха пред полицейския участък на Сурасак Роуд. Хари вече си беше изградил окончателно мнение. Този град не му харесваше. Щеше да диша през зъби, да си свърши работата и да се метне на първия самолет за Осло — без значение коя компания го изпълнява.

— Добре дошъл в Банкок, Хали.

Полицейският началник — дребен, мургав и тъмнокос — явно беше решил да покаже, че и в Тайланд хората умеят да поздравяват по западен маниер.

— Съжалявам, задето не те вземем от летището, но трафикът в Банкок... — Той направи широк жест с ръка към прозореца зад гърба си. — На километри разстоянието не е голямо, но...

— Разбирам ви, сър — увери го Хари. — От посолството ме предупредиха.

Застанаха един срещу друг и се умълчаха. Полицейският началник се усмихна. На вратата се почука.

— Влез!

Подаде се гладко обръсната глава.

— Влизай, Кръмли. Норвежкият детектив пристигна.

— А, да, детективът.

Главата се сдоби с тяло. Хари премига два пъти, за да се увери, че не му се привижда. Кръмли имаше широки плещи и ръст колкото на Хари, ясно очертани дъвкателни мускули и проницателни сини очи над съразмерни тънки устни. Облеклото се състоеше от светлосиня униформена риза, чифт големи маратонки „Найк“ и пола.

— Лиз Кръмли, старши инспектор в отдел „Убийства“ — представи я началникът.

— Минаваш за гениален следовател, Хари — изрече тя на американски английски и застана пред него с ръце на кръста.

— Е, чак гениален...

— Какво пък? Все трябва да имаш някакви качества, щом те пращат по половината земно кълбо, не мислиш ли?

— Сигурно.

Хари притвори очи. В момента най-малко от всичко му трябваше хиперактивна колежа.

— Дошъл съм да помагам. Ако мога — той се усмихна насила.

— Ами тогава първо вземи да изтрезнееш.

Началникът се разсмя високо и тънкогласо зад гърба ѝ.

— Такива са си тайландците — оповести на всеослушание Кръмли, все едно Хари изобщо не беше там. — Правят какво ли не само и само никой да не се почувства неудобно. В момента шефът се опитва да пожали достойнството ти — като се преструва, че се шегувам. Аз обаче ни най-малко не се шегувам. Нося отговорност за отдел „Убийства“ и ако нещо не ми допадне, си казвам. В тази страна това се смята за лошо възпитание, но аз го правя от десет години.

Хари затвори очи.

— Като те гледам как ти пламна физиономията, явно си се почувствал неловко, Хари, но сигурно ще ме разбереш: почерпени полицаи не ми вършат работа. Прибери се и утре ела пак. Ще намеря кой да те закара.

Хари поклати глава и си прочисти гърлото:

— Имам аерофобия.

— Моля?

— Страхувам се да летя. Джинът с тоник ми помага. Зачервил съм се, защото джинът е започнал да се изпарява през порите ми.

Лиз Кръмли го изгледа продължително. После се почеса по голата глава.

— Кофти си се подредил, детективе. Как си с часовата разлика?

— Свеж като репичка.

— Чудесно. Тогава само ще се отбием до квартирата ти на път към местопрестъплението.

Апартаментът, осигурен от посолството за Хари, се намираше в „Ривър Гардън“, модерен жилищен комплекс точно срещу хотел „Шангри Ла“. Беше съвсем маломерен и спартански обзаведен, но имаше баня, вентилатор до леглото и изглед към кафявите води на река Чао Прая. Дълги, тесни пирогои кръстосваха надлъж и шир и хвърляха разпенена мръсна вода зад перките си, прикрепени с дълги пръти. На отсрещния бряг на реката, над безразборно струпани една до друга бели тухлени къщи, се извисяваха новопостроени хотели и административно-търговски сгради. Беше трудно да си създадеш впечатление колко голям е градът, защото в далечината той се губеше в жълто-кафяв смог, но Хари предполагаше, че е много голям. Огромен. Бутна единия прозорец и оттам нахлу невъобразима врява. Ушите му се бяха отпушили в асансьора и чак сега чу колко оглушителен е шумът в този град. Колата на Кръмли приличаше на кибритена кутийка до тротоара в ниското. Хари отвори тенекиено цилиндърче топла бира, купено в самолета, и със задоволство установи, че „Сингха“ не е гадна като норвежката бира. Оставащата част от деня изведнъж му се видя по-поносима.

ШЕСТА ГЛАВА

Лиз Кръмли скочи върху клаксона — без грам преувеличение. Затисна целия волан на огромния джип тойота с гърдите си и той нададе неистов вой.

— В Тайланд не е прието да бибиткаш така — засмя се тя. — Пък и няма смисъл. Колкото и да надуваш тромбата, никой не ти прави път. Свързано е с будистките ценности. Аз обаче не успявам да се сдържа. Майната му! Аз съм от Тексас, устроена съм по-различно от тях.

Лиз Кръмли отново натисна клаксона, а шофьорите наоколо демонстративно погледнаха в друга посока.

— Значи, още лежи в мотелската стая? — попита Хари и потисна прозявката си.

— Да — по височайше разпореждане. Обикновено караме по бързата процедура: незабавна аутопсия и кремация веднага на следващия ден. Държаха обаче да разгледаш обстановката в непокътнат вид. Не ме питай защо.

— Защото съм гениален детектив, забрави ли?

Тя го стрелна с крайчеца на окоето си, свърна рязко вдясно, за да се пъкне в отворила се пролука, и натисна газта.

— Не се надувай, готин. Не си мисли, че тайландците ще те сметнат за невероятен пич само защото си фаранг. По-скоро обратното.

— Какво ще рече фаранг?

— Светлокож. Гринго. Полупренебрежително, полунеутрално — зависи как избереш да го тълкуваш. Само имай предвид, че тайландците нямат проблеми със самочувствието — колкото и учтиво да се държат. За твой късмет днес ще работим с двама млади полицаи, които сигурно ще впечатлиш. Поне се надявам да успееш; за твое добро е. Издъниш ли се, по-нататъшната съвместна работа с нашия отдел може да се закучи.

— Леле... А аз останах с впечатлението, че ти командваш парада.

— Е да, де.

Качиха се на магистралата и Лиз настъпи газта до дъно, без да се съобразява с протестите на двигателя. Вече беше започнало да се смрачава, а на запад черешовочервеното слънце се спускаше все пониско в градския смог между небостъргачите.

— Замърсяването на въздуха поне ни дарява с красиви залези — отбеляза Кръмли сякаш в отговор на мислите му.

— Разкажи ми за местната проституция.

— Масово явление, сравнимо по мащаби със задръстванията.

— Вече ми стана ясно. Но под каква форма се практикува? Като традиционна улична проституция със сводници, в публични домове с управителки или жриците са на свободна практика? Къде си намират клиенти? В баровете ли? Правят ли стриптийз? Публикуват ли обяви по вестниците, или примамват мъже в търговските центрове?

— Всичко изредено, плюс още. Което не е било изпробвано в Банкок, изобщо не е било изпробвано. Повечето работят в *go-go* барове, където танцуват и подмамват клиентите да си купуват питиета, а от консумацията получават процент. Отговорността на собствениците на заведенията към момичетата се свежда до осигуряване на място, където да се предлагат на пазара, а момичетата, от своя страна, се задължават да не си тръгват от баровете преди края на работното време. Ако клиент поиска да отведе някое момиче, трябва да я откупи за остатъка от вечерта. Плаща на собственика, а самото момиче обикновено приема това с радост, защото не ѝ се налага да прекара цялата вечер в кълчене на дансинга.

— Звучи като изгодна сделка за собственика.

— Излезе ли от бара, проститутката прибира в джоба си цялата сума, която получава от клиента.

— Проститутката, открила нашия човек, в такъв бар ли е работила?

— Да. В един от баровете „Кинг Краун“ в Патпонг. Известно ни е, че собственикът на мотела осигурява момичета на повикване за чужденци със специални желания. Трудно ще я накараме да си развърже езика, защото в Тайланд и сводничеството, и проституцията попадат под ударите на закона. Досега момичето твърди, че било отседнало като гост в мотела и просто сбъркало вратата на стаята си.

Атле Молнес вероятно бил поръчал да му доведат компания, щом се е настанил в мотела, уточни Лиз, но администраторът — в случая се явява и собственик — категорично отрекъл да е посредничил за уреждането на срещата. Според упоритото му твърдение той единствено се погрижил гостът да получи стая.

— Пристигнахме.

Кръмли свърна пред ниска, бяла тухлена сграда.

— Най-посещаваните бардаци в Банкок явно имат афинитет към гръцки имена — отбеляза хапливо тя и слезе от джипа.

Хари вдигна поглед към голяма неонова табела, която осведомяваше, че мотелът носи звучното име „Olympussy“. Буквата „m“ премигваше, а „l“ беше изгоряла и придаваше на мястото унилоост, каквато често навяваха и норвежките грил-барове в градските покрайнини.

Мотелът копираше едно към едно американските — двойни стаи около вътрешен двор с паркинг пред всяка стая. На верандата по протежение на външната стена гостите можеха да поседят в сиви плетени столове, прогнили от водата.

— Приятно местенце.

— Колкото и да не ти се вярва, когато го отворили по време на Виетнамската война, това станало едно от най-оживените места в града. Било построено за нуждите на загорели американски войници в отпуск. Наричали го R&R.

— Тоест?

— Rest and recuperation — отдих и възстановяване. Неофициално известен и като I&I — Intercourse and Intoxication — секс и интоксикация. Транспортирали са войниците със самолети от Сайгон за двудневна почивка. Секс индустрията в Тайланд не би била толкова развита без приноса на американската армия. Една от улиците дори е била наречена официално „Сой Каубой“.

— Защо не са си стояли в Сайгон? Тук е направо като на село.

— Войниците, изпитващи силна носталгия, искали да се чукат по американски, тоест в кола или в хотелска стая. Затова им построили този публичен дом. В центъра наемали американски автомобили. Дори минибаровете в стаите били заредени само с американска бира.

— Боже! Откъде знаеш всичко това?

— От майка ми.

Хари се обърна към Лиз, но макар светещите букви от надписа „Olympussy“ да хвърляха синкаво неоново сияние върху темето ѝ, в тъмното не виждаше изражението ѝ. Преди да се отправят към рецепцията, тя си нахлупи бейзболна шапка.

Мотелската стая беше обзаведена семпло, но потъмнелите от мръсотия копиринени тапети свидетелстваха, че стаята е преживяла и по-добри времена. Хари потръпна — не заради жълтия костюм, който обезсмисляше допълнителните усилия да установи самоличността на тялото — знаеше, че само членове на Християнската народна партия и на Прогресивната партия доброволно обличат такива дрехи. Причината да го полазят тръпки не беше и ножът с ориенталски орнаменти, заковал плата плътно към гърба на покойника и образувал противна издуптина на сакото над раменете. Хари потръпна просто защото в стаята цареше кучи студ. Кръмли му обясни предварително, че при този климат труповете се разлагат много бързо, а ги предупредили да изчакат идването на норвежкия детектив — очаквали го след близо две денонощия — затова надули климатика до дупка, тоест на десет градуса, и пуснали вентилатора на максимална мощност.

Въпреки всички мерки мухите бяха издържали и когато двамата млади тайландски полицаи внимателно обърнаха тялото по гръб, оттам излетя цял рояк. Изцъкленият поглед на Атле Молнес бе насочен надолу, към бомбетата на обувките му марка „Еко“. Младежкият перчем, изсветлял от слънцето и праметнат над челото, отнемаше доста от неговите петдесет и две години и придаваше все още жизнен вид на покойника.

— Съпруга и дъщеря в юношеска възраст — подхвана Хари. — Не са ли дошли да го видят?

— Не. Осведомихме норвежкото посолство и оттам се ангажираха да съобщят на семейството му. Засега в стаята допускаме само компетентните органи.

— Дойде ли представител на посолството?

— Съветничката на посланика. Не си спомням името ѝ...

— Тоние Виг?

— Същата. В началото го раздаваше много курназ, ама като го обърнахме да го идентифицира, запя друга песен.

Хари огледа посланика. Дали приживе е бил хубавец? Мъж, който — ако човек се абстрахира от кошмарния костюм и поотпуснатото шкембе, би ускорил пулса на една млада съветничка? Загарялата от слънцето кожа бе добила пепеляв оттенък, а между устните се подаваше посинял език.

Хари седна на един стол и се огледа. След настъпването на смъртта тялото се променя до неузнаваемост. Беше виждал достатъчно мъртъвци, за да знае, че колкото и да се взираш в тях, трудно ще извлечеш нещо съществено. Тайните, които поведението на Молнес би могло да разкрие приживе, той вече бе отнесъл със себе си в небитието. От него бе останала само празна, осиротяла обвивка.

Хари приплъзна стола към леглото. Двамата млади полицаи се надвесиха над него.

— Какво виждаш? — попита Кръмли.

— Норвежки коцкар, по стечение на обстоятелствата посланик; наша грижа е да запазим репутацията му, за да не пострадат кралят и страната ни.

Лиз вдигна изненадано очи и го изгледа изпитателно.

— И най-добрият климатик не е в състояние да притъпи вонята — отбеляза Хари. — Но това е мой проблем. Що се отнася до този приятел... — Хари опипа челюстта на мъртвия — вече се е вкочанил. Вкочаняването обаче е започнало да отшумява; нормално е след два дни. Езикът му е син, но ножът предполага смърт от прободна рана, а не от удушаване. Да се провери.

— Проверено е — отвърна Кръмли. — Посланикът е пил червено вино.

Хари промърмори нещо.

— Посланикът е излязъл от кабинета си в осем и половина сутринта, а жената го е намерила почти в единайсет вечерта — продължи Кръмли. — Благодарение на тези сведения патоанатомът успя да стесни времевия пояс. Според него смъртта е настъпила между четири следобед и десет вечерта.

— На това стесняване ли му казваш? От четири до десет има цели шест часа!

— Правилно, детективе. Точно толкова са. — Кръмли скръсти ръце.

— В Осло, при труп, открит броени часове след настъпването на смъртта, определяме интервала с точност до двадесет минути.

— Защото живеете на Северния полюс. Тук, при трийсет и пет градусова жега, температурата на тялото спада съвсем незначително. Затова за ориентир се взема степента на трупно вкочаняване, а тогава резултатът неминуемо е приблизителен.

— А послесмъртните петна? Появяват се около три часа след настъпването на смъртта.

— И тук обстоятелствата не работят в наша полза. Както виждаш, посланикът е обичал да се пече на слънце. Затова петната не личат.

Хари прокара показалец по разпорения от ножа плат. Върху нокътя му се наслой белезникава субстанция с текстурата на вазелин.

— Какво е това?

— Оръжието е било натрито със смазка. Изпратихме проби за анализ.

Хари бързо прерови джобовете и извади протрит кафяв портфейл. Вътре намери банкнота от петстотин бата, дипломатически паспорт и снимка на усмихнато момиченце в легло, което приличаше на болнично.

— Какво друго открихте у него?

— Нищо. — Кръмли си свали шапката и разгони мухите с нея. — Проверихме какви вещи е носел и ги оставихме по местата им.

Хари разкопча колана на мъртвеца, смъкна панталоните и пак го обърна по корем. После съблече сакото и ризата.

— Погледни. Част от кръвта се е стекла по гърба му — Хари надигна ластика на боксерките. — И между бузите на дупето му. Следователно едва ли е бил прободен легнал; по-скоро е бил изправен. По височината, на която ножът е проникнал в тялото му, и по ъгъла, под който е влязъл, можем да определим приблизителния ръст на убиеца.

— Но само при условие, че убиецът и жертвата са се намирали на едно и също равнище спрямо пода — уточни Кръмли. — Ако посланикът е бил намущан лежешком, е логично кръвта да се стече надолу, докато убиецът го е влачил до леглото.

— Да, но тогава по килима щеше да е покапала кръв — възрази Хари, вдигна панталоните, закопча колана, обърна се и погледна Кръмли в очите. — В такъв случай изобщо нямаше да се осланяме на неподплатени догадки, а щяхме да разполагаме с категорични доказателства, защото криминалистите ви щяха да са открили влакна от килима по целия му костюм, нали?

Кръмли не отмести поглед и Хари разбра, че е издържал изпита, на който уж мимоходом го бе подложила. Тя кимна леко, а той се обърна към тялото:

— Един детайл от външността на жертвата потвърждава, че е очаквал посещение от дама.

— Кой?

— Обърнете внимание на колана — посочи Хари, а двамата тайландци се приближиха. — Преди да го откопчая, беше закопчан две дупки по-навътре от протритото място. Мъжете на средна възраст с отпуснато шкембе често си пристягат колана при среща с по-млада жена.

Беше трудно да се каже дали останаха впечатлени. Тайландците прехвърлиха тежестта на тялото си от левия на десния крак, а младите им каменни лица не издаваха нищо. Кръмли отгриза парченце от нокътя си и го изплю през стиснатите си устни.

— Да видим какво има в минибара. — Хари отвори вратичката на маломерния хладилник. „Сингха“, „Джони Уокър“, „Кънедиан Клъб“ в миниатюрки и бутилка бяло вино. Всички неразпечатани.

— Друго? — Хари се обърна към двамата тайландци.

Те се спогледаха и единият посочи двора:

— Колата.

Излязоха навън, където стоеше нов модел тъмносин мерцедес с дипломатически номер. Единият полицаи отключи вратата към шофьорското място.

— Ключът? — попита Хари.

— Беше в джоба на... — полицаят посочи мотелската стая.

— Пръстови отпечатъци?

Тайландецът погледна малко сконфузено шефката си. Тя се прокашля:

— Снехме отпечатъци от ключа, то се знае.

— Не питам дали сте ги снели, а чии са.

— На посланика. В противен случай щяхме веднага да ти съобщим кой друг е пипал ключа.

Хари преглътна напирания рязък отговор.

По седалките и пода в мерцедеса се валяха списания, касети, празни кутии от цигари, цилиндърче от кока-кола и чифт сандали.

— Друго?

Единият полицай извади опис и го изчете на глас. „Нхо“ ли му беше името на този? Хари никак не го биваше да помни чуждестранни имена. Навярно и тайландците се затрудняваха с неговото. Въпросният Нхо имаше снажно, почти момичешко тяло, късо подстригана коса и приветливо простодушно лице. Хари беше сигурен, че след няколко години това изражение ще се промени.

— Чакай малко — прекъсна го Хари, защото нещо се бе отнесъл.
— Ще повториш ли последното?

— Фишове за спортни залози.

— Явно Негово превъзходителство е посещавал конни надбягвания — обади се Кръмли. — Популярно развлечение в Тайланд.

— А това какво е? — Хари се беше надвесил над шофьорската седалка и държеше прозрачна пластмасова ампула. Намери я, покрита наполовина от стелката, до мястото, където седалката се захваща за пода.

Полицаят плъзна поглед надолу по описа, ала находката на Хари явно не бе отразена вътре.

— В такива ампули се предлага течна екстази — каза Кръмли, приближила се да погледне.

— Екстази ли? — Хари поклати глава. — Застаряващите християндемократи може и да чукат наред, но не вземат екстази.

— Ще изпратим ампулата за лабораторен анализ — кимна Кръмли.

Пролича й колко се ядоса, задето хората й бяха пропуснали важна улика.

— Да надникнем отзад — предложи Хари.

Багажникът се оказа чист и спретнат — в пълен контраст с разхвърляното купе.

— Чистофайник — установи Хари. — В купето са се разпореждали двете жени от семейството, но багажникът е бил

неприкосновената територия на посланика.

Под лъча от фенерчето на Кръмли просветна богато оборудван сандък за инструменти — блестящ от чистота. Няколко пращинки от вар по върха на една отвертка бяха единствените следи от употреба.

— Още няколко щриха към портрета на жертвата, колеги. По мое предположение Молнес не е бил сръчен с ръцете. Тази отвертка не е виждала автомобилен двигател. Най-много да е била използвана за закачане на семейна снимка на стената.

До ухото му го аплодира комар. Хари замахна и шляпна потната си буза с длан. Жегата не се бе уталожила, макар слънцето да залезе. Напротив: дори вятърът бе утихнал и влагата сякаш извираше от почвата под краката им и сгъстяваше въздуха.

До резервната гума лежаха крик — без никакви видими следи от употреба — и малък кафяв куфар, какъвто се очаква да откриеш в дипломатически автомобил.

— Какво има вътре? — поинтересува се Хари.

— Заключен е — отвърна Кръмли. — Формално погледнато, куфарът е неприкосновен, защото е собственост на дипломатическо представителство и по тази причина не попада под наша юрисдикция. Затова не сме се опитвали да го отваряме. Но сега, в присъствието на представител на Кралство Норвегия, вероятно имаме право да...

— Прощавайте, аз нямам дипломатически ранг — прекъсна я Хари, измъкна куфара от багажника и го остави на двора. — Виждам обаче, че куфарът не се намира на норвежка територия, и затова предлагам да го отворите, докато аз поговоря със собственика на мотела.

Хари прекоси вътрешния двор с бавни крачки. След полета краката му бяха отекли. Под ризата му се търкулна капка пот. Умираще от жажда, но иначе се наслаждаваше на новото предизвикателство. Отдавна не беше разследвал престъпление. Забеляза, че и буквата „m“ е угаснала.

СЕДМА ГЛАВА

„Уанг Ли, мениджър“ — пишеше на визитката, която човекът зад рецепцията подаде на Хари с очевидното намерение да му намекне да се върне в друг ден. Очите на кокалестия мъж в риза на цветя бяха силно подпухнали по краищата и в момента той явно нямаше желание да се занимава с Хари. Разлистваше купчина документи и изсумтя, когато вдигна глава и видя, че посетителят не си е тръгнал.

— Вие сте зает човек, виждам — подхвана Хари, — затова ви предлагам да не се бавим. Най-важното е да се разбираме. Аз съм чужденец, а вие тайландец, но...

— Не съм тайландец, а китаец — изсумтя мъжът.

— Значи и вие сте чужденец в страната. Та идеята ми беше...

Изад рецепцията се чуха няколко звука, най-вероятно ехиден смях. Собственикът на мотела беше отворил уста и извадил на показ оредели зъби, нашарени с кафяви петна.

— Не съм чужденец. Китаец съм. Благодарение на нас Тайланд функционира. Без китайците няма бизнес.

— Супер. Щом сте бизнесмен, ще ви отправя бизнес предложение. И така, вие въртите публичен дом. Прелиствайте си колкото щете книгата, но фактите са си факти.

— Тук няма проститутки — поклати глава китаецът. — Това е мотел. Давам стаи под наем.

— Успокойте се, интересува ме само убийството. Не е моя работа да закопчавам сводници. Освен, разбира се, ако не реша да си създам допълнително работа. Затова — както казах — ви отправям бизнес предложение. В Тайланд никой не ви закача просто защото бъка от такива като вас. Сигнал, че се занимавате със сводничество, също не би бил достатъчен да ви арестуват. Бутвате на когото трябва едно рушветче в кафяв плик и си осигурявате спокойствие. Затова не се боите много-много от нас.

Собственикът отново поклати глава.

— Не давам подкупи. Това е незаконно.

Хари се усмихна.

— При последната ми справка по темата Тайланд заемаше трето място в световната класация за най-корумпираните държави. Не ме правете на глупак, ако обичате.

Хари внимаваше да не повишава глас. Заплахите въздействат най-силно, когато са отправени с равен тон.

— Вашият — а и моят — проблем е, че мъртвецът, открит в една от тукашните стаи, е дипломат от моята страна. Ако докладвам, че е починал в бардак, изведнъж случаят ще добие политически характер и вашите дружки в полицията няма да могат да ви помогнат. Властите ще се почувстват принудени да затворят това място и да ви хвърлят в затвора. В знак на добра воля и за да покажат, че в тази страна цари върховенство на закона, нали?

По безизразното азиатско лице не беше възможно да прецени дали е улучил невралгична точка.

— От друга страна, може да реша да докладвам, че мотелът е просто случайно избран терен за срещата, уредена от проститутката без ничие посредничество.

Китаецът гледаше Хари. Премига, стискайки и двете си очи, сякаш нещо ги бе направило. После се обърна, отмести настрани едно килимче, закриващо врата, и даде знак на Хари да го последва в малка стая с маса и два стола. Китаецът го подкани с жест да седне. Постави пред него чаша и му наля чай от кана. От натрапчивия аромат на мента очите на Хари го засмъдяха.

— Докато трупът е тук, момичетата не искат да работят. Кога ще го махнете?

„Бизнесмените са си бизнесмени навсякъде по света“ — помисли си Хуле и запали цигара.

— Зависи колко бързо ще си изясним какво се е случило.

— Мъжът пристигна към девет вечерта и поиска стая. Прегледа менюто и избра Дим. Първо щял да си почине, а после — да се обади и да я повика. Предупредих го, че ще трябва да си плати за целия престой пълната почасова тарифа. Той не възрази и му дадох ключа.

— Какво представлява това меню?

Китаецът му връчи брошура, която наистина приличаше на меню. Хари я прелисти. Вътре имаше снимки на млади тайландки в престилки на медицински сестри, други — с мрежести чорапи, плътно

прилепнали лачени корсети и камшици; в училищни униформи и с плитки и дори в полицейски униформи. Под снимките, под надслов „важна информация“ се упоменаваха възрастта, цената и „професията“ на съответното момиче. На Хари му направи впечатление, че всички предложения в „менюто“ са между осемнайсет и двайсет и две годишни. Цените се движеха между хиляда и три хиляди бата и почти всички момичета — ако се вярваше на ценоразписа — бяха преминали езиково обучение и курс за медицински сестри.

— Сам ли беше? — попита Хари.

— Да.

— И в колата не се возеше никой друг?

Уанг потвърди.

— Откъде сте толкова сигурен? Мерцедесът има тонирани стъкла, а и вие сте стояли на рецепцията?

— Обикновено излизам да проверя. Случва се някой да доведе и приятел. Ако са двама, плащат за двойна стая.

— Ясно. Двойна стая и двойна цена?

— Не, цената си остава същата. — Уанг отново оголи оределите си зъби. — Делят си я наполовина. Така им излиза по-евтино.

— После какво стана?

— Не знам. Мъжът откара колата до номер 120, където лежи тялото в момента. Стаята се намира в дъното и в тъмното не се вижда от рецепцията. Обадох се на Дим, тя дойде и седна да чака. Клиентът се забави много и накрая тя влезе при него.

— Как беше облечена Дим? Като кондукторка в трамвай ли?

— Не, не. — Уанг отгърна на последната страница от менюто и гордо показва снимката на млада тайландка в къса пола със сребристи пайети, бели кънки и широка усмивка. Беше застанала с единия глезен зад другия, леко присвила колене и разперила ръце встрани, все едно току-що е изнесла блестяща волна програма. По мургавото ѝ лице бяха изрисувани едри червени лунички.

— А това трябва да е... — подхвана изумен Хари и прочете името под снимката.

— Именно! Тоня Хардинг — онази, дето плати, за да намушкат съотборничката ѝ, красавицата. Ако искате, Дим ще се преобрази и в нея...

— Не, благодаря.

— Особено сред американците това е много популярно. Дори плаче при желание на клиента. — Уанг плъзна красноречиво двата си показалеца надолу по бузите си.

— Значи проститутката го намира в стаята, прободен с нож. После?

— Дим дотърча при мен и започна да крещи обезумяла.

— С кънките ли?

Уанг изглежда укоризнено Хари.

— Кънките се слагат, след като се събуят бикините.

Хари си даде сметка колко далновидност има в тази стратегия и му махна с ръка да продължава нататък.

— Няма друго, полицай. Върнахме се заедно в стаята да проверим дали наистина е мъртъв, после заключих и извиках ме полиция.

— Според показанията на Дим вратата е била отворена. Пред вас спомена ли дали е била откритата, или само отключена?

— Вратата е била затворена, но не заключена — сви рамене Уанг. — Важно ли е?

— Никога не се знае. През онази вечер да сте забелязали някой да се навърта около стаята?

— Не.

— Къде държите дневника с имената на гостите? — попита Хари. Умората започна да го оборва.

— Нямам такъв — вдигна сепната глава китаецът.

Хари го изгледа безмълвно.

— Нямам такъв — повтори Уанг. — За какво ми е? Никой не би посещавал мотела, ако го карам да се вписва с пълното си име и адрес.

— Не съм глупак, Уанг. Дори да не ги карате да се регистрират, при всички случаи водите таен дневник — своеобразна гаранция. Тук сигурно се отбиват важни клечки и ако един ден загазите, този дневник би ви послужил да отървете кожата, прав ли съм?

Собственикът премига като жаба.

— Стига сте ритали срещу ръжена, Уанг. Който не е замесен в убийството, няма от какво да се бои. Особено що се отнася до публични личности. Честна дума. Дневника, ако обичате.

Оказа се тефтерче. Хари прегледа надве-натри страниците, нагъсто изписани с непонятни йероглифи.

— Някой от колегите ще го преснеме — предупреди той.

Тримата полицаи го чакаха до мерцедеса. Фаровете бяха включени, а пред тях, върху паважа, лежеше куфарът с вдигнат капак.

— Открихте ли нещо?

— Посланикът май е имал нестандартни сексуални предпочитания.

— Разбрах. Тоня Хардинг! Това ако не е извратено!

Хари се сепна пред куфара. Под жълтата светлина от фаровете черно-белият кадър лъсна във всички подробности. Изведнъж го втресе. Хари, естествено, познаваше това явление, беше чел доклади и разговарял по темата с колеги от „Пороци“, но за пръв път в живота си *видя* със собствените си очи сексуален акт между педофил и дете.

ОСМА ГЛАВА

Пътуваха нагоре по Сукумвит Роуд, където тризвездни хотели и луксозни къщи съжителстваха със схлупени коптори от ламарина и греди. Хари не виждаше нищо от околната обстановка, погледът му беше вперен в точка някъде напред.

— Движението се поотпуши — отбеляза Кръмли.

— Аха...

Тя се усмихна без зъби.

— Извинявай. Когато искат да завържат разговор, хората по света обсъждат времето, а ние в Банкок обсъждаме трафика. Не е нужно да си живял тук дълго, за да проумееш причината. Времето е едно и също от сега до май. През лятото започва да вали — в зависимост от появата на мусона. Тогава три месеца дъждът се лее като из ведро. Няма какво друго да се каже за времето. Е, освен, че е горещо. По цяла година повтаряме един на друг каква жега е, но така не се завързва никакъв разговор. Слушаш ли ме?

— Мхм.

— Затова пък трафикът е благодатна тема. Диктува ежедневието на жителите на Банкок в по-висока степен от някакви си тайфуни. Когато сутрин се кача в колата, никога не знам за колко време ще стигна до работа: понякога за четирийсет минути, друг път за четири часа. Преди десет години ми отнемаше едва двадесет и пет минути.

— Какво се е променило междувременно?

— Растежът. Икономическият растеж. Последните двадесет години преминаха под знака на непрекъснат икономически бум. Банкок се превърна в паразита на Тайланд. Тук се откриват нови работни места и от селата прииждат нови и нови заселници. Всяка сутрин за работа тръгват все повече хора, трябва да се хранят повече гърла, трябва да се превозват повече пътници. Броят на автомобилите в Банкок отбеляза главоломен скок, а политиците все обещават ли, обещават нови пътища и потриват ръце, доволни от добрата конюнктура.

— Какво ѝ е негативното на добрата конюнктура?

— Не гледам с лошо око на факта, че хора в бамбукови колиби си позволяват цветен телевизор, но всичко се разви с главоломна бързина. Както обичам да припомням, безконтролният растеж е принципът, на който възниква ракът. Понякога дори се радвам на миналогодишната стагнация. След като се наложи да девалвират националната валута, икономиката премина в застои и това вече личи по трафика в града.

— Да не ми казваш, че преди задръстванията са били по-големи?

— Точно така! Бяха. Погледни! — Кръмли посочи гигантски паркинг със стотици бетонобъркачки. — Преди една година камионите обслужваха непрекъснато обекти, но вече никой не строи и, както виждаш, машинният парк залежава. Както впрочем и стоката по търговските центрове. Хората ходят там само заради климатиците.

Попътуваха в мълчание.

— Според теб кой стои зад тази гадост? — попита Хари.

— Валутните спекуланти.

— Питам те за снимките. — Хари я изгледа с недоумение.

— А — тя изви глава към него. — Потресоха те, а?

— Не съм от най-толерантните — сви рамене той. — Понякога ми се струва, че заради някои престъпления си заслужава да се преразгледа отмяната на смъртната присъда.

Кръмли си погледна часовника.

— По пътя към квартирата ти ще се отбием в един ресторант. Какво ще кажеш за ускорен курс по традиционна тайландска кухня?

— С удоволствие. Но ти не отговори на въпроса ми.

— Кой стои зад снимките ли? Хари, от всички държави по целия свят в Тайланд вероятно има най-много перверзни натури на глава от населението. Все хора, дошли тук само и единствено защото имаме секс индустрия, настроена да удовлетвори всички плътски щения. И като казвам всички, имам предвид наистина *всички*. Откъде, за бога, да знам кой стои зад някакви си порнографски снимки?

Хари направи гримаса и разкърши врат.

— Само питам. Преди няколко години в Тайланд не избухна ли скандал с един посланик, уличен в педофилия?

— Действително разобличихме кръг от педофили дипломати, сред които и австралийският посланик. Страшно конфузен случай.

— Но не и за полицията, предполагам?

— И още питаш! Все едно станахме световни шампиони по футбол и едновременно спечелихме „Оскар“. Премиерът изпрати приветствена телеграма, министърът на туризма изпадна във възторг, заваляха едни ордени... Такива отличия укрепяват общественото доверие в полицията.

— Защо не започнем оттам?

— Не знам. Първо, всички замесени в скандала са или зад решетките, или са отзовани в съответните страни. Второ, изобщо не съм сигурна дали снимките са свързани с убийството.

Кръмли свърна и навлезе в един паркинг. Охранителят ѝ посочи свободно място между два автомобила, където изглеждаше невъзможно да се вмъкне дори лека кола, камо ли джип. Кръмли натисна някакво копче, електрониката изжужа, двете странични стъкла се смъкнаха. Тя включи на задна и подаде газ.

— Едва ли... — започна Хари, но старши инспекторката вече беше паркирала. Страничните огледала на автомобилите от двете ѝ страни още се тресяха. — Сега как ще слезем?

— Прекалената тревожност не е препоръчителна, детектив.

Кръмли се набра с две ръце, измъкна се през страничния прозорец, стъпи върху предното стъкло и скочи пред джипа. С малко повече усилия Хари успя да повтори упражнението.

— С времето ще се ошлайфаш. — Кръмли тръгна. — Банкок е тесничък.

— А радиото? — Хари се обърна към примамливо отворените прозорци. — Дали ще го заварим в колата, когато се върнем?

— Абсолютно сигурно. — Кръмли показа служебната си значка на охранителя, който изпъна снага по войнишки.

— По ножа няма отпечатьци. — Старши инспекторката премлясна доволно.

Салатата със зелена папая „сом-там“ не беше толкова гадна на вкус, колкото се опасяваше Хари. Всъщност се оказа дори вкусна. И люта.

Кръмли шумно изсърба пяната от бирата си. Хари огледа другите посетители, но никой не обръщаше внимание на трапезните ѝ обноски — вероятно защото я заглушаваше струнен оркестър, изпълняващ

полка на подиума в дъното на ресторанта. Музиката на свой ред се губеше в грохота от уличното движение. Хари реши да изпие две бири и точка. На път към квартирата ще си купи стек.

— А орнаментите по ножа? Какво извлече от тях?

— Нхо допуска, че ножът е от север, от планинските племена в провинция Чианг Рай или от околностите. По ножа има характерна за тази област инкрустация с цветни парченца стъкло. Нхо не е сигурен, но при всички случаи такъв нож не може да се купи от тукашните магазини. Затова утре ще го изпратим на професор изкуствовед към музея „Бенчамабопит“. Той е най-голямото светило, що се отнася до старинни ножове.

Лиз махна, сервитьорът се приближи и им наля още димяща супа от кокосово мляко.

— Внимавай с малките бели парченца. И с червените — направо ще те изгорят — посочи с лъжицата Лиз. — Впрочем и зелените си ги бива.

Хари се взираше недоверчиво в разноцветните ивички, които плуваха в купата му.

— Тук има ли нещо, което *мога* да ям?

— Корените от галангал стават.

— Изградили ли сте някакви версии? — високо попита той, за да надвика сърбането й.

— За убиеца ли? Много ясно. И то няколко. Версия номер едно: била е проститутката. Номер две: бил е съдържателят на мотела. Три: действали са в комбина. Засега аз подкрепям последната версия.

— И с какъв мотив са действали?

— Кражба.

— В портфейла на Молнес са открити петстотин бата.

— Ако още на рецепцията си е разтворил портфейла и нашият приятел Уанг Ли е видял пачката вътре — а това е доста вероятно — изкушението вероятно е станало твърде голямо. Откъде да знае, че мъжът е дипломат и ще се вдигне толкова голям шум?

— И как са действали?

Кръмли вдигна вилицата нагоре и се наведе ентузиазирано напред.

— Изчакват посланикът да влезе в стаята. После чукат и когато се обръща гърбом, го намушкват. Молнес пада по лице върху леглото,

опоскват му портфейла, но оставят петстотин бата, за да не прилича на обир. Изчакват три часа и звънят в полицията. Уанг сигурно има някой и друг приятел в системата, който да се погрижи случаят да бъде потулен. Няма мотив, няма заподозрени, кой не иска да замете под килима случай със замесена проститутка. Приключват го и започват следващия.

Изведнъж очите на Хари изпъкнаха от орбитите. Той мигом грабна халбата с бира и я надигна.

— От червените ли улучи? — усмихна се Кръмли.

Хари си пое дъх.

— Теорията ти си я бива, старши инспекторе, но според мен грешиш — изрече задавено той.

— И защо? — смръщи чело тя.

— Най-напред да уточним единодушни ли сме, че е невъзможно проститутката да е извършила убийството без съучастието на Уанг?

— Да видим... — размисли се Кръмли. — Уанг не е замесен. Това е само предположение. Тогава би следвало да казва истината. Значи, проститутката е убила Молнес не по-рано от единайсет и половина — тогава е влязла в стаята му. Патоанатомът обаче установи, че посланикът е издъхнал не по-късно от десет. Съгласна съм, Хуле. Проститутката не е действала соло.

Двойката на съседната маса започна упорито да зяпа Кръмли.

— Дотук добре. Нататък. Ти тръгваш от презумпцията, че към момента на убийството Уанг не е знаел що за човек е Молнес. Иначе не би му посегнал, защото смъртта на посланик ще предизвика по-голяма олелия от смъртта на обикновен турист. Нали така разсъждаваш?

— Да...

— Съдържателят обаче си води таен дневник с имената на посетителите, вероятно бъкан с имена на политици и служители от държавната администрация. Отбелязва датата и часа на всяко посещение, за да разполага със средство за изнудване, ако някой тръгне да застрашава бизнеса му. Пристигне ли непознат гост, Уанг няма как да му поиска лична карта, за да узнае името и евентуално професията му. Затова излиза навън уж да се увери дали в колата няма спътник — тогава цената за услугата се покачва. Схващаш ли? И така се ориентира с какъв човек си има работа.

— Нещо ти изгубих мисълта.

— Записва номера на автомобила и после проверява в националния регистър. Щом е видял сините табели на мерцедеса на Молнес, веднага е разбрал, че гостът е дипломат.

Кръмли го гледаше замислено. После рязко се извърна към съседната маса с широко ококорени очи. Двойката подскочи на столовете и веднага се престори на много ангажирана с вечерята.

Кръмли се почеса по прасеца с вилницата.

— От три месеца не е валяло.

— Какво?

Тя махна на сервитьора да донесе сметката.

— Какво общо има дъждът със случая? — попита с недоумение Хари.

— Не много.

Наближаваше три след полунощ. Шумът от града долиташе приглушено над равномерното бръмчене на вентилатора върху нощното шкафче. Хари чуваше бученето на натоварени камиони по моста „Таксин“ и рева на някоя самотна лодка, потегляща от пристаните на Чао Прая.

Влезе в апартаментата и видя мигащата червена лампичка на телефона. Натисна няколко копчета и успя да прослуша двете съобщения. Първото беше от норвежкото посолство. Съветничката Тоние Виг говореше носово и съдейки по произношението ѝ, или беше от западните квартали на Осло, или искаше да се представи за родена там. Носовият глас помоли Хари да се яви в посолството в десет часа на следващия ден, но впоследствие промени уговорката за дванайсет, защото междувременно Виг се сетила, че в десет и петнайсет имала уговорена среща.

Второто съобщение идваше от Бярне Мьолер. Само искал да пожелае на Хари на добър час. Явно не обичаше да се записва на гласова поща.

Хари легна и затвори очи в тъмното. Въпреки всичко не си купи стек бира. Ампулите с витамин В₁₂ стояха в куфара. След запоите в Сидни беше останал на легло с изтръпнали крака, но една такава ампула го бе върнала към живота. Хари въздъхна. Кога всъщност взе

решение? Когато му съобщиха за ангажимента в Банкок? Не, преди това. Няколко седмици по-рано той си определи краен срок: рождения ден на Съос. Един господ знае защо го реши. Навярно защото му дойде до гуша да води отсъстващо съществуване. Писна му дните да идват и да си отиват, без той да ги забележи. Нещо такова. Нямахше желание да умува над въпроса кое го кара да посяга към чашката. Защото веднъж взел решение, Хари го следваше неотклонно, то добиваше статут на безапелационно и окончателно. Никакви компромиси, никакви отсрочки. „Мога да спра още днес.“ Колко често беше чувал момчетата в „Скръодер“ да се опитват да убедят самите себе си, че не са се превърнали в заклетни алкохолици? И Хари беше на техния хал, но поне единствен действително бе в състояние да спре, когато реши. Рожденият ден беше чак след девет дни, но понеже Ауне го подсети колко подходящо за промяна е това пътуване, Хари изтегли крайната дата по-напред. Простена и се обърна настрана.

Питаше се какво ли прави Съос, дали е събрала смелост да излезе тази вечер. Дали се е обадила на баща им, както му бе обещала. Ако да — дали баща им е съумял да проведе с нея нормален разговор, различен от обичайните му едносрични отговори с „да“ и „не“?

Минаваше три. В Норвегия по това време беше едва девет, но Хари почти не бе мигнал денонощие и половина и очакваше да заспи без проблеми. Ала щом затвори очи, под клепачите му изплува образът на голо тайландско момче под светлината от автомобилни фарове. Затова Хари предпочиташе да постои още малко буден. Да беше си купил онзи стек. Когато най-сетне заспа, сутрешният час пик по моста „Таксин“ вече беше започнал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нхо мина през портала на управлението, но спря, защото забеляза как високият рус полицаѝ се разправя на висок глас с усмихнатия охранител.

— Добър ден, господин Хуле, как да ти помогна?

Хари се обърна. Очите му бяха присвити и прошарени с червени жилки.

— Като убедиш този инат да ме пусне да мина.

Нхо кимна на охранителя, онзи отстъпи и им направи място.

— Не ме бил познал — изсумтя Хари пред асансьора. — Нали ме видя вчера? Толкова ли е късопаметен?

— Сигурен ли си, че вчера пак той е бил на смяна?

— Ами приличаше на него.

Нхо сви рамене.

— Сигурно всички тайландци ти изглеждат еднакви, а? Хари понечи да отговори, но забеляза тънката, ехидна усмивчица върху устните на Нхо.

— Горедолу. Сега само не ми казвай, че и на вас всички светлокожи ви се струваме еднакви?

— А, не. Правим разлика между Арнолд Шварценегер и Памела Андерсън.

Хари се засмя. Младият полицаѝ му допадаше.

— Ясно. Едно на нула за теб, Нхо.

— Нхо.

— Нали и аз това казах?

Тайландецът поклати усмихната глава.

Асансьорът дойде претъпкан. Вътре вонеше на вмирисан спортен екип. Хари стърчеше с две глави над останалите. Някои оглеждаха снажния норвежец и се смееха впечатлени. Един попита нещо Нхо и възкликна на английски:

— А, Норвегия... онзи... онзи... как му беше името... я ми подскажете...

Хари се усмихна и се опита да разпери съжалително ръце, но тясното пространство не му позволяваше.

— Много е известен! — настояваше човекът.

— Ибсен? — пробва Хари. — Нансен?

— Не, не, по-известен!

— Хамсун? Григ?

— Не, не...

Мъжът ги изгледа недоволно, когато слязоха на петия етаж.

— Това е работното ти място — посочи Кръмли.

— Ама там седи човек — възрази Хари.

— Не там, а там.

— Там ли?

Столът му беше сбутан по протежение на продълговата маса, където хората седяха наблъскани един до друг. Върху масата пред стола имаше място само колкото за бележник и телефон.

— Ще се постарая да уредя нещо друго, ако престоят ти се проточи.

— Опазил бог — промърмори Хари.

Старши инспекторката събра на сутрешна оперативка екипа си. По-конкретно: Нхо и Сунторн — тях Хари ги познаваше от предната вечер, Рангсан, най-възрастния следовател в отдела, и самия Хари.

Рангсан очевидно се бе вдълбочил във вестника си, но току подхвърляше по някой коментар, а Кръмли чинно го записваше в малкия си черен бележник.

— Така... — тя хлопна бележника. — Ние петимата ще се опитаме да разплетем случая. Понеже с нас ще работи норвежкият колега, ще общуваме на английски. Ще започнем с обзор на веществените улики. Рангсан осъществява контакта с момчетата от лабораторията. Да чуем.

Рангсан сгъна прилежно вестника и се прокашля. Имаше рядка коса, а очилата му, хванати с шнур, се крепяха върху върха на носа му. Хари го оприличи на отегчен до смърт от професията си преподавател, който наблюдава обстановката с леко пренебрежение и насмешка.

— Говорих със Супауди от лабораторията. Открили са множество отпечатъци в мотелската стая — дотук нищо изненадващо — но не и следи от пръстите на убития. Още не са установили чии са снетите отпечатъци. Няма да е лесно да бъдат идентифицирани. Макар

„Олимпуси“ да не е сред най-посещаваните публични домове, вътре има следи от пръстите поне на стотина души.

— Открили ли са отпечатьци по дръжката на вратата? — поинтересува се Хари.

— За жалост прекалено много. И нито един цялостен.

Кръмли изтегна върху бюрото краката си, обути в „Найк“.

— Молнес вероятно си е легнал още с влизането. Защо ще обикаля из стаята и ще сее отпечатьци? След убиеца поне двама души са пипали дръжката — Дим и Уанг Ли.

Кръмли кимна на Рангсан, който пак беше разтворил вестника.

— Аутопсията потвърди първоначалното ни предположение: посланикът е починал от прободната рана. Ножът е перфорирал левия бял дроб, пронизал е сърцето и перикардът се е напълнил с кръв.

— Тампонада — обади се Хари.

— Моля?

— Така се нарича на медицински език. За по-нагледно си представете камбана, натъпкана с памук. Сърцето не може да бие и се задушаваша в собствената си кръв.

Кръмли направи гримаса.

— Засега да оставим специфичната терминология и да се върнем на общата картина. Норвежкият ни колега вече е запознат с версията ни за вероятен грабеж. Ще изложиш ли своята, Хари?

Другите се обърнаха към него. Хари поклати глава.

— Още нямам конкретни предположения. Просто някои факти ми се струват смущаващи.

— Целите сме слух, инспекторе.

— Щом е така... ХИВ е сравнително разпространен в Тайланд, нали?

Възцари се мълчание. Рангсан надзърна над ръба на вестника:

— Половин милион заразени, гласи официалната статистика. През следващите пет години се очаква броят на вирусоносителите да нарасне до два или дори три милиона.

— Благодаря за сведенията. Молнес не е носил презерватив. Кой би рискувал да прави небезопасен секс с проститутка в Банкок?

Никой не отговори. Рангсан измърмори нещо на тайски. Другите се разсмяха гръмко.

— Повече хора, отколкото допускаш — преведе Кръмли.

— Само преди две години в Банкок почти нямаше проститутка, която да знае какво е ХИВ — обясни Нхо. — Сега обаче повечето носят у себе си презервативи.

— Добре, но ако бях семеен, при това баща на две деца като Молнес, щях да разчитам на собствени, за по-сигурно.

— Ако аз бях семеен и баща, нямаше да ходя при... — изсумтя Сунторн.

— Проститутка — преведе Кръмли.

— Е, нямаше, разбира се. — Хари потупа дискретно молива си о подлакътника на стола.

— Какво друго те смущава, Хуле?

— Парите.

— Защо?

— Имал е само петстотин бата, тоест около десет американски долара. А е избрал жена, която струва хиляда и петстотин бата.

Мълчание.

— Имаш право — обади се Кръмли. — Но какво пречи момичето да си е прибрало хонорара и чак после да е вдигнало тревога, че е открило клиента мъртъв?

— Тоест, да го е ограбила?

— Е, чак ограбила... Все пак е спазила своята част от уговорката. Хари кимна в знак на съгласие.

— Възможно е. Кога можем да говорим с нея?

— Следобед. — Кръмли се облегна. — Ако няма друго, колеги, ще ви помоля да напуснете кабинета ми.

Нямаше.

По препоръка на Нхо Хари си предвиди четирийсет и пет минути до посолството. В блъсканицата в асансьора надолу чу познат глас:

— Сетих се! Сетих се! Солскияер! Солскияер!

Хари извъртя глава и се усмихна утвърдително. Аха! Сулшер. Уле Гюнар Сулшер^[1].

Ето кой бил, значи, най-прочутият норвежец. Футболист, влизащ като резерва на титулярния нападател в отбор от английски индустриален град, сложи в малкия си джоб всички норвежки пътешественици откриватели, художници и писатели. Хари се

позамисли по-задълбочено и установи, че славата на Сулшер по света май действително надминава славата на кой да е друг именит норвежец.

[1] Уле Гюнар Солскяер (на норвежки: Ole Gunnar Solskjær, Уле Гюнар Сулшер (u:lə ɡʏn:ɑr su:lʃæ:r)), разпространена е транслитерация без отчитане на произношението на норвежки език. Норвежки футболен треньор, мениджър на Кардиф Сити, и бивш футболист, който е играл 11 години за английския Манчестър Юнайтед. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

На осемнайсетия етаж, зад дъбова врата и две шлюзови кабинни, Хари откри метална табелка с норвежкия хералдически лъв. В челото на служителката на регистратурата, прелестна млада тайландка с малка уста, още по-малък нос и кадифенокафяви очи върху кръглото личице, се вряза дълбока бръчка, докато разглеждаше личната му карта. Вдигна слушалката, прошепна три срички и затвори.

— Кабинетът на госпожица Виг е вторият вдясно, сър — упъти го тя с толкова лъчезарна усмивка, че Хари почти се влюби.

— Влез! — извика женски глас, след като той почука.

Вътре Тоние Виг седеше наведена над масивно бюро от тиково дърво, явно заета със служебни писания. Повдигна поглед, усмихна се леко, измъкна грациозно от стола дългото си слабо тяло, облечено в бял копринен костюм, и се приближи до Хари с протегнатата ръка.

Тоние Виг представляваше пълната противоположност на секретарката. Върху продълговатото ѝ лице носът, устата и очите се бореха за място и, изглежда, носът засега успяваше да удържи надмощие. Приличаше на кореноплоден зеленчук, но поне бе извоювал някакво, макар и минимално пространство между големите, тежко гримирани очи. Не разбирайте, че госпожица Виг беше грозна. Някои мъже дори биха определили лицето ѝ като пример за класическа красота.

— Чудесно е най-последно да сте тук, господин инспекторе. Жалко само, че идвате по такъв тъжен повод.

Хари едва успя да докосне кокалестите ѝ пръсти и тя мигом си отдръпна ръката.

Тоние Виг се осведоми любезно дали всичко е наред с квартирата на Хари и го окуражи да не се колебае да се обърне към нея или към посолството, ако му е нужно съдействие.

— Искаме възможно най-скоро да оставим този случай зад гърба си. — Тя потърка предпазливо носа си, за да не размаже грима.

— Разбирам.

— Преживяхме тежки дни, но — колкото и брутално да прозвучи — животът продължава. Някои си мислят, че ние, дипломатическите служители, само се мотаем по коктейли и си гледаме кефа, но, от мен да го знаете, това е пълна заблуда. В момента осмина норвежци са в тайландски болници, а шест — в затвора. Четирима от тях за притежание на наркотици. От „Ве Ге“ ми звънят всеки ден. Отгоре на всичко една от задържаните е и бременна. Миналия месец в Патая загина наш сънародник — паднал от прозорец. Втори такъв случай за тази година. Разпразии, колкото щещ — поклати обезсърчено глава тя. — Пияни моряци и трафиканти на хероин. Виждали ли сте тукашните затвори? Ужасяващи са. А ако някой наш сънародник си изгуби паспорта, да не мислите, че има пътна застраховка или пари за билет до Осло? Нищо подобно. Всичко това пада върху нашите плещи. Затова, както разбирате, е важно да подновим нормалния ход на дейността си.

— Доколкото схващам, след смъртта на посланика вие ще изпълнявате временно неговите функции.

— Аз съм шарже д'афер^[1], да.

— Колко време ще мине, докато назначат нов посланик?

— Не много, надявам се. Обикновено отнема месец-два.

— Но не възразявате да се нагърбите с отговорността да оглавявате дипломатическата мисия?

— Преди да изпратят Молнес, вече бях натрупала половингодишен стаж като шарже д'афер — усмихна се накриво Тоние Виг. — Все пак се надявам въпросът да бъде трайно уреден максимално скоро.

— А очаквате ли вие да наследите поста?

— Е — угълчетата на устата ѝ се извиха нагоре. — Няма да е неестествено. Но решенията на Външното министерство на Кралство Норвегия, опасявам се, са крайно непредсказуеми.

Плъзна се някаква сянка и пред Хари мигом изникна чаша.

— Пиете ли *ча раун*? — попита госпожица Виг.

— Не знам.

— Простете — засмя се тя. — Все забравям, че не всички са наясно с тукашните традиции. Това е тайландски черен чай.

Хари прие поканата и щом погледна надолу, някой вече бе налял течността в чашата му.

— Тези традиции не са ли си отишли с колониалните владетели?

— Тайланд никога не е бил колония — усмихна се тя. — Не е попадал под господството нито на Великобритания, нито на Франция — за разлика от съседите си. Тайландците много се хвалят с този факт. Не знам дали това е чак такъв повод за гордост. Малко английско влияние не е навредило никому.

Хари извади бележник и я попита дали допуска посланикът да е бил замесен в нещо съмнително.

— Какво ще рече „съмнително“, инспекторе?

Хари обясни вкратце какво влага в тази дума и уточни, че в над седемдесет процента от убийствата жертвата е била замесена в незаконни дела.

— Незаконни дела? Молнес? — Виг поклати енергично глава. — Той не е... не беше такъв човек.

— Известно ли ви е да е имал врагове?

— Не ми се вярва. Защо питате? Да не би убийството да е поръчково покушение?

— Все още не разполагаме с достатъчно информация и допускаме всичко.

Госпожица Виг обясни, че във фаталния понеделник посланикът излязъл за среща точно след обяда. Не казал къде отива, но в това никой не видял нищо необичайно.

— Винаги си носеше мобилния телефон и при необходимост се свързвахме с него.

Хари поиска да разгледа кабинета му. Тоние Виг го поведе и отключи две допълнителни врати, монтирани „от съображения за сигурност“. По изрична молба на Хари стаята го очакваше във вида, в който я бе оставил Молнес. Навсякъде се въргаляха листове и папки. Вместо по етажерките или по стените, разни сувенири бяха накацали по мебелите в пълен безпорядък.

Над хартиените купчини величествено гледаше норвежката кралска двойка, а от прозореца, както обясни Виг, се откриваше изглед над Куинс Рийджънт Парк.

Хари намери календар-бележник с оскъдни записки. Разлисти на деня на убийството. Пишеше само „Ман Ю“ — популярно съкращение на „Манчестър Юнайтед“. Навярно посланикът е целял да си напомни за мач по телевизията, предположи Хари и издърпа няколко

чекмеджета, колкото да отбие номера, защото бързо му стана ясно, че е безсмислено да тършува из кабинета на посланика, без да търси нещо конкретно.

— Не виждам мобилния му телефон.

— Нали ви казах, винаги го носеше със себе си.

— На местопрестъплението обаче не е открит. А лично аз не вярвам убиецът да е бил и крадец.

Госпожица Виг сви рамене.

— Възможно ли е някой от вашите тайландски колеги да го е „конфискувал“?

Хари предпочете да подмине репликата ѝ без коментар. Попита дали служител от посолството е звънил на Молнес в деня на убийството. Тя изрази съмнение, но обеща да провери. Хари направи финален оглед стаята, за да се увери, че не пропуска нищо.

— Кой от посолството е видял Молнес последен?

Тя се замисли.

— Сигурно Санпет, служебният шофьор. С посланика се бяха сприятелили. Санпет преживява изключително тежко смъртта му и го пуснах в двудневен отпуск.

— Защо не е откарал Молнес до срещата му в деня на убийството?

— И аз се питах същото — сви рамене Виг. — Посланикът не обичаше да шофира в натовареното движение.

— Мхм. Какво ще ми кажете за този Санпет?

— Работи в посолството от незапомнени времена. Кракът му не е стъпвал в Норвегия, но ще ви изброи наизуст имената на всички градове. И имената на кралете в хронологичен ред. Обожава Григ. Не знам дали в дома си има грамофон, но притежава всичките му плочи. Много очарователен възрастен тайландец.

Виг килна глава на една страна и си оголи венците. Хари се поинтересува как да се срещне с Хилде Молнес.

— В дома си е. Опасявам се, че е напълно срината. Съветвам ви да отложите малко разговора с нея.

— Благодаря за съвета, госпожице Виг, но чакането е лукс, който не можем да си позволим. Ще ви представлява ли трудност да ѝ се обадите и да я предупредите да ме очаква?

— Разбирам, прощавайте.

— Откъде сте? — обърна се Хари към нея.

Тоние Виг го изгледа изненадана. После се разсмя звънливо и малко напрегнато.

— Това разпит ли е, полицай?

Хари не отговори.

— Ако толкова ви интересува, израснала съм във Фредрикста.

— Като слушах произношението ви, и аз така предположих — смигна ѝ той.

Фината дама на регистратурата седеше облегната на стола и притискаше към малкия си нос аерозолен флакон с пулверизатор. Сепна се, когато Хари се покашля дискретно, и се засмя сконфузено с плувнали във влага очи.

— Прощавайте, просто въздухът в Банкок е много мръсен — обясни тя.

— Усетих го и сам. Ще ми дадете ли телефонния номер на шофьора?

— Той няма телефон — поклати глава тя и подсмръкна.

— Ясно, телефон няма. А адрес има ли?

Идеята му беше да се пошегува, но пролича, че на секретарката шегата не ѝ допадна. Записа адреса върху листче и за довиждане му се усмихна съвсем пестеливо.

[1] Шарже д'афер (от френски: chargé d'affaires, натоварен с делата, въпросите) в дипломацията е титла на два класа дипломати, които оглавяват дипломатически мисии временно. — Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хари тръгна нагоре по алеята към дома на посланика и видя, че на вратата вече го очаква прислужник. Той го преведе през две просторни, изящно обзаведени помещения с мебели от ратан и тиково дърво и накрая излязоха в градината зад къщата. Там цъфтяха прелестни жълти и сини орхидеи, а покрай сенчестите върби, подобно на цветни хартийки, пърхаха пеперуди. До басейн с формата на пясъчен часовник откриха съпругата на посланика, Хилде Молнес. Седеше на ратанов стол, облечена в розов пенъоар. Питие в същия цвят се мъдреше пред нея, а слънчеви очила закриваха половината ѝ лице.

— Вие трябва да сте старши инспектор Хуле — подхвана тя; изговорът ѝ носеше чертите на диалекта от региона Сюнмьоре. — Тоние се обади да ме извести, че ще се отбиете. Нещо за пиене, инспекторе?

— Няма нужда.

— Помислете си пак. За ваше сведение, в такива горещини е важно да се приемат течности. Дори да не чувствате жажда, грижете се за водния баланс в организма си. На тези географски ширини ще се обезводните за нула време — преди тялото ви изобщо да успее да подаде сигнал.

Свали си очилата. Както Хари бе предположил по гарвановочерната ѝ коса и смуглата кожа, оказа се с кафяви очи: жизнени, но леко зачервени по краищата. „Заради скръбта или заради изгълтания алкохол?“ — запита се Хари. Или и заради двете.

Така, като я гледаше, ѝ даваше около четирийсет и пет, но беше добре поддържана. Застаряваща, леко повехнала хубавица от каймака на средната класа. И преди бе срещал жени от нейната прослойка.

Хари се разположи в отсрещния ратанов стол, който послушно прие извивките на тялото му; обгърна го като дългоочакван гост.

— Щом толкова настоявате, ще пийна чаша вода, госпожо Молнес.

Тя даде нареждания на прислужника и му махна да побърза.

— Вече уведомиха ли ви, че може да видите съпруга си?

— Да. Благодаря за загрижеността ви. — Хари долови свадлива нотка. — Чак сега ми позволяват да го видя. Мъжа, за когото бях омъжена цели двайсет години.

Кафявите ѝ очи почерняха. Като я гледаше, Хари беше склонен да допусне, че в преданията за множеството корабокруширали португалци и испанци, слезли по бреговете на Сюнмьоре, има зрънце истина.

— Ще се наложи да ви задам няколко въпроса.

— Действайте сега, докато джинът още не ме е пуснал.

Тя праметна грациозно елегантния си, потъмнял от слънцето и вероятно току-що избръснат крак върху коляното.

Хари извади бележник и молив. Записките изобщо не му трябваха, но бележникът му даваше възможност да не я гледа, докато му отговаря. Това обикновено улесняваше беседите с близките на жертвите.

Съпругът ѝ излязъл от къщи сутринта, разказа тя, и не споменал нищо за евентуално закъснение вечерта, но възникването на неочаквани ангажименти не било необичайно. В десет вечерта — още нямала никаква вест от него — го потърсила по телефона, ала не ѝ вдигнал нито в кабинета, нито на мобилния. Въпреки това не се разтревожила. Малко след полунощ Тоние Виг се обадила да ѝ съобщи, че посланикът е намерен мъртъв в мотелска стая.

Хари изучаваше най-внимателно лицето на Хилде Молнес. Тя говореше със стабилен глас и без драматични жестове.

От първия разговор с Тоние Виг не останала с впечатление причината за смъртта вече да е установена. На следващия ден съветничката на посланика я уведомила, че съпругът ѝ е бил убит, но от Осло разпоредили абсолютно всички да запазят пълно мълчание. Заповедта се отнасяла и за Хилде Молнес, без да е служителка на дипломатическата мисия, защото за всички норвежки граждани важала забраната да разпространяват информация, когато въпросът опира до „националните интереси“. Последното тя изрече с горчива насмешка и вдигна чаша за наздравица.

Хари само кимаше и си водеше записки. Попита я сигурна ли е, че съпругът ѝ не си е оставил мобилния вкъщи. Хилде Молнес

потвърди. Воден от внезапно хрумване, Хари се поинтересува каква марка е бил телефонът му.

— Финландска — отговори тя.

Не можела да му помогне с имена на лица, евентуално заинтересовани от смъртта на посланика.

Хари почукваше с молива по бележника си.

— Вашият съпруг обичаше ли децата?

— И то много! — съвсем спонтанно отвърна Хилде Молнес и за пръв път Хари долови потреперване в гласа ѝ. — Атле беше най-добрият баща на света. Само да знаете колко беше грижовен.

Хари сведе поглед към бележника си. Нищо в погледа ѝ не подсказа да е схванала подтекста във въпроса му. Тя тънеше в пълно неведение — беше почти убеден Хари. Уви, на него се падаше нелекият жребий да направи следващата крачка и да я попита в прав текст в течение ли е, че посланикът притежава детско порно.

Хари прокара длан по лицето си. Навярно така се чувства и хирургът със скалпел в ръка, когато не се решава да направи първия разрез. Дявол да го вземе, никога ли няма да се отърве от тази своя скапана мекушавост? Тя му пречеше, защото го обземаше всеки път при необходимостта да поднесе неприятна вест, да подложи невинни хора на страдание, разобличавайки мрачните тайни на любимите им хора, подробности, които нито са го молили да им разкрива, нито заслужават да им бъдат запратени право в лицето.

Хилде Молнес го изпревари:

— Толкова обичаше децата, че обмисляхме да осиновим момиченце — в очите ѝ избиха сълзи. — Изстрадало детенце от Бирма. В посолството все внимават и казват Мианмар, за да не засегнат никого, но аз съм възрастна и предпочитам Бирма.

Тя се засмя сухо през сълзи и се взе в ръце. Хари отмести поглед. Червено колибри пърхаше беззвучно във въздуха пред една орхидея подобно на миниатюрен макетен хеликоптер.

„Работата е ясна — заключи той. — Тя не знае нищо.“ Ако впоследствие нейните сведения за сексуалните влечения на съпруга ѝ се окажеха от съществено значение, Хари щеше да повдигне въпроса. В противен случай щеше да ѝ спести шокиращите разкрития.

Хари я попита от колко време се познават с мъжа ѝ и — без да е поискал повече подробности — Хилде Молнес пространно описа как

се запознали, когато Атле, новоизлюпен политолог и ерген, се прибрал за коледна ваканция в Йорца. Семейството му било много богато, притежавало две фабрики за мебели, младият наследник бил изгодна партия за всяко младо момиче в селото и, съвсем естествено, конкуренцията изобщо не липсвала.

— Аз бях Хилде Меле от най-обикновено семейство, но бях най-хубавата — каза тя със същия сух смях. Внезапно по лицето ѝ се изписа болка и тя бързо допря чашата до устните си.

Без каквито и да било затруднения Хари си представи каква младичка красавица е била днешната вдовица.

Особено му помогна фактът, че образът във въображението му се материализира до отворената плъзгаща се врата към градината.

— Рюна, миличка, ето те и теб! Този млад господин се казва Хари Хуле и е норвежки детектив. Ще помогне да открият какво се е случило с татко.

Дъщерята едва-едва ги удостои с поглед и без да отговори, се насочи към басейна. Имаше тъмната коса и тъмните очи на майка си. Съдейки по дългокракото ѝ слабо тяло в плътно прилепнал бански, Хари предположи, че е на около седемнайсет. Или просто го бе прочел в доклада, предоставен му, преди да тръгне насам. Вече не си спомняше.

Рюна щеше да е съвършена красавица като майка си, ако не беше една малка подробност, за която в доклада не се споменаваха нищо. Девойката мина от другата страна на басейна, направи три бавни, грациозни крачки към дъската за отскок, после събра крака и полетя над водата. В същия миг в стомаха на Хари заседна буца. Щръкналият от дясното ѝ рамо тънък чуқан придаваше на тялото чудновата асиметрична форма — все едно самолет с отчупено крило — докато то се превърташе в салто с винт. Тялото ѝ проряза зелената вода, чу се само леко шляпване и тя потъна. На повърхността изплуваха мехурчета.

— Рюна тренира скокове във вода — поясни напълно излишно Хилде Молнес.

Хари продължаваше да се взира в мястото, където момичето се бе изгубило. До стълбичката в противоположния край на басейна изплува фигура, качи се и той видя мускулестия ѝ гръб; слънцето искреше в капките вода по кожата ѝ и придаваше блясък на мократа ѝ

черна коса. Чукантът висеше надолу като крило на пиле. Оттегли се също толкова безшумно, колкото бе дошла и бе скочила. Без нито дума хлътна във вратата.

— Не знаеше за вашето посещение — поясни извинително Хилде Молнес. — Не обича непознати хора да я виждат без протеза.

— Разбирам. Как понася случилото се?

— Де да знаех. — Хилде Молнес отпрати замислено поглед към вратата. — Намира се в трудна възраст и не споделя с мен. Впрочем не само с мен, не споделя с никого — тя вдигна чашата. — Рюна, боя се, е малко особено момиче.

Хари стана, благодари за сведенията и обеща пак да се обади. Хилде Молнес му обърна внимание, че не е близнал водата в чашата си, той се поклони и я помоли да му я запази за следващия път. Даде си сметка за малко неуместната си молба, но домакинята все пак се засмя и вдигна своята чаша за довиждане.

Докато вървеше към портата, по автомобилната алея се изкачи червено порше кабриолет. Хари мярна рус перчем над чифт слънчеви очила „Рейбан“ и сив костюм „Армани“, преди поршето да го подмине и да се изгуби в сянката пред къщата.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Хари се върна в участъка. Старши инспектор Кръмли беше излязла. Нхо веднага се отзова с вдигнат палец на молбата да се свърже с телекомуникационната компания и да поиска справка за всички повиквания, постъпили в мобилния на посланика или отправени от него в деня на убийството.

Най-сетне успя да се свърже с Кръмли едва към пет. Понеже ставаше късно, тя предложи да съчетаят служебната среща с обиколка по каналите с лодка — „тъкмо ще отметнем задължителната туристическа обиколка“.

По река Пиер им предложиха „дългоопашата“ лодка срещу шестстотин бата, но цената мигом падна на триста, след като Кръмли дръпна на тайски солидно конско на лодкаря.

Поплаваха надолу по Чао Прая и после свърнаха по един от тесните канали. Дървени бараки, вкопчени в колове по реката, заплашваха да се срутят всеки момент, а миризмата на храна, нечистотии и бензин прииждаше на вълни. Хари имаше чувството, че минават през дневните на обитателите. Само редиците зелени саксийни растения скриваха част от домашната обстановка, но никой от стопаните не изглеждаше особено притеснен от този факт. Напротив: хората махаха с усмивка.

Току-що излезли от кафявата вода, три момчета по шорти, седнали мокри върху пирс, подвикнаха нещо след тях. Кръмли вдигна весело ръка, лодкарят се засмя.

— Какво извикаха? — попита Хари.

— *Ме чи.* — Кръмли посочи главата си. — Означава свещеник или монахиня. Монахините в Тайланд си бръснат главите. Смятай какво уважение щях да предизвиквам, ако ходех и с бяло расо — засмя се тя.

— Е, накъде повече? По всичко личи, че се ползваш с огромно уважение. Хората ти те...

— Защото и се отнасям съответно с тях — прекъсна го тя. — И защото си разбирам от работата. — Кръмли се изхрачи и плю през перилата. — Сигурно това те изненадва, понеже съм жена?

— Не съм казал такова нещо.

— Мнозина чужденци с изненада откриват колко големи шансове за професионално израстване имат жените в Тайланд. Обществото тук не е мачистки настроено. Чуждестранният ми произход създава по-сериозни пречки пред моето развитие, отколкото полът ми.

Лек бриз раздвижи и разхлади влажния въздух. От близката горичка се разнесе скрибуцане на щурци, а пред тримата в лодката се откри същото кървавочервено слънце от предишната вечер.

— Кое те накара да се преместиш тук?

Хари си даде сметка, че навлиза в личното ѝ пространство, но не оттегли въпроса.

— Майка ми е тайландка — обясни след известно мълчание Кръмли. — По време на вьетнамската война разквартирували татко в Сайгон и двамата се запознали в Банкок през 1967 година. — Тя се засмя и напъха възглавница зад гърба си. — По думите на мама заченала още първата нощ, която прекарали заедно.

— Теб?

Лиз кимна.

— След капитулацията татко ни заведе в Щатите, във Форт Лодърдейл, където служеше като подполковник. На американска земя мама научила, че той е бил женен, когато са се запознали. След като мама забременяла обаче, изпратил писмо на съпругата си и уредил развода. — Тя поклати глава. — Нищо не му е пречело преспокойно да офейка, ако е искал. Знае ли човек, може и да му се е искало, но да не го е сторил.

— Не си ли го питала?

— На такива въпроси едва ли някой иска откровен отговор, не мислиш ли? Пък и си знаех, че няма да го получа. Той си беше такъв.

— Беше?

— Да. Почина. — Кръмли се обърна към Хари. — Досаждам ли ти с разкази за семейството ми?

Хари ухапа филтъра на извадената цигара.

— Ни най-малко.

— Пред баща ми никога не е стояла перспективата да ни изостави. Беше фанатик на тема отговорност. Когато бях на единайсет, ми позволи да си взема коте от съседите във Форт Лодърдейл. След като му проглуших ушите с моето мрънкане, татко склони, но само ако се грижа съвестно за животното. Две седмици по-късно ми писна и поисках да върна котето. Тогава татко ме заведе в гаража заедно с котето. „От отговорността не се бяга — каза ми той. — Иначе цивилизацията ни ще рухне.“ Извади служебната си пушка и изпрати 12-милиметров куршум в главата на котето. После ме накара да донеса вода и сапун и да изчистя пода в гаража. Такъв си беше... Затова... — Тя свали слънчевите си очила, избърса стъклата с подгъва на ризата си и примижа срещу залязващото слънце. — Затова така и не успя да се примири, че се изтеглиха от Виетнам. Когато навърших осемнайсет, с мама се върнахме тук.

Хари кимна.

— За майка ти, жена с азиатски черти, предполагам, не е било никак лесно след войната да живее в американска военна база.

— В самата база биваше, но останалата част от американците, които не бяха участвали пряко във военните действия, а са изгубили син или любим човек във Виетнам, ни мразеха. За тях всичко с дръпнати очи беше Чарли^[1].

Мъж в костюм седеше и пушеше пура пред сграда, опустошена от вилнял пожар.

— А после си постъпила в полицейската академия, станала си следовател в отдел „Убийства“ и си обръснала косата си?

— Да, но не в тази последователност. И не съм си обръснала косата. Опада за една седмица, когато бях на седемнайсет. Рядка форма на алопеция. Сериозно предимство в този климат.

Тя прокара длан по главата си и се усмихна изморено. Хари чак сега забеляза, че тя няма нито вежди, нито мигли. Липсваше всякакво окосмяване.

С тях се изравни друга лодка. Беше натоварена до ръба с жълти сламени шапки. Възрастна жена на борда посочи главите на Хари и Лиз, после шапките. Кръмли се усмихна учтиво и отказа. Преди да се оттласне по-навътре, жената се наведе към Хари, подаде му бяло цвете, посочи Кръмли и се засмя.

— Как е „благодаря“ на тайски?

— *Коп кун ка* — отвърна Кръмли.

— Я по-добре ти й го кажи.

Минаха покрай храм, *уат*, съвсем близо до канала. От отворената врата долетя напевният мълвеж на монасите. Миряните седяха на стълбите отвън със склучени ръце и се молеха.

— За какво се молят? — поинтересува се Хари.

— Не знам. За мир. За любов. За по-добър живот сега или в бъдещ живот. За същите неща като всички хора по света.

— Не ми се вярва Атле Молнес да е очаквал проститутка. Имал е уговорка с друг човек.

Лодката продължи да се плъзга напред, а шепотът на монасите отмря зад гърба им.

— С кого?

— Нямам представа.

— И защо реши така?

— Носил е пари само колкото да плати стаята и се хващам на бас, че не е имал намерение да си наема женска компания. Но какво ще търси в такъв мотел, ако не да се среща тайно с някого? Според Уанг вратата е била отключена, когато са го намерили. Това не те ли озадачава? Хлопнеш ли хотелска врата, тя се заключва автоматично, освен ако преднамерено не натиснеш копчето на дръжката тип „топка“, за да я оставиш отключена. Убиецът не би имал причина да не заключи вратата. Вероятно изобщо не е забелязал хлътнолото копче. А Молнес? Какви са неговите подбуди да остави вратата отключена? Повечето клиенти ще предпочетат да спят със заключена врата на такова място, нали?

Кръмли поклати глава.

— Навярно е полегнал и се е опасявал да не би да не чуе почукването, когато мистериозният втори участник в срещата се появи на вратата му.

— Именно. Не се е съобразявал с Тоня Хардинг, защото е предупредил на рецепцията тя да влезе само след изричната му покана. Съображенията му са били свързани с друг посетител. Дотук съгласна ли си?

Увлечен в излагането на теорията си, Хари се бе изместил към едната страна на лодката; лодкарят му посочи да седи в средата, за да не нарушава равновесието.

— Според мен Молнес е държал да мине инкогнито. Неслучайно е избрал мотел в покрайнините на града, много подходящо място за тайна среща, особено като се има предвид, че официално никой не вписва данните на гостите.

— Хм... За снимките ли мислиш?

— Има ли начин човек да се абстрахира от тях?

— Лесно е да купиш такива снимки на много места в Банкок.

— Ами ако е отишъл една крачка по-далеч? Дали не става дума за детска проституция?

— Възможно е. Продължавай.

— Мобилният телефон. Не е намерен близо до тялото. Не е нито в кабинета му, нито в дома му.

— Нищо чудно убиецът да го е откраднал.

— Добре, но с каква цел? Ако е крадец, защо не е взел и парите, и колата му?

Кръмли се почеса по ухото.

— Не е искал да оставя следи — продължи Хари. — Убиецът е прикрил много старателно всичките си дири. Взел е телефона единствено заради важните улики. Самият апарат не го е интересувал.

— Какви улики?

— Какво прави средностатистическият потребител на мобилен телефон, докато седи в мотел и чака човек, който вероятно също има мобилен телефон и пътува към мотела в непредсказуемия трафик на Банкок?

— Обажда се да попита на какво разстояние е въпросният човек. — Кръмли, изглежда, все още не схващаше накъде бие Хари.

— Молнес е имал „Нокия“, същия като моя.

Хари извади апарата.

— Този модел запаметява последните набрани пет до десет номера. Ако Молнес е разговарял с убиеца по телефона непосредствено преди онзи да пристигне в мотелската стая, убиецът е знаел, че ще го разкрием, сдобием ли се с апарата.

— Е, добре, де — кимна Кръмли, явно неособено впечатлена. — Защо просто не е изтрил номера си от паметта на телефона? Отмъквайки телефона, ни дава косвена податка: значи е познат на Молнес.

— Телефонът, да речем, е бил изключен. Нали Хилде Молнес се е опитала безуспешно да се свърже със съпруга си. Без ПИН-кода убиецът няма как да изтрие номера си.

— Добре. Просто ще се обадим в телекома и ще поискаме разпечатка на номерата, с които Молнес е разговарял въпросната вечер. Обичайните ни сътрудници в компанията обаче сигурно вече са си тръгнали. Ще им звънна още утре сутринта.

Хари се почеса по брадичката.

— Няма да се наложи. Помолих Нхо да се заеме.

— Така значи. Някаква причина да действаш през главата ми?

Хари не долови в гласа ѝ нито раздразнение, нито предизвикателна нотка. Кръмли питаше, защото Нхо се водеше неин подчинен, а Хари бе действал в разрез с устава. Тук въпросът не опираше до това кой е шефът и кой — подчиненият, а как най-ефективно да се провеждат следствените действия. Които на практика оглавяваше тя.

— Нямахте те в участъка, Кръмли. Извинявай, ако съм прибързал.

— Няма защо да се извиняваш, Хари. Ти сам го каза: отсъствала съм. И за теб съм Лиз.

Бяха изминали голямо разстояние по реката. Старши инспектор Кръмли посочи една къща в края на обширна градина.

— Там живее твой сънародник.

— Откъде знаеш?

— Когато тръгна да строи къщата, във вестниците се разрази медийна буря. Както виждаш, къщата прилича на храм. Сред будистите избухна вълна от негодувание как така един езичник ще живее в храм. Възприемаха начинанието му като проява на богохулство. В добавка стана ясно, че къщата е построена върху останки от бирмански храм, разположен в гранична територия със спорен статут между Бирма и Тайланд. По онова време имаше много напрежение. Станаха няколко престрелки и прочее и хората масово се изнасяха оттам. Норвежецът купил целия храм на безценица, а понеже севернобирманските храмове са построени само от тиково дърво, успял лесно да демонтира конструкцията и да я пренесе в Банкок.

— Претенциозно — отбеляза Хари. — Как се казва въпросният мъж?

— Уве Клипра. Един от най-маститите строителни предприемачи в Банкок. Ако се позадържиш тук, няма начин да не чуеш за него.

Кръмли даде знак на лодкаря да обърне.

— Нхо трябва вече да е взел разпечатката. Обичаш ли храна за вкъщи?

Списъкът с телефонните повиквания беше получен и информацията в него сериозно разклати теорията на Хари.

— Последният регистриран разговор е проведен в 17:55 — поясни Нхо. — С други думи, Молнес не е разговарял с никого, след като се е настанил в мотела.

Хари заби поглед в пластмасовата си купа със супа от нудъли. Белите лентички приличаха на бледо, изпосталяло копие на спагети и Хари току се стряскаше, докато издърпваше нудълите с клечките, защото супата се разклащаше на неочаквани места.

— Въпреки това не е изключено името на убиеца да присъства в този списък — отбеляза Лиз с препълнена уста. — Иначе защо ще му отмъква телефона?

Рангсан влезе да съобщи, че Тоня Хардинг дошла да ѝ снимат отпечатъци.

— Ако искате, разпитайте я сега. И още нещо: Супауади каза, че в момента изследват съдържанието на пластмасовата ампула. Утре резултатите ще се готови. От лабораторията ни отредиха приоритетно място.

— Предай им поздрави и *коп кун ка* — поръча Хари.

— Какво?

— Благодарим.

Хари се усмихна глуповато, а Лиз така се разсмя, че се задави и оризът от устата ѝ се разхвърча из цялата стая.

[1] Така американските войници наричат представителите на Виет Конг, или Народния фронт за освобождение на Виетнам. Съкратено, Виет Конг (Viet Cong) става VC, а във фонетичната азбука на американската армия това се чете Виктор-Чарли, впоследствие сведено до „Чарли“. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хари нямаше представа с колко проститутки е седял в зала за разпити. Знаеше само, че броят им е внушителен. При разследването на убийства появата на платени жрици е толкова неминуема, колкото и появата на мухи върху говеждо лайно. Не защото непременно са замесени, а защото почти винаги имат какво да разкажат.

Хари ги беше слушал как се смеят, как ругаят, как плачат, беше се сприятелявал с тях, беше се карал с тях, беше сключвал сделки, беше нарушавал обещания, беше ставал мишена на плюнките им и на опитите им да го ударят. Въпреки това в тези женски съдби, в обстоятелствата, които ги бяха предопределили, Хари намираше нещо, с което се отъждествяваше и което разбираше. Не проумяваше обаче несломимия им оптимизъм: макар да бяха надничали в най-тъмните глъбини на човешката поквара, те сякаш не губеха вярата, че има и добри хора. Хари беше виждал немалко полицаи, неспособни на такъв подвиг.

Затова Хари потупа Дим по рамото и ѝ даде цигара, преди да започне разпита. Ни най-малко не се надяваше така да спечели благоразположението ѝ. Просто, съдейки по вида ѝ, проститутката се нуждаеше от никотин.

В погледа ѝ се четеше твърдост, а кожата около устните ѝ беше силно изопната — не се плашеше лесно. Сега обаче седеше на един стол пред масичка с плот от ламинат, кършеше нервно ръце в скута си и имаше вид, сякаш е пред разплакване.

— *Пен янгай?* — попита Хари. „Как си?“ Лиз го бе научила на тези две думи, преди да влезе в залата за разпит.

Нхо му преведе отговора. Нощем не можела да спи и не искала повече да работи в мотела.

Хари седна срещу нея, сложи длани върху масата и се опита да улови погледа ѝ. Напрегнатите ѝ рамене се поотпуснаха, но тя продължаваше да стои с отвърнато от него лице и прибрани в скута ръце.

Преповториха едно по едно събитията от онази вечер. Дим нямаше какво ново да добави. Потвърди, че заварила вратата затворена, но отключена. Никъде не видяла мобилен телефон. Нито пък служители на мотела — нито на влизане, нито на излизане от стаята.

Хари я попита дали е забелязала дипломатическия номер на мерцедеса. Тя поклати глава. Не била видяла никаква кола. Понеже тъпчеха на едно място, Хари си запали цигара и наслуки я попита кой според нея може да го е сторил. Нхо преведе. По лицето на Дим Хари разбра, че е напипал невралгична точка.

— Какво каза?

— Ножът бил Кун Са.

— Тоест?

— Не си ли чувал за Кун Са? — смая се Нхо.

Хари поклати глава.

— Кун Са е най-маститият доставчик на хероин в цялата история на Тайланд. Заедно с правителствата в Индокитай и с ЦРУ той контролираше трафика на опиум в Златния триъгълник от петдесетте години. Така американците се сдобиха със средства за операциите си в региона. Този тип имаше собствена армия в джунглата.

На Хари му просветна, че беше чувал за азиатския Ескобар.

— Преди две години Кун Са се предаде на бирманските власти и го настаняха в исправително учреждение — е, от по-луксозните, де. Носят се слухове, че финансирал новите хотели в Бирма, а според някои продължава да дърпа конците на опиумната мафия на север. Под „Кун Са“ Дим има предвид, че зад убийството стои мафията. Затова е изплашена.

Хари огледа замислено проститутката и кимна на Нхо.

— Ще я пуснем.

Нхо преведе и Дим се изненада. Обърна се и срещна погледа на Хари. Долепи дланите си на височината на лицето и се поклони. Вероятно се бе опасявала да не я арестуват за проституция.

Хари се усмихна. Дим се наведе над масата.

— Падате ли си по фигурно пързаяне, сър?

— Кун Са? ЦРУ?

Телефонната връзка от Осло пукаше и заради ехото гласовете на Хари и на Турхюс се застигаха.

— Извинете ме, инспектор Хуле, но да не сте получили топлинен удар? Човек е открит, наръган с нож, който би могъл да се купи навсякъде в Северен Тайланд, изрично ви молим да действате максимално дискретно, а вие ми сервирате, че се каните да погнете организираната престъпност в Югоизточна Азия?

— Не. — Хари изпъна крака върху бюрото. — Нямам подобни амбиции, Турхюс. Просто казвам, че музеен специалист определя ножа като рядък модел, вероятно изработен от народа шан. Такива антики не се намират в обикновен магазин. Според тукашната полиция ножът е знак за предупреждение от опиумната мафия да не се бъркаме, но аз не застъпвам това мнение. Ако мафията иска да ни каже нещо, има много по-лесни начини да го стори от жертването на нож с антикварна стойност.

— И откъде тогава произтичат трудностите ви?

— Казвам само, че за момента следите сочат в тази посока, но началникът на полицията в Банкок направо изперка, когато споменах думата опиум. В региона, оказва се, цари пълен хаос по отношение на борбата с дрогата. Човекът ми обясни, че доскоро правителството успявало до известна степен да държи положението под контрол; стартирали програми за подпомагане на най-бедните селяни, за които опиумът е основен поминък, за да си стъпят на краката, докато се преориентират към отглеждането на други култури, и същевременно им разрешили да отглеждат определено допустимо количество опиум за лична употреба.

— За лична употреба ли?

— Да, планинските племена имат това право. Пушат опиум от десетилетия и явно е безсмислено властите да се опитват да изкоренят тази стародавна традиция. Проблемът е, че вносът на опиум от Лаос и Мианмар е паднал драстично, цените са хвъркнали до небесата и производството в Тайланд почти се е удвоило, за да покрие потреблението. Въртят се луди пари, към пазара напират десетки нови играчи и в момента положението е необозримо. С други думи, шефът на полицията няма желание да бърка в гнездото на осите. Затова мисля да действам по метода на изключването на вероятностите. Например

на вероятността посланикът да е бил замесен в престъпна дейност. По-конкретно в потребление на детска порнография.

В слушалката се възцари мълчание.

— Нямаме никакви основания да подозираме... — подхвана Турхюс, но остатъкът се изгуби в шум.

— Ще повторите ли?

— Нямаме никакви основания да подозираме посланик Молнес в педофилия — ако това намеквате.

— Що за... В момента не давате пресконференция, Турхюс. За да продължа работата си, трябва да знам цялата истина.

Пак настъпи мълчание. За миг Хари си помисли, че връзката се е разпаднала. После гласът на Турхюс отново прозвуча в слушалката. Макар линията да прасна, макар да разговаряше с човек в другия край на земното кълбо, Хари усети осезаемо студенината.

— Ще ви кажа всичко, което трябва да знаете, Хуле. А то е следното: от вас се иска да заловите убиец, не ни пука кой е. Не ни пука и в какво е бил замесен посланикът, ако ще да е бил хероинов трафикант, дори и педераст, стига пресата или друг да не надуши. Евентуални скандални разкрития в публичното пространство ще се разглеждат като катастрофа и ще ви бъде потърсена лична отговорност, Хуле. Ясно ли се изразих, или са ви нужни още пояснения?

Турхюс избълва тирадата си на един дъх.

Хари ритна бюрото. И телефонът, и колегите подскочиха.

— Разбрах ви съвсем ясно — процеди той през стиснати зъби. — А сега ме чуите вие.

Направи пауза и вдиша. Една бира, само *едничка*. Захапа цигара и се опита да прогони натрапчивата мисъл.

— Ако Молнес е бил замесен в нещо, не е единственият норвежец, забъркан в незаконни дела. Силно се съмнявам обаче да е завързал тесни контакти с тайландския ъндърграунд за краткото си пребиваване тук. Пък и доколкото разбрах, е поддържал връзка предимно с норвежката общност в Банкок. Колкото и да са свестни сънародниците ни тук, все пак всеки от тях си е имал причини да напусне родината си — някои вероятно по-основателни от други. Неприятностите с органите на реда по принцип минават за изключително основателна причина за бърза емиграция в страна с приятен климат и без спогодба с Норвегия за експулсиране на

престъпници. Прочетохте ли във вестниците за норвежеца, хванат на калъп с няколко момчета в Патая? Публикуваха го на първа страница във водещите издания. Полицията в Тайланд много си пада по такива заглавия. Така трупа престиж в медиите, пък и педофили се хващат много по-лесно от наркотрафиканти. Да предположим, че тайландската полиция вече е надушила лесна плячка, но смята да изчака случаят да бъде формално приключен и аз да се прибера в Норвегия, а след два-три месеца да огласи, че норвежци са замесени в употреба на детска порнография. Какво според вас ще стане тогава? Нашенските вестници ще изпратят тук цяла глутница кореспонденти и преди да сте се усетили, името на посланика ще цъфне в пресата. Ако заловим тези мъже сега, докато с тайландската полиция сме се разбрали да държим случая в графата „строго поверително“, вероятно ще избегнем грандиозен скандал.

По дишането на Турхюс Хари разбра, че онзи започва да си дава сметка как стоят нещата.

— Какво искате?

— Да знам какво премълчавате. В какво се е забъркал Молнес, с какво се е компрометирал.

— Знаете всичко необходимо. Няма друго. Толкова ли е трудно да схванете? — простена Турхюс. — Какво целите всъщност, Хуле? Да не би по-малко от нас да искате този случай да бъде приключен възможно най-скоро?

— Аз съм полицаи и се опитвам да си върша работата.

— Трогателно, Хуле — разсмя се с цвилене Турхюс. — Знам разни неща за вас. Не го забравяйте. Театърът за честното ченге не ми минава.

Хари се изкашля в слушалката и ехото се върна като заглушен пистолетен изстрел. Промърмори нещо.

— Какво казахте, Хуле?

— Казах, че връзката е лоша. Пак помислете върху нашия разговор, Турхюс, и когато имате да ми казвате нещо ново, ми се обадете.

Хари се сепна в съня си, измъкна се замаян от леглото и едва успя да се добере навреме до банята. Повърна и веднага седна на

тоалетната чиния — започна да тече и отзад. По тялото му се лееше пот независимо от усещането, че в стаята е студено.

„Миналия път беше по-зле — окуражи се той. — Ето, нещата се оправят. Става много по-добре“.

Преди да си легне, си би инжекция с витамин „В₁₂“ в бута. Заболя го ужасно. Мразеше игли. От тях му прималяваше. Сети се за Вера, проститутка от Осло, която от петнайсет години се друшаше с героин. Веднъж му бе споделила, че всеки път, когато се боцвала, била на косъм да припадне.

В полумрака Хари мярна как нещо дребно изприпка върху умивалника. Две антени се поклацаха напред-назад. Хлебарка. С големината на палец и оранжева ивица по гърба. Никога не беше виждал точно такава, но едва ли имаше нещо учудващо: беше чел, че хлебарките са над три хиляди вида. При долавяне на вибрации от приближаващо се тяло мигом се изпокривали. На всяка открита хлебарка се падали поне десет, които се измъкват незабелязано. Следователно наоколо гъмжеше от гадини. Колко тежи една хлебарка? Десетина грама. Ако в пукнатините и зад мебелите се спотайват повече от сто, значи в стаята имаше над един килограм хлебарки. Хари потръпна. Вероятността да са по-изплашени от него беше мижава утеха. Понякога имаше чувството, че алкохолът е започнал да му носи повече позитиви, отколкото негативи. Затвори очи и се опита да не мисли.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Най-сетне паркираха и тръгнаха да търсят адреса пеша. След опитите на Нхо да обясни на Хари на каква логика се гради адресната система в Банкок норвежецът схвана основното: има главни улици и странични пресечки, наречени *сой*. Проблемът се заключаваше във факта, че номерацията на сградите не следваше последователния възходящ числов ред, а независимо от местоположението си по улицата, новите сгради получаваха следващия свободен номер.

Минаха през тесни улички, чиито тротоари служеха за обща дневна, където хората четяха вестници, шиеха на крачни шевни машини, готвеха или прекарваха следобедната си дрямка. Няколко момичета в училищни униформи извикаха нещо след тях и се изкикотиха. Нхо посочи Хари и отговори. Момичетата завресяха от смях и скриха уста с длан.

Нхо заговори една жена зад шевна машина. Тя посочи вратата в съседство. Почукаха. След малко им отвори тайландец в шорти с цвят каки и разгърдена риза. Хари го прецени към шейсетгодишен. Само очите и бръчките издаваха възрастта му. Черната, пригладена назад коса беше съвсем леко прошарена, а слабото жилесто тяло можеше да е и на трийсетгодишен мъж.

Нхо му зададе въпрос и мъжът кимна, вперил поглед в Хари. После се извини и изчезна. След минута се върна — преоблечен в изгладена бяла риза с къс ръкав и дълъг панталон.

Носеше два стола. Постави ги на тротоара. На изненадващо добър английски покани Хари да седне на единия, а той се настани на другия. Нхо остана прав до тях. Хари му даде знак да седне на стълбите, ала Нхо поклати едва забележимо глава.

— Казвам се Хари Хуле и работя в норвежката полиция, господин Санпет. Искам да ви задам няколко въпроса във връзка с Молнес.

— Искате да кажете с *посланик* Молнес.

Хари наблюдаваше стареца. Седеше с гръб, изправен като стълб, отпуснал спокойно в скута кафявите си ръце, обсипани с лунички.

— Посланик Молнес, разбира се. От близо трийсет години сте шофьор към норвежкото посолство. Правилно ли съм разбрал?

Санпет затвори утвърдително очи.

— Имахте ли се с посланика?

— Посланик Молнес беше голяма работа. Човек с голямо сърце. И голям ум. — Санпет потупа челото си с пръст и изгледа предупредително Хари.

Хари потръпна, когато капка пот се търколи по гръбнака му и се плъзна под колана на панталона. Огледа се дали няма сянка, където да се преместят, но по тази улица къщите бяха ниски, а слънцето печеше отвисоко.

— Идваме при вас, защото вие най-добре сте познавали навиците на посланика, знаете къде се е отбивал и с кого е поддържал контакт. И защото очевидно помежду ви е съществувала топла връзка. Какво се случи в деня на неговата смърт?

Седейки напълно неподвижно, Санпет подхвана: на обяд посланикът излязъл, без да уточнява къде отива; казал само, че ще шофира лично — нещо, изключително необичайно през работно време, защото Санпет нямал други задължения, освен да осъществява транспорта. И така, Санпет останал в посолството до пет и после си тръгнал.

— Сам ли живеете?

— Съпругата ми загина преди четиринайсет години в автомобилна катастрофа.

Нещо подсказваше на Хари, че Санпет знае с точност колко месеца и дори дни са изминали от кончината на съпругата му. Деца нямали.

— До какви места карахте посланика?

— До други посолства. Срещи, посещения при норвежци.

— Какви норвежци?

— В представителствата на „Статойл“, „Хидро“, „Ютун“, „Статсконсулт“...

Изреди наименованията с безупречно норвежко произношение.

— Някое от тези имена да ви говори нещо? — Хари му подаде списък. — С тези лица посланикът е разговарял по мобилния си

телефон в деня на смъртта си. Разпечатката е от телекомуникационната компания.

Санпет извади очила, но дори с тях му се наложи да отдалечи листа на една ръка разстояние, докато го четеше на глас:

— В 11:10 — Букмейкърско бюро „Банкок“ — погледна над очилата. — Посланикът обичаше да залага на коне. Случваше се дори да спечели — добави той с усмивка и продължи: — 11:34. Доктор Сигмюн Юхансен.

— Кой е той? — Нхо прехвърли тежестта на другия си крак.

— Милионер. Има толкова пари, че преди няколко години си купи титлата лорд в Англия. Личен приятел на тайландското кралско семейство. Защо после пише Воракак Роуд? — попита с недоумение Санпет.

— Защото повикването е постъпило от улична телефонна кабина. Следващото, моля.

— 11:55. Посолство на Кралство Норвегия.

— Странно, защото сутринта питахме в посолството, но никой не помни във въпросния ден да е избирал посланика по телефона, дори секретарката.

Санпет сви рамене. Хари му даде знак да продължи.

— 12:50. Уве Клипра. Сигурно сте чували за него?

— Чували — да.

— Един от най-богатите хора в Банкок. Във вестника прочетох, че съвсем наскоро продал водна електроцентрала в Лаос. Живее в храм — засмя се Санпет. — С посланика се познаваха отпреди. Земляци са, и двамата са израснали в град Олесюн. Посланикът ме покани да... — Санпет разпери печално ръце: защо да се връща към болезнени спомени? Пак вдигна листа. — 13:15. Йенс Бреке. Нямам представа кой е. 17:55... Мангкон Роуд?

— Пак обаждане от улична кабина.

Изредиха всички имена от списъка. Хари изруга наум. Не беше сигурен какво точно е очаквал, но шофьорът не му каза нещо извън вече известното му след телефонния разговор с Тоние Виг отпреди час.

— Страдате ли от астма, господин Санпет?

— От астма ли? Откъде ви хрумна?

— В колата на посланик Молнес се натъкнахме на почти празна пластмасова ампула. Поискахме лабораторен анализ за съдържание на

наркотични вещества. Не се стряскайте, при подобна находка това е стандартна процедура. Оказа се суспензия за астма. Никой от семейство Молнес обаче не страда от дихателно заболяване. Да имате представа чия е ампулата?

Санпет поклати глава.

Хари приближи стола си до шофьора. Не беше свикнал да води разпити посред улицата и имаше чувството, че всички хора наоколо слухтят. Понижи глас:

— Моите уважения, но вие лъжете. С очите си видях администраторката в посолството да всмуква от помпичка за астматици, господин Санпет. Прекарвате половин ден в посолството, работите там от трийсет години и най-вероятно сте наясно дори кога се подменя тоалетната хартия. А ще ми разправяте, че не знаете за заболяването на колежката си.

Санпет го изгледа със спокойни студени очи.

— Казвам само, че нямам представа кой би могъл да остави ампулата в колата на посланика, сър. Голяма част от населението в Банкок боледува от астма. Не един астматик се е возил в автомобила на посланика. Доколкото ми е известно, госпожица Ао не е сред тях.

Хари го наблюдаваше внимателно. Как така по челото му не бе избила дори капчица пот, докато слънцето прежуряше и трепереше като месингов чинел? Хари сведе поглед към бележника си, все едно да прочете оттам следващия си въпрос.

— А деца?

— Моля?

— Случвало ли се е да качвате деца и да ги откарвате до детската градина, например? Досещате се...

Лицето на Санпет остана напълно безизразно, но гърбът му се обтегна още повече.

— Досещам се. Посланикът не беше такъв.

— Откъде знаете?

Някакъв мъж надникна иззад разтворения си вестник и Хари си даде сметка, че е повишил глас. Санпет се наведе.

Норвежецът се почувства глулав. Глулав, жалък и потен. В този ред.

— Съжалявам. Не исках да ви засегна.

Възрастният шофьор плъзна поглед покрай него, все едно не го е чул. Хари стана.

— Ще тръгваме. Разбрах, че харесвате Григ, и ви донесох нещичко — той му подаде касета. — „Симфония до минор“. За пръв път е представена през 1981 година, та затова едва ли я имате в колекцията си. А тя е задължителна за всички почитатели на Григ. Заповядайте.

Санпет стана и изненадан пое подаръка. Остана прав, вторачен в касетата.

— Довиждане. — Хари долепи длани за малко нескопосан поздрав *уай* и даде знак на Нхо да си вървят.

— Почакайте — спря ги старецът, без да отмества поглед от касетата. — Посланикът беше добър човек. Не беше щастлив обаче. Имаше една слабост. Не искам да петня паметта му, но се опасявам, че губеше от тези коне повече, отколкото печелеше.

— Повечето залагачи са все на загуба — отбеляза Хари.

— Става дума за пет милиона бата.

Хари се опита да ги обърне наум в долари.

— Сто хиляди — помогна му Нхо.

— Еха! — подсвирна Хари. — Щом е можел да си позволи...

— Не можеше — прекъсна го Санпет. — Взе заем от лихварска банда в Банкок. През последните седмици му звъниха няколко пъти. — Санпет погледна Хари, но той се затрудняваше да изтълкува посланието в азиатските очи. — Лично аз смятам, че дългове, натрупани от хазарт, трябва да се погасяват, но ако някой го е убил заради тези пари, заслужава наказание.

— Значи посланикът не е бил щастлив?

— Животът му не беше лек.

На Хари изведнъж му хрумна нещо.

— Ман Ю говори ли ви нещо?

Санпет го изгледа въпросително.

— В бележника на посланика, под датата, когато е бил убит, пише Ман Ю. Проверих телевизионната програма. Не са давали мачове на „Манчестър Юнайтед“.

— А, „Манчестър Юнайтед“, така кажете — усмихна се Санпет. — Сигурно нещо, свързано с Клипра. Посланикът го наричаше мистър

Ман Ю. Редовно лети до Англия да гледа срещите на отбора и си е купил голям брой акции в клуба. Голям чешит.

— Ще видим какъв е, като поговорим с него.

— Ако го откриете.

— Какво имате предвид?

— Никой не може да се свърже с Клипра. Той ще се свърже с вас, ако пожелае.

„Само това липсваше — помисли си Хари. — Сега пък фантом.“

— Борчовете от хазарт променят коренно картинката — отбеляза Нхо, когато се качиха в колата.

— Донякъде да. Сто хиляди долара са много пари, но дали са достатъчно?

— В Банкок убиват хора и за по-малко. За много по-малко, повярвай ми.

— Не говоря за лихварите, а по-скоро се питам дали сумата е достатъчна да затрудни Молнес. Идва от много богато семейство. Би трябвало да може да се издължи — още повече, че от това е зависел животът му. Тук нещо не се връзва. Как ти се стори Санпет?

— Излъга, когато стана дума за администраторката, госпожица Ао.

— Дали? Защо мислиш така?

Нхо не отговори, само се усмихна потайно и посочи главата си.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Нхо? Че разбираш кога хората лъжат?

— Майка ми ме научи. По време на Виетнамската война се издържала с покер в казино по Сой Каубой.

— Стига врели-некипели. Познавам полицаи, прекарвали цял живот в разпити. Всички са единомушни: няма начин да разкриеш умелия лъжец.

— Важното е да си използваш очите. Проличава си по дребни неща. Например, ти си държеше устата пристисната, докато обясняваше колко ценна касета подаряваш на Санпет.

Хари усети как по бузите му плъзва червенина.

— Касетата се намираще случайно в уокмена ми. Един австралийски полицаи ми каза за „Симфонията до минор“ на Григ.

Купих касетата, за да ми остане спомен от него.

— Така или иначе — получи ти се.

Нхо едва избегна челен удар с камион, който се носеше с грохот право срещу тях.

— По дяволите! — Хари дори не успя да се стресне. — Този навлезе в нашето платно!

— Беше по-голям от мен — сви рамене Нхо.

Хари си погледна часовника.

— Трябва да се отбием в участъка, а ме чака и погребение.

Сети се с ужас за вълнения костюм, закачен в гардероба пред така наречения му кабинет.

— Дано в църквата има климатик. Впрочем защо Санпет настоя да се пържим на слънце, вместо да ни покани вътре на сянка?

— От гордост — отвърна Нхо.

— В смисъл?

— Малката стая, където живее, няма нищо общо нито с луксозната дипломатическа кола, която шофира, нито с работното му място. Санпет не искаше да влизаме, защото щеше да стане неловко — не само за него, а и за нас.

— Странен тип.

— Така е в Тайланд. И аз не бих те поканил в жилището ми. Щях да ти сервирам чай на стълбите.

Нхо предприе рязък десен завой и два от триколесните мотоциклети „тук-тук“ изплашено отбиха встрани. Хари инстинктивно вдигна ръце да се предпази.

— Аз съм...

— ... по-голям от тях. Благодаря ти, Нхо, вече схванах принципа.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Превърна се в дим — отбеляза мъжът до Хари и се прекръсти. Беше изпечен от слънцето, с величествена осанка и светлосини очи. Цветовете напомняха на Хари за байцвана дървесина и избелели от пране дънки. От пазвата под разгърдената му копринена риза се подаваше дебел златен ланец, който блестеше матово и тежкарски на слънцето. Паяжина от кръвоносни съдове замрежваше носа на Руал Борк — така се казваше този мъж, а кафявият скалп блестеше като билиардна топка под оредяващата коса. Живите му очи го подмладяваха и едва ли някой би му дал седемдесетте му години.

Той говореше високо и наглед, без да се смущава, че са на погребение. Нурланският диалект отекваше напевно под църковния свод, но никой не се обърна да му хвърли възмутен поглед.

След като излязоха от крематориума, Хари се представи.

— Я виж ти. Значи през цялото време, без изобщо да подозирам, съм стоял до полицай. Добре, че не изгърсих нещо, което да ми излезе през носа.

Засмя се екливо и протегна съсухрената си възлеста старческа ръка:

— Руал Борк, пенсионер с минимална пенсия — иронията не стигна до очите.

— Тоние Виг ми разказа, че сте своего рода духовен водач на норвежката общност в Банкок.

— Ами май ще трябва да ви разочаровам. Както виждате, аз съм само един грохнал старец, а не предводител. Освен това се преместих в периферията — и в преносен, и в пряк смисъл.

— И къде по-точно?

— В Меката на греха — тайландския Содом.

— Патая?

— Познахте. Там живеят и други норвежци, а аз се опитвам да ги удържам в правия път.

— Ще карам по същество, Борк. Току-що набрахме Уве Клипра, но се свързахме с портиер. Човекът твърди, че не знае нито къде се намира Клипра, нито кога ще се върне.

— Дотук нищо изненадващо — засмя се Борк.

— Доколкото разбрах, Клипра предпочита той да се свързва с онези, които го търсят, когато сам намери за добре, но в момента тече разследване на убийство и не разполагам с никакво време. Вие сте близък приятел на Клипра и често се явявате посредник между него и околния свят. Поправете ме, ако греша.

Борк наклони глава настрана.

— Не съм негов адютант, ако това намеквате. Но донякъде е вярно, че се случва да посреднича между него и хората, които го търсят. Клипра не обича да разговаря с непознати.

— Вие ли сте запознали Клипра с посланика?

— Запознах ги, да. Впоследствие двамата си допаднаха и с времето намериха общи интереси. Посланикът също е родом от Сюнмьоре, макар да е от село, докато Клипра е градско чедо — израснал е в Олесюн.

— Щом двамата са толкова близки, как си обяснявате, че Клипра не присъства днес?

— Той непрекъснато е в движение. От няколко дни не си вдига телефона. Най-вероятно е във Виетнам или Лаос да нагледа бизнес начинанията си и дори не е научил за смъртта на посланика. Вестниците не са се скъсали да публикуват новината.

— Когато някой, пък бил той и висш дипломат, почине от инфаркт, сензация просто липсва — подхвърли Хари.

— Затова ли норвежката полиция е тук? — попита иронично Борк и попи потта по тила си с голяма бяла носна кърпа.

— Рутинна процедура при смърт на дипломатическо лице зад граница. — Хари записа един служебен телефон върху гърба на визитката. — Когато Клипра се появи, потърсете ме на този номер.

Борк огледа визитката и сякаш понечи да каже нещо, но се отказа, прибра я в предния джоб на самото си и кимна.

— Е, имам координатите ви. — Той се сбогува и тръгна към един стар ландроувър.

Зад Хари, наполовина върху тротоара, проблесна лъснат червен лак. Същото това порше бе видял да спира пред къщата на Молнес.

Ненадейно към Хари се приближи Тоние Виг.

— Дано Борк ви е помогнал.

— Не особено.

— Какво каза за Клипра? Знае ли къде е?

— Не.

Тя остана до него и Хари придоби смътното чувство, че Виг очаква още нещо. В мигновен пристъп на параноя пред него изплува предупредителният поглед на Турхюс на летище „Форнебу“: „Дискретността е изключително важна.“ Дали Тоние Виг не е получила нареждане от началниците си да държи изкъсо Хари и да докладва, ако той прояви своеволие? Един поглед към Виг обаче стигна да разсее съмненията му.

— Чие е червеното порше? — попита той.

— Кое порше?

— Онова, ей там. А аз все съм си мислел, че още преди да навършат шестнайсет, момичетата от Йостфол познават всички автомобилни марки.

Тоние Виг пропусна коментара покрай ушите си и си сложи слънчеви очила.

— Колата е на Йенс.

— Кой Йенс?

— Бреке. Йенс Бреке. Валутен посредник. Преди няколко години напусна Норвежката банка и постъпи във финансово-брокерска къща „Баркли Тайланд“. Ето го и него.

Хари се обърна. На стълбите стоеше Хилде Молнес, облечена в драматични траурни копринени одежди, до нея — сериозният Санпет в тъмен костюм, зад тях — млад блондин, когото Хари бе забелязал още в църквата. Под самото си носеше жилетка, независимо от трийсет и петте градуса според термометъра. Скрил очи зад чифт скъпарски слънчеви очила, той разговаряше полугласно с някаква жена, също облечена в черно. Хари впери поглед в нея и — сякаш почувствала погледа му — тя се обърна. Рюна Молнес. Отдалече не я бе познал. Сега разбра защо. В тялото ѝ нямаше никаква асиметрия. Рюна се извисяваше над околните. Надменният ѝ поглед издаваше единствено досада.

Хари се извини на Тоние Виг, качи се по стълбите и поднесе съболезнованията си на Хилде Молнес. Десницата ѝ увисна вяла и

безволева в ръката му. Вдовицата го изгледа с премрежен поглед, а ароматът на тежък парфюм почти маскираше дъха на джин.

Хари се обърна към Рюна. Тя заслони лице с длан и присви очи, все едно чак сега забелязва присъствието му.

— Здравейте. Най-сетне някой по-висок от мен в тази страна на пигмеи. Вие не сте ли онзи детектив, дето се отби у нас?

В гласа ѝ се прокрадваше агресивна нотка: показна самоувереност, така типична за повечето тийнейджъри. Ръкостискането ѝ беше силно и здраво. Погледът на Хари машинално потърси другата ѝ ръка. От черния ръкав стърчеше протеза с восъчен цвят.

— Детектив? — обади се някой.

Йенс Бреке.

Беше си свалил слънчевите очила и примижаваше. Имаше прямо момчешко лице, а разчорленият му рус перчем падаше над двете му почти прозирни сини очи. Овалното лице бе запазило детската си пухкавост, но бръчките около очите издаваха, че е прехвърлил трийсетте. Костюмът „Армани“ беше заменен с класически „Дел Джорджо“. Ръчно изработените обувки „Бали“ приличаха на черни огледала, но нещо в излъчването на този мъж пораждаше у Хари асоциация с палав дванайсетгодишен хлапак, който се е преоблякъл като възрастен. Хари се представи.

— Норвежката полиция ме изпраща да проведе някои рутинни проверки.

— Сериозно? Това обичайна практика ли е?

— Разговаряли сте с посланика в деня на смъртта му, нали?

Бреке изгледа Хари с лека изненада.

— Да. Откъде знаете?

— От мобилния му телефон. Вашият номер е сред последните пет набрани.

Хари го оглеждаше щателно, ала лицето на Йенс Бреке не издаваше нито изненада, нито смущение. Само непресторено учудване.

— Кога да поговорим по-подробно? — попита Хари.

— Отбийте се. — Със сръчността на фокусник Бреке извади визитка и я стисна между показалеца и средния си пръст.

— В дома ви или в офиса?

— Вкъщи спя.

На устните му заигра съвсем бегла усмивчица, която обаче не убягна на Хари. Сякаш разговор със следовател не е нищо повече от приключение.

— Ще ме извините ли? — Бреке прошепна нещо в ухото на Рюна, кимна на Хилде Молнес и тичешком тръгна към поршето. Хората почти се бяха разотишли. Санпет придружи Хилде Молнес до посланическия автомобил, а Хари остана сам до Рюна.

— В посолството ще има помен.

— Знам. На мама не ѝ се ходи.

— Нормално. Сигурно са дошли ваши роднини.

— Не — отвърна лаконично тя.

Хари видя как Санпет затвори вратата на Хилде Молнес и заобиколи колата.

— Заповядай при мен в таксито.

Хари усети, че ушите му пламват, защото си даде сметка как бе прозвучало предложението му. От смущение не се сети да добави „ако искаш да дойдеш на помена“.

Рюна вдигна към него черните си очи. Хари не успя да определи какво излъчват.

— Не, благодаря — отсече тя и тръгна към колата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Цареше тягостна атмосфера и всички се бяха умълчали. Тоние Виг лично бе поканила Хари. Стояха в един ъгъл и въртяха чаши в ръце. Тоние вече пиеше второто си мартини. Хари поиска вода, но вместо това му поднесоха сладка портокалова напитка.

— Имаш ли роднини в Норвегия?

— Имам — отвърна Хари, несигурен какво предвещава внезапната промяна на темата и преминаването на „ти“.

— И аз. Родителите ми и сестра ми живеят там. Имам и лели, и чичовци, но бабите и дядовците ми починаха. А ти?

— Горе-долу и аз като теб.

Госпожица Ао се провря покрай тях с поднос в ръка. Беше облечена в семпла, традиционна тайландска рокля с дълга цепка отстрани. Хари я проследи с поглед. Не се затрудни ни най-малко да си обясни защо посланикът се е поддал на това изкушение.

В другия край на помещението, пред голяма карта на света стоеше мъж в уединение и разкрачен, се олюляваше на пети. Беше с обтегнат гръб, широкоплещест и със сребриста коса, подстригана късо като на Хари. Очите стояха дълбоко вкопани в лицето, дъвкателните мускули — напрегнати, ръцете — хванати зад гърба. Войнишка осанка.

— Кой е?

— Ивар Льокен. Посланикът го наричаше просто Ел Ем.

— Хм... Странно. В списъка, връчен ми в Осло, неговото име не фигурира сред служителите в посолството. С какво се занимава?

— Добър въпрос. — Тоние се изкикоти и отпи от питието си. — Извинявай, Хари. Може ли да се обръщам към теб на малко име? На градус съм. През последните дни ми се събра много работа и малко сън. Льокен постъпи при нас миналата година, непосредствено след като дойде Молнес. Казано леко брутално, той е от дипломатическите служители, навлезли в глуха линия.

— Тоест?

— Изпаднал е в кариерен застои. Преди е служил в Министерството на отбраната, но с времето след името му са започнали да се редят твърде много „но“-та.

— „Но“-та?

— Не си ли чувал как служителите във Външно се коментират помежду си? „Добър дипломат е, но обича да си пийва, но са му слаби ангелите“ и така нататък. Продължението след „но“-то е много по-важно от предходната част. То предопределя докъде ще стигнеш в гилдията. Точно по тази причина на ръководните постове са се намърдали все посредствени послушковци.

— Какво стои след неговото „но“ и защо е тук?

— Честно казано, нямам представа. Виждам, че провежда срещи и съставя разни доклади, които изпраща в Осло, но се вясва от дъжд на вятър. Според мен предпочита самотата. От време на време грабва палатката си, блистер с хапчета против малария и раница с фотографско оборудване и тръгва да обикаля Виетнам, Лаос или Камбоджа. Сам-самичък. Познаваш такива хора, нали?

— Май да. Какви доклади съставя?

— Не знам. Тези работи ги следеше посланикът.

— Как така не знаеш? В посолството работят една шепа хора. Да не е извършвал разузнавателна дейност?

— На какъв обект?

— Банкок все пак е транспортен възел за цяла Азия.

Тя го погледна и се усмихна палаво.

— Де да се занимавахме с толкова вълнуващи неща. Според мен Външно просто го е пратило при нас в знак на признателност за дългата му и общо взето вярна служба на краля и отечеството. Впрочем, длъжна съм да спазвам служебна тайна.

Тя пак се изкикоти кокетно и докосна ръката на Хари:

— Хайде да сменим темата.

Хари отвори дума за друго и после отиде да си вземе нещо за пиене. Човешкото тяло се състои от шейсет процента вода, а той имаше чувството, че днес повечето течности в организма му са се изпарили към синьо-сивото небе.

Откри госпожица Ао заедно със Санпет в дъното на помещението. Шофьорът му кимна сдържано.

— Може ли малко вода? — попита Хари.

Ао му подаде чаша.

— Какво означават инициалите Ел Ем?

— За господин Лъокен ли говорите? — вдигна вежда Санпет.

— Да.

— Защо не попитате него?

— Защото се опасявам да не сгафя: ами ако това прозвище се спряга само зад гърба му?

Санпет се поусмихна.

— Ел Ем идва от началните букви на „living“^[1] и „morphine“. Сдобил се с този прякор след службата си във Виетнам в края на войната.

— Служил е във Виетнам?

Санпет кимна едва забележимо, а Ао изчезна.

— През 1975 година Лъокен, заедно с войници от виетнамска армейска част, се намира в зона за кацане. Чакат да ги откара хеликоптер. Изневиделица ги напада патрул на Виет Конг. В настаналата кървава престрелка куршум разкъсва вратния мускул на Лъокен. По това време американците вече отдавна са изтеглили частите си от Виетнам, но още има техни бойни санитарни. Втурват се из слонската трева от ранен на ранен да оказват първа помощ. С помощта на тебешир отбелязват върху каските кой е мъртъв — с буква „D“^[2] — и кой — жив — с буква „L“. „M“ пък означава, че на ранения е бит морфин. Последното сигнализира на следващите спомагателни части, че човекът вече е получил обезболяваща инжекция, и така предотвратяват смъртни случаи заради предозиран морфин. — Санпет обърна глава към Лъокен. — Намират го в безсъзнание. Не му слагат морфин, само драсват „L“ върху каската му и го извличат на хеликоптерната площадка заедно с другите ранени. Лъокен се събужда от собствените си гръмки стенания и отначало изобщо не се ориентира къде се намира. Но след като отмества мъртвеца, стоварен отгоре му, и вижда как мъж с бял маншет на ръката поставя инжекция на друг ранен, Лъокен схваща какво става и крясва да му бият морфин. Друг боен санитар почуква многозначително по каската му: „сори, мой човек, ти вече си натъпкан“. Изумен, Лъокен сменя каската. Там наистина стоят буквите „L“ и „M“. Дали в суматохата някой не му е нахлупил чужда каска? Лъокен поглежда войника, в чиято лакътна сгъвка току-що е потънала иглата на спринцовката. Под ремъка на

каската му, маркирана с буква „L“, стои затъкната смачканата кутия цигари на Льокен, а отстрани се мъдри емблемата на ООН. Льокен се досеща какво е станало: клетникът е разменил каските, за да получи втора доза морфин. Льокен надава вой, но виковете му се давят в рева на двигателя, когато хеликоптерът се издига във въздуха. В продължение на половин час Льокен вие от болка. После кацат на Пистата за голф.

— Каква писта за голф?

— Военен лагер. Така го наричахме помежду си.

— Значи и вие сте били там?

Санпет кимна.

— Затова ли познавате събитията в подробности?

— Постъпих като доброволец в санитарните части и приемах ранените.

— Льокен възстанови ли се?

— Ето го, ей там. Другият войник изобщо не дойде на себе си.

— Свърхдоза?

— Ако не си беше изпросил смъртоносна втора инжекция, щеше да прескочи трапа. Не беше тежко ранен.

— А сега вие и Льокен работите на едно място — поклати глава Хари.

— Какво ли не прави случайността.

— Какви са шансовете за такова съвпадение?

— Светът е малък.

— Ел Ем. — Хари допи водата, промърмори, че ще си вземе още, и отиде да потърси Ао.

— Липсва ли ви посланикът? — попита той, когато я откри в кухнята. Тя увиваше салфетки около чашите и ги прикрепяше с ластичета. Изгледа го удивено и кимна.

Хари държеше празната чаша между двете си длани.

— Колко време изкарахте като любовници?

Видя как малката ѝ хубава уста се разтвори в опит да изрече отговор, който мозъкът още не бе подготвил. После устните се затвориха и пак се отвориха като на риба. Гневът стигна до очите и Хари очакваше тя да замахне, но после възмущението угасна. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Прощавайте — каза той без грам съжаление в гласа.

— Как...

— Извинете ме. Просто сме длъжни да разпитваме за тези неща.

— Но аз...

Тя се прокашля, вдигна рамене и ги отпусна, все едно се отърсваше от неприятна мисъл.

— Посланикът беше женен. А аз...

— И вие ли сте омъжена?

— Не, но...

Хари я хвана леко под ръка и я дръпна от кухненската врата. Ао се обърна към него. Гневът в очите ѝ се бе завърнал.

— Вижте какво, госпожице, посланикът е намерен в мотел. Знаете какво означава това. Че се е забавлявал не само с вас.

Хари я наблюдаваше, за да разбере какво въздействие ще окажат думите му.

— Разследваме убийство. Нямаме никакви основания да изпитвате скрупули, разбирате ли?

Тя изохка и Хари осъзна, че е разтърсил ръката ѝ. Пусна я. Ао го гледаше с големи черни зеници.

— Страхувате ли се? Това ли е?

Гърдите ѝ се повдигаха бурно.

— Обещавам нищо от казаното тук да не става публично достояние, освен ако няма пряко отношение към убийството. Олекна ли ви?

— Не сме били любовници!

Хари я гледаше ли, гледаше, но виждаше единствено двете черни зеници. Искаше му се Нхо да беше тук.

— Добре тогава. А какво прави едно младо момиче като вас в колата на семеен мъж? Взема си лекарството против астма?

Хари остави празната си чаша върху подноса и си тръгна. Беше пуснал вътре пластмасовата ампула. Идиотска провокация, но Хари беше готов на всякакви идиотщини, само и само да предизвика някакво раздвижване. Пък било то и минимално.

[1] Living (англ.) — жив. — Б.пр. ↑

[2] От англ. dead — мъртъв. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Елизабет Доротея Кръмли беше в лошо настроение.

— Мамка му! Чужд гражданин, наръган с нож в гърба в мотел, никакви пръстови отпечатъци и никакви заподозрени, нито една скапана следа. Въртим се около мафията, администраторки, Тоня Хардинг, мотелски собственици... Забравям ли нещо?

— Събирачи на дългове — обади се Рангсан иззад „Банкок Поуст“.

— И те са част от мафията — сръза го старши инспекторката.

— Не и онзи лихвар, чиито услуги е използвал Молнес — възрази Рангсан.

— Какво имаш предвид?

Рангсан свали вестника.

— Хари, ти спомена, че според шофьора посланикът дължал пари на кредитни акули. Какво прави една кредитна акула, когато клиентът ѝ умре? Опитва се да си прибере парите от близките на починалия, нали?

— Откъде-накъде от близките? — възрази Лиз. — Хазартните борчове са си лична работа. Не засягат семейството.

— Все още има хора, загрижени за неща като фамилна репутация, а кредитните акули са бизнесмени и като всички бизнесмени използват всички възможности да си получат дължимото.

— Това обяснение ми се струва изсмукано от пръстите — сбърчи нос Лиз.

Рангсан отново вдигна вестника пред очите си.

— Така или иначе, открих номера на „Гай Индо Травълърс“ на три места в списъка с входящи повиквания към семейство Молнес през последните три дни.

Лиз подсвирна тихо. Присъстващите около масата закимаха.

— Ще ми обясните ли? — помоли Хари, защото не схвана нищо от казаното.

— „Тай Индо Травълърс“ е туристическа агенция само на хартия, иначе е фирма параван — поясни Лиз. — На втория етаж на магазина упражняват същинската си дейност: отпускат заеми на клиенти, отрязани от други кредитни институции. Начисляват високи лихви, а системата им за събиране на дългове е ефективна и брутална. От известно време ги държим под око.

— Още ли не сте ги хванали в крачка?

— Бяхме на косъм. Но преценихме, че конкурентите им са още по-голяма напаст. Затворим ли „Тай Индо Травълърс“, на тяхно място ще изникнат други. „Тай“ някак си успяха да развият дейността си независимо от мафията. Доколкото ни е известно, дори не плащат процент на босовете. Ако някой от техните хора е убил посланика, това ще е първият път, в който отнемат човешки живот.

— Може да е дошъл моментът да свитнат показно некоректен длъжник за назидание на контингента — предположи Нхо.

— Първо убиват длъжника и после звънят на семейството му да си искат парите. Не е ли логично да действат в обратната последователност? — попита Хари.

— Защо да е логично? Който е трябвало, е разбрал какво ги чака некоректните платци — възрази Рангсан. — Ако пък лихварите си получат и парите от роднините на убития длъжник, още по-добре.

— И така — подхвана Лиз. — Нхо и Хари, направете на „Тай“ едно посещение на вежливост. И последно: току-що се чух с лабораторията. Не могат да установят с какво вещество е бил намазан ножът, с който е наръган Молнес. Според тях е с органичен произход, вероятно от някакво животно. Е, това е всичко. А сега на работа!

На път към асансьора Рангсан се приближи до Хари и Нхо.

— Имайте едно наум. Тези типове не си поплюват. Чувал съм, че подлагат длъжниците на изтезания с перка.

— Което ще рече...?

— Качват ги на лодка, вкарват ги във водата, завързват ги за кол в реката, включват на заден ход и вдигат перката от водата, докато бавно дават назад. Представихте ли си го образно?

Хари успя.

— Преди две години намерихме някакъв тип, починал от инфаркт. Кожата му беше буквално смъкната от лицето. Идеята на лихварите вероятно е била обезобразената му физиономия да всява страх и ужас у другите длъжници из града. Но явно сърцето му не е издържало на стреса, докато е чувал как двигателят вие на пълни обороти, а перката го приближава.

— Кофти тръпка — кимна Нхо. — По-добре да си платиш борчовете.

„Невероятният Тайланд“ — пишеше с гигантски букви над цветна снимка на тайландски танцьорки. Плакатът висеше на стената в маломерния офис на туристическата агенция в Сампенг Лейн в Чайнатаун. Ако не се брой присъствието на Хари и Нхо, освен мъжа и жената, всеки седнал зад бюро, в спартански обзаведеното помещение нямаше нищо друго. Мъжът носеше очила с толкова дебели стъкла, че сякаш гледаше иззад сферичен аквариум за златни рибки.

Нхо му показва служебната си значка.

— Какво казва?

— Полицията винаги била добре дошла. Ползвали сме се с преференциални цени на екскурзионните пакети.

— Поискай безплатен тур из горния етаж.

Нхо каза няколко думи и цайсът вдигна телефонната слушалка.

— Изчакайте само господин Соренсен да си допие чая — каза той на английски.

Хари понечи да възрази, но предупредителният поглед на Нхо го накара да се овладее. Седнаха да почакаат. След няколко минути Хари посочи спрелия вентилатор на тавана. Цайсът поклати глава с усмивка.

— Развален е.

Хари усети сърбеж по кожата на главата. Две-три минути покъсно телефонът на очилатия служител звънна и той покани двамата посетители да го последват. В подножието на стълбището помоли да се събуят. Като се сети за прокъсаните си бели чорапи за тенис, Хари прецени, че за всички ще е по-добре да си остане обут, ала Нхо леко поклати глава. Ругаейки под нос, Хари изрита обувките си и тръгна нагоре по стълбите.

Мъжът почука на някаква врата, някой отвътре я разтвори със замах и Хари отстъпи две крачки назад. Планина от мускули и плът изпълни рамката. Горилата имаше две тесни черти вместо очи, увиснал черен мустак и обръсната глава с тънка плитчица, спускаща се от едната страна. Главата му приличаше на белезникава топка за боулинг, нямаше нито врат, нито рамене, само бичи тил, който започваше от ушите и се спускаше към две ръце, толкова дебели, че приличаха на допълнително прикрепени към тялото бухалки. За пръв път през живота си Хари виждаше такъв великан.

Мъжът остави вратата отворена и с олюляване влезе пръв в стаята.

— Казва се Уо — прошепна Нхо. — Мутра на свободна практика. С много лоша слава.

— Божичко, прилича на главорез от долнопробен холивудски екшън.

— Китаец от Манджурия. Прословути са с ръста си...

Пред прозорците бяха спуснати кепенци и в полутъмната стая Хари различи бегло очертанията на човек, седнал зад масивно бюро. На тавана бръмчеше вентилатор, а от стената им се зъбеше препарирана тигърска глава. Заради отворената балконска врата уличното движение сякаш минаваше през стаята, а до самата врата седеше втори бодигард. Уо натъпка внушителното си тяло в последния останал свободен стол. Хари и Нхо останаха прави наред стаята.

— С какво да помогна на уважаемите господа?

Гласът иззад бюрото беше дълбок, английското произношение — почти оксфордско. Мъжът вдигна ръка и на пръста му блесна пръстен. Нхо погледна Хари.

— Идваме от полицията, господин Соренсен...

— Известно ми е.

— Отпуснали сте заем на посланик Атле Молнес. Той е мъртъв, а вие сте се опитали да се свържете със съпругата му, за да си получите дължимото.

— Нямаме да събираме никакви недобори от никакви посланици. Пък и не се занимаваме с такива заеми, господин...?

— Хуле. Лъжете, господин Соренсен.

— Какво казахте, господин Хуле?

Соренсен се бе навел напред. Чертите на лицето му бяха тайландски, но кожата и косата — снежнобели, а очите — прозрачно сини.

Нхо подръпна Хари за ръкава, но той се отскубна и издържа погледа на Соренсен. Хари си даваше сметка, че си е сложил главата в торбата, отправил е заплашително послание и Соренсен няма да признае нищо, защото в противен случай ще се дискредитира. Хари обаче стоеше по чорапи, потеше се като прасе и изобщо не му пукаше нито за имиджа на Соренсен, нито за неписаните правила да се държи тактично и дипломатично.

— Намирате се в Чайнатаун, господин Хуле, не във Фарангтаун. Нямам никакви разногласия с началника на полицията в Банкок. Предлагам да си поговорите с него, преди да сте казали още нещо, и ви обещавам да забравя тази неловка сцена.

— Обикновено полицията чете „Миранда-Ескобедо“ на бандитите, не обратното.

Белите зъби на господин Соренсен лъснаха между мокрите му червени устни.

— А, да. „Имате право да запазите мълчание“ и така нататък. Е, този път ролите са разменени. Уо ще ви изпрати, господа.

— Онова, с което се занимавате, не търпи дневна светлина. Явно вие също, господин Соренсен. На ваше място щях час по-скоро да си купя слънцезащитен лосион с висок фактор. В затворническите дворове не продават такива продукти.

— Не ме предизвиквайте, Хуле — гласът на Соренсен прозвуча по-дълбоко. — Опасявам се, че пребиваванията ми в чужбина са ме лишили от тайландското ми търпение.

— След няколко години зад решетките ще си го възвърнете.

— Изпрати господин Хуле *на излизане*, Уо.

Огромното туловище се раздвижи с изненадваща пъргавина. Хари усети киселия дъх на кърви и как две мощни ръце го вдигат във въздуха и го прикlescват като плюшено мече, спечелено в увеселителен парк. Той се опита да се отскубне, но при всяко изпускане на въздуха от дробовете желязната хватка се затягаше. По същия начин змиите удушвачи прекъсват притока на кислород към жертвата. Причерня му, но чу как врявата от трафика се усили. Най-сетне го пуснаха. Понесе се във въздуха. Когато отвори очи, знаеше, че

се съвзема от припадък. За кратко бе изгубил съзнание. Видя табела с китайски йероглифи, кълбо кабели между два телефонни стълба, сиво-бяло небе и надвесено над себе си лице. После глъчката се възобнови. Чу как от устата на лицето рулнаха думи. Мъжът посочи терасата и грозно хлътналия покрив на таксито „тук-тук“.

— Каква стана тя, Хари? — Нхо избута настрани шофьора.

Хари плъзна поглед надолу по тялото си. Гърбът го болеше. В протритите му бели чорапи върху мръсния сив асфалт имаше нещо безмерно печално.

— Ами каква... По-безцеремонно и от кръчма не са ме изхвърляли. Взе ли ми обувките?

Хари бе готов да се закълне, че Нхо едва смогна да сдържи усмивката си.

— Соренсен поиска следващия път да нося заповед за арест — докладва Нхо в колата. — Поне ни дадоха повод: провиниха се в насилие срещу служител на реда.

Хари потърка с пръст дълга резка по прасеца си.

— Само мутрата. Соренсен не ме пипна и с пръст. Но пък може Уо да пропее. Впрочем защо тайландците обожават да мятат хората от разни височини? Според Тоние Виг съм третият норвежец, полетял от сграда в рамките на около седмица.

— Стар мафиотски прием. Предпочитат го пред куршума. Версията за случайна злополука не може да се отхвърли категорично, а някой и друг подкуп тук-там насърчава разследващите да приключат случая, без да има основания някой да бъде критикуван, и всички са доволни. А дупките от куршуми само усложняват нещата.

Спряха на червено. Върху килимче на тротоара седеше и се хилеше с изпоядените си остатъци от зъби сбръчкана възрастна китайка. Лицето й плуваше в синята мараня.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вдигна съпругата на Ауне.

— Късно е — промърмори сънено тя.

— Рано е — поправи я Хари. — Извини ме, ако не е удобно, но исках да се свържа с Одгайр, преди да тръгне за работа.

— Току-що ставаме, Хари. Един момент. Сега ти го давам.

— Хари? Слушам те.

— Нужна ми е малко помощ. Какво представляват педофилите?

Хари чу как Одгайр Ауне изсумтя и се завъртя в леглото.

— Педофилите ли? Егати началото на деня. Кратката дефиниция ги определя като хора, които изпитват сексуално привличане към малолетни.

— А малко по-подробната?

— Около педофилите витаят множество неизвестни, но ако се обадиш на сексолог, най-вероятно ще ти обърне внимание, че различаваме педофили, чиято ориентация се обуславя от вродени предпочитания, и такива, придобили наклонностите си под въздействието на социални фактори. Класическата представа за чичкото, който примамва дечица със захарен памук в парка, се вмести в първата категория. Влечението му води началото си най-често от юношеските години, без непременно да е следствие от конфликт с външната среда. Той се идентифицира с децата, нагажда поведението си към техните възрастови особености и понякога заема псевдородителска роля. Самият сексуален акт обикновено е старателно планиран. За педофила той е опит да разреши житейските си терзания. Я кажи, Хари, ще получи ли заплащане за тази консултация?

— А какви са педофилите от втората категория — с придобитото влечение към деца?

— Те сформират по-аморфна маса. Изконно са сексуално заинтересовани от зрели хора и детето често се явява заместител на човек, с когото педофилът е преживял сблъсък. Докато класическият педофил е педераст, тоест, вълнува се от малки момчета, то другият

вид изпитва привличане към момиченца. В тази категория попадат и извършителите на кръвосмешения.

— Я по-добре ми обясни за мъжа със захарния памук. Как е устроен мозъкът му?

— Като твоя и моя, Хари — с някои дребни изключения.

— А именно?

— Първо, не е редно да генерализираме. Все пак говорим за хора. Второ, не съм тесен специалист в тази област.

— Знаеш повече от мен.

— Обикновено педофилите имат ниска самооценка и така наречената лабилна сексуалност. С други думи, те изпитват неувереност. Сексуалността на зрелия човек ги плаши, навява им чувство за малоценност. Само в компанията на деца чувстват, че могат да контролират ситуацията и да изживеят желанията си.

— А те са...?

— Варират в широки граници точно както сексуалните желания на всички хора. От безобидни ласки до изнасилване и убийство. Всичко е строго индивидуално.

— А природата им на какво се дължи — на средата, в която са израснали ли?

— Нерядко сексуалните престъпници сами са ставали жертва на сексуална злоупотреба в детска възраст. Същото се наблюдава и при деца, понасяли побой в семействата си. Впоследствие самите те проявяват физическа агресия към половинките си и децата си. Възпроизвеждат модела от детството си.

— Защо?

— Може да звучи тъпо, но най-вероятно защото поведенческият модел, с който са свикнали, им вдъхва спокойствие.

— Как се откриват?

— Какво имаш предвид?

— Имат ли отличителни белези?

Ауне изръмжа.

— Съжалявам, Хари, но не мисля, че се открояват по особен начин. Обикновено са мъже, често живеят сами и доста изолирано. Но въпреки нестандартната си сексуалност често се представят отлично в други житейски сфери. Можеш да ги откриеш навсякъде.

— Навсякъде, а? Колко педофили има в Норвегия според теб?

— Невъзможно е да ти отговоря. Зависи къде поставяш границата. В Испания минималната възраст за сексуални контакти е дванайсет години. Как тогава да се отнесем към хебефилите, които се възбуждат само от момичета в тийнейджърска възраст? Педофил ли е мъж, който нехае за възрастта, стига сексуалната му партньорка да има физическите белези на дете, например неокосмено тяло и нежна кожа?

— Ясно. Срещат се във всевъзможни превъплъщения, много са и са навсякъде.

— Срамът ражда старателни гримьори. Повечето имат дългогодишен тренинг в прикриването на наклонностите си. Мога да кажа единствено, че на свобода се разхождат много повече педофили, отколкото полицията е заловила за блудство.

— Десет на всеки заловен.

— Моля?

— Нищо. Благодаря ти, Одгайр. Между другото, зарях чашката.

— Олеле. От колко дни?

— От осемдесет часа.

— И? Зор ли е?

— Ами как да ти кажа... Чудовищата се спотайват под леглото. Очаквах да е по-зле.

— Едва-що си започнал. Не забравяй, че ще се появят кофти дни.

— Друго?

Беше вечер. Таксиметровият шофьор му подаде малка цветна брошура, когато Хари помоли да го откара до Патпонг.

— Масаж, господине? Хубав масаж. Аз вас закара.

На оскъдната светлина Хари видя снимките на усмихнати тайландки — невинни като в реклама на тайландските авиолинии.

— Не, благодаря. Само ще вечерям. — Хари върна брошурата на шофьора, макар схванатият му гръб да приветстваше съблазнителната оферта.

От любопитство Хари попита какъв точно масаж се предлага и таксиджията направи известния международен знак, при който палецът и показалецът оформят колелце, а показалецът на другата ръка се пъха вътре.

Лиз му бе препоръчала „Льо Бушерон“ в Патпонг. Храната имаше прекрасен вид, но на Хари му липсваше апетит. Усмихна се извинително на сервитьорката, която отнесе почти пълната му чиния, и остави щедър бакшиш, за да покаже, че е останал доволен. После излезе сред истеричния уличен живот на Патпонг. Сой 1 беше затворен за автомобили, но пък гъмжеше от пешеходци. Човешкото стълпотворение течеше като придошла река покрай сергии и барове. От всеки отвор по стените бумтеше музика. Потни мъже и жени ловуваха по тротоарите, а миризмите на хора, отходни канали и храни се съревноваваха за надмощие. Някаква завеса се отдръпна точно докато той минаваше покрай нея и Хари зърна подиум, където момичета танцуваха по задължителните прашки и обувки на високи токове.

— Не искаме куверт. Деветдесет бата за напитките — извика някой в ухото му.

Той продължи напред, но сякаш изобщо не помръдваше, защото по протежение на цялата претъпкана улица се повтаряше едно и също.

Усети пулсиране в стомаха. Затрудняваше се да прецени дали е от музиката, дали усеща туптенето на сърцето си, или глухия грохот от трамбовъчната машина, която денонощно набиваше мантизелата на бъдещата естакадна магистрала над Силом Роуд.

Момиче в крещящочервена копринена рокля улови погледа му от един бар на открито и посочи съседния стол. Хари продължи напред. Имаше чувството, че е пиян. От друг открит бар чу рев. Там, в ъгъла, висеше телевизор и даваха футболен мач. Явно някой отбеляза гол. Двама розововрати англичани запяха *Blowing bubbles*^[1] и се чукнаха за наздраве.

— Ела насам, русокоско.

Висока, елегантна дама запърха с дългите си мигли срещу него, изпъчи твърдите си едри гърди и кръстоса крака. Впитите панталони не оставяха много на въображението.

— Тя е *катой* — обади се глас на норвежки.

Хари се обърна. Йенс Бреке. Дребна тайландка в тясна кожена пола се гушеше в обятията му.

— Направо невероятно наистина. Всичко си е, както трябва: извивките, бюстът, вагината. Всъщност някои мъже предпочитат *катой* пред истинските жени. И защо не? — Бреке оголи белите си

зъби върху почернялото си детско лице. — Единственият проблем е, че изкуствено създадените вагини не се самопочистват като естествените. В деня, когато успеят да коригират този недостатък, самият аз ще обмисля дали да не се преориентирам. Вие какво мислите, полицай?

Хари хвърли поглед към високата жена, която им обърна гръб с презрително изсумтяване, когато чу думата *катой*.

— Ами какво... Изобщо не ми е хрумвало, че жена може да се окаже мъж.

— Нетренираното око лесно се подвежда, но адамовата ябълка ги издава. Невъзможно е да се премахне оперативно. Освен това *катой* обикновено са по-високи с една глава от повечето жени, обличат се малко по-предизвикателно и флиртуват малко по-агресивно. И прекаляват с труфилата. Най-често именно последното им изиграва лоша шега. Трудно уцелват мярката.

Остави изречението да увисне във въздуха, все едно беше направил намек. Хари обаче не схвана какъв именно.

— Впрочем, вие да не сте прехвърлили мярката в друг аспект, полицай? Накуцвате.

— Предоверих се на ефективността на западните комуникативни стратегии. Ще ми мине, нищо сериозно.

— Кое ще ви мине? Заблудата или контузията?

Бреке погледна Хари със същата невидима усмивка, която бе пуснал и след погребението. Сякаш искаше да увлече Хари в някаква игра. На Хари обаче никак не му беше до закачки.

— И двете, надявам се. Ще се прибирам.

— Толкова рано? — Неоновата светлина проблесна в потното чело на Бреке. — Надявам се утре да ви намеря в добра форма, полицай.

По Сурауонг Роуд Хари спря такси.

— Масаж, господине?

[1] Химнът на английския футболен отбор „Уест Хем“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Слънцето току-що бе изгряло и грееше милостиво между ниските къщи. Нхо взе Хари от „Ривър Гардън“.

Откриха „Баркли Тайланд“, преди да стане осем. Усмивнат паркинг-служител със слушалки тип диадема и бухнала прическа ала Джими Хендрикс ги пусна в подземния паркинг. След дълго лутане Нхо най-сетне намери самотна пролука между беемветата и мерцедесите до асансьорите.

Предпочете да изчака в колата, защото наборът му от норвежки думи се изчерпваше с „takk“ — „благодаря“. (Хари му я бе преподал по време на една почивка за кафе. Лиз полу на шега беше подхвърлила, че „благодаря“ била първата дума, която светлокожите преподавали на туземците.)

Пък и на Нхо кварталът не му се нравеше. Скъпите возила привличаха автоджамбазите. Макар паркингът да беше оборудван с видеокамери, Нхо нямал доверие, така каза, на охранители, които отмерват с пръсти ритъма на неизвестно музикално парче, докато вдигат бариерата.

Хари се качи с асансьора до десетия етаж и се озова в приемната на „Баркли Тайланд“. Представи се и погледна часовника. Беше се настроил да почака, но секретарката го съпроводи обратно до асансьора, прокара служебната си карта през четеца и натисна буквата П — според обясненията ѝ означавало „пентхаус“. После дискретно се изхлузи, а Хари продължи да се изкачва към небето.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани и той видя Бреке наред златистокафяв паркет, облегат на масивно махагоново писалище с две телефонни слушалки: едната долепена до ухото му, другата провесена на рамото му. Останалата част от кабинета беше от стъкло. Стените, таванът, ниската масичка, дори столовете.

— Ще се чуем, Том. Внимавай да не те схрускат днес. И, повтарям, стой далече от рупията.

Усмихна се извинително на Хари, хвана втората слушалка, кликна върху менящия се тикер на монитора, каза само „да“ и затвори.

— С какво се занимавате? — попита Хари.

— Работа.

— А по-конкретно?

— В момента хеджирам^[1] дълг на мой клиент.

— За голяма сума ли говорим? — Хари плъзна поглед над Банкок, наполовина скрит в мъглата под краката им.

— Зависи от базата за сравнение. Бих я сравнил със средностатистически норвежки общински бюджет.

Един от телефоните изжува и Бреке натисна кончето на интеркома.

— Поеми обажданията, Шена. Зает съм — и пусна копчето, без да изчака потвърждение.

— Натоварен ден, а?

— Не четете ли вестници? — засмя се Бреке. — Паричните единици в цяла Азия се сриват главоломно. Всички ще се напикаят от страх и ще се изпотрепят от бързана да обърнат парите си в долари. През ден обявяват фалит на банки. Хората започнаха да скачат от прозорците.

— Но не и вие? — Хари несъзнателно разтърка кръста си.

— Аз ли? Аз съм брокер, от семейство лешояди. — Размаха ръце, за да наподоби хищни криле, и оголи зъби. — Стига да има екшън и хората да действат, ние винаги печелим пари, без значение от конюнктурата. Когато има шоу, всичко е наред. В момента шоуто тече денонощно.

— Значи в това раздаване вие сте крупнето?

— Да! Добре казано. Ще гледам да го запомня. А другите идиоти са комарджиите.

— Идиоти?

— И още как.

— Мислех, че трейдърите са сравнителни умни момчета.

— Умни, да, но въпреки това кръгли идиоти. Това е вечният парадокс. Колкото повече поумняват, толкова повече се настървяват да спекулират на валутните пазари. А точно те би трябвало да знаят по-добре от всеки друг, че е невъзможно да излезеш на печалба от

рулетката в дългосрочен план. Самият аз съм сравнително глупав, но това поне съм го проумял.

— Значи вие никога не вземате лично участие в рулетката, Бреке?

— Случва се да заложа.

— Това не ви ли приобщава към идиотите?

Бреке му поднесе кутия с пури, но Хари отказа.

— И правилно. Имат адски гаден вкус. Пуша ги само защото статусът ми ме задължава — той поклати глава и лапна една пура. — Гледали ли сте „Казино“, инспекторе? С Робърт де Ниро и Шарън Стоун.

Хари кимна.

— Спомняте ли си сцената, когато Джо Пеши разказва за някакъв тип: единственият му познат, който редовно печелел пари от хазарт? Но всъщност човекът не играе хазарт, а залага. На конни надбягвания, на баскетболни мачове и прочее. А залозите са съвсем различно нещо от рулетката. — Бреке издърпа един стъклен стол за Хари и седна срещу него. — В играта всичко опира до чист късмет, но не и в залозите. Там роля играят основно два фактора: психика и информация. По-умният печели. Вземете онзи тип от „Казино“. Посвещава цялото си време да събира информация за родословието на конете, за резултатите им, постигнати на последната тренировка, с какъв фураж се хранят, колко е тежал жокеят сутринта след ставане — цялата информация, която други нямат волята или не могат да извлекат и да осмислят. После далновидният залагащ обобщава събраните данни, изгражда си представа с каква ставка следва да се котира конят и гледа как вървят залозите. Ако някой кон получи прекалено висок коефициент, умният залага на него — независимо дали го смята за потенциален победител, или не. В дългосрочен план този човек ще излезе на печалба. А другите — на загуба.

— Толкова ли е просто?

Бреке вдигна отбранително ръка и погледна часовника.

— Знаех, че снощи един японски инвеститор от „Асахи банк“ ще ходи до Патпонг. Намерих го на Сой 4. Почерпих го и му изтръгнах ценна информация. Откарахме чак до три през нощта. После му преотстъпих гаджето си и се прибрах. Днес в шест дойдох на работа и оттогава само купувам батове. Скоро той ще пристигне в офиса си и

ще ми продаде четири милиарда крони срещу батове. После пак ще ги продам.

— Като ви слушам, става въпрос за много пари, но и за донякъде недобросъвестни практики.

— Почти, Хари. Почти, но не съвсем. — Бреке се разпали, звучеше като хлапе, изгарящо от нетърпение да се изфука с новата си играчка. — Тук моралните скрупули нямат място. Ако ще играеш на върха на атаката, през цялото време трябва да дебнеш на ръба на засадата. Правилата са измислени, за да бъдат разпъвани.

— И който успее да ги разпъне максимално, печели?

— Когато Марадона отбеляза гол с ръка срещу Англия, хората го приеха като част от играта: нарушение, останало извън полезрението на съдията, не е нарушение. — Бреке вдигна пръст. — Така или иначе обаче, неминуемо ставаш подвластен на шанса. Понякога ще губиш, но ако играеш, когато късметът е на твоя страна, в дългосрочен план ще излезеш на печалба.

Бреке изгаси пурата си с гримаса.

— Днес въпросният японец определи какво да предприема, но знаеш ли кое е най-готиното? Най-големият кеф е, когато започнеш сам да диктуваш играта. Например, точно преди в САЩ да огласят последните данни за нивото на инфлацията, можеш да пуснеш слух, че по време на неофициална вечеря Грийнспан^[2] е поискал увеличение на лихвите. Така ще объркаш противниците си. И по този начин ще прибереш най-тлъстите си печалби. Мамка му, това е по-яко дори от секс. — Бреке се разсмя и тропна въодушевено по пода. — Валутният пазар е бащата на всички пазари, Хари. Това е Формула едно. Колкото опияняващо, толкова и животоопасно. Извратено е, знам, но страдам от маниакален стремеж към контрол и искам да съм сигурен, че когато се пребия, ще е само по моя вина.

Хари се огледа. Смахнат професор в стъклена стая.

— Ами ако ви хванат с превишена скорост?

— Докато печеля пари и не прекрачвам собствените си граници, всички ще са доволни. Благодарение на поведението си оглавявам и топ десет на най-високоплатените служители в тази фирма. Виждаш ли този кабинет? По-рано беше на мениджъра на „Баркли Тайланд“. Сигурно се чудиш защо тук се разполага нищо и никакъв посредник като мен? Защото в една посредническа фирма значение има само

едно: колко печелиш. Всичко друго са подробности. Шефовете са просто лица с административни функции, зависими от нас, преките участници в пазара, за да запазят работата и заплатата си. Моят началник се премести в симпатично кабинетче на долния етаж, защото заплаших да постъпя на работа при негов конкурент и да отмъкна всичките ни клиенти, ако не ми вдигне бонуса. И ако не ми отстъпи този кабинет.

Той разкопча жилетката си и я метна над един от стъклените столове.

— Стига толкова за мен. С какво да ви съдействам, Хари?

— Интересува ме за какво сте разговаряли с посланика по телефона в деня на неговата смърт.

— Обади се, за да потвърди, че ще присъства на насрочената среща. Аз направих същото.

— После?

— Пристигна в четири следобед, точно според уговорката. Е, може да е било четири и пет. Секретарката Шена е записала точния час.

— За какво разговаряхте?

— За пари. Искаше да инвестира лични средства.

Нито мускулче по лицето му не издаваше да лъже.

— Приключихме към пет. После го изпратих до подземния паркинг.

— Оставил е колата си, където паркирахме ние?

— Ако сте паркирали в паркинга за гости, да.

— И повече не сте го видели?

— Точно така.

— Благодаря. Нямам други въпроси.

— Сериозно? Бихте толкова път за толкова кратък разпит?

— Както казах, процедурата е рутинна.

— Разбрах. Починал е от инфаркт, нали така беше? — на устните на Йенс се изписа полуусмивка.

— Така изглежда.

— Приятел съм на семейството. Никой не изпада в подробности, но аз схванах веднага. Исках само да сте наясно.

Хари стана и вратата на асансьора мигом се разтвори. Секретарката се появи с поднос с чаши и две бутилки.

— Малко вода, преди да тръгнете, Хари? Изпращат ми я със самолет от Норвегия веднъж месечно.

Бреке наля в чашите истинска минерална вода от Ларвик.

— Между другото, Хари, часът, споменат вчера от вас, е погрешен. Часът на телефонния разговор.

Бреке отвори един шкаф до стената и Хари мярна нещо като клавиатура на банкомат. Бреке въведе няколко числа.

— Разговорът е проведен в 13:13, не в 13:15. Вероятно няма голямо значение, но предположих, че не е изключено да ви трябва точен час.

— Тази информация ни я изпратиха от телекома. Защо смятате, че вашият час е по-точен?

— Точен е *моят* час. — Проблясък на зъби. — Това устройство записва всичките ми телефонни разговори. Струва половин милион крони и е оборудвано с часовник, настроен от сателит. Повярвай ми, сверен е до секундата.

Хари вдигна вежди.

— Кой, за бога, се бръква с половин милион за някакъв си магнетофон?

— Повече хора, отколкото предполагате. Болшинството валутни спекуланти, например. Ако между вас и ваш клиент възникне спор дали единият е казал „купи“ или „продай“ по телефона, покупка на стойност половин милион бързо си оправдава парите. Магнетофонът автоматично отпечатва дигитален времеви код върху тази специална лента.

Вдигна една ролка като стандартна аудиокасета.

— Няма начин времевият код да се манипулира и когато един разговор е записан, невъзможно е записът да бъде променен, без кодът да бъде нарушен. Човек може само да скрие лентата, но тогава ще стане ясно, че липсва запис за определен времеви отрязък. Оборудвали сме се с толкова непробиваема техника, защото разчитаме записите да послужат като доказателства при евентуален съдебен спор.

— С други думи, вие разполагате със запис на разговора си с Молнес?

— Точно така.

— Дали може...

— Секунда.

Беше странно да чуеш живия-живеничък глас на човек, когото преди малко си видял мъртъв с нож в гърба.

— Добре, тогава в четири — каза посланикът.

Звучеше беззвучно, почти тъжно. После затвори.

[1] Хеджиране — стратегия, насочена да избягва неблагоприятни изменения на пазара, в случая на валутни турбуленции. — Б.пр. ↑

[2] Алън Грийнспан (р. 1926 г.) — водещ американски икономист, дългогодишен ръководител на федералния резерв. — Б.пр.

↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Как е гърбът ти? — попита угрижено Лиз, когато Хари с куцукане се домъкна в кабинета за сутрешната оперативка.

— По-добре — излъга той и възседна стола наобратно.

Нхо му подаде цигара, но Рангсан се покашля зад вестника и Хари се въздържа да я запали.

— Имам новини, които вероятно ще ти оправят настроението — каза Лиз.

— Аз съм си в добро настроение.

— Първо, решихме да закопчаем Уо. Да видим какво ще успеем да изкопчим от него, когато го заплашим с три години затвор за нападение над полицаи по време на служба. Господин Соренсен твърди, че не бил виждал Уо от няколко дни. Работел на свободна практика. Не разполагаме с негов адрес, но знаем за навика му да се храни в един ресторант до „Рачадамноен“, боксовия стадион. Понеже на мачовете се залагат големи суми, лихварските акули се навъртат наоколо, за да си търсят нови жертви и да държат под око длъжниците си. И друга добра новина: Сунторн поразпитал из хотелите, за които подозираме, че предлагат момичета на повикване. Посланикът явно е посещавал редовно един от тях. Казва се хотел „Марадиз“. Запомнили са колата заради дипломатическия номер. Придружавала го някаква жена, така казаха.

— Добре.

Лиз изглеждаше малко разочарована от слабо емоционалната реакция на Хари.

— Добре?

— Водел е госпожица Ао на хотел, за да я чука. Е, и? Сигурно просто не е искала да го кани в дома си. Доколкото аз преценявам нещата, от този факт няма какво друго да извлечем освен евентуален мотив на Хилде Молнес да пречука съпруга си. Или пък гаджето на Ао го е свитнало; ако е имала друго гадже.

— Госпожица Ао също може да има мотив, ако Молнес се е канел да я разкара — обади се Нхо.

— Няколко добри предложения — похвали ги Лиз. — Откъде ще я подхванем?

— От алибитата — чу се иззад вестника.

В заседателната зала на посолството госпожица Ао гледаше изотдолу Хари и Нхо с очи, зачервени от плач. Категорично отрече да е посещавала хотели за любовни срещи; живеела с майка си и сестра си, но в нощта на убийството била излязла из града. Нямала познати, които да го потвърдят. Прибрала се доста късно, някъде след полунощ. Нхо се опита да разбере къде е била и сълзите рукнаха.

— По-добре ни кажете още сега, Ао — посъветва я Хари и обърна пластините на щорите вертикално, та минаващите по коридора да не виждат какво става вътре. — Веднъж вече ни излъгахте. Нещата обаче станаха сериозни. Твърдите, че в нощта на убийството сте излезли из града, но не сте срещнали човек, който да потвърди показанията ви.

— Майка ми и сестра ми...

— Ще свидетелстват, че сте се прибрали след полунощ. Това не върши работа, Ао.

Сълзите се стичаха по сладникаво кукленското лице. Хари въздъхна.

— Ще се наложи да ви отведем в участъка, освен ако не размислите и не ни кажете къде сте били.

Тя поклати глава. Хари и Нхо се спогледаха. Нхо сви рамене и я хвана леко под ръка. Тя обаче притисна глава към плота на масата и се разхълца. В същия миг някой почука леко на вратата. Хари я откряна. Отвън стоеше Санпет.

— Санпет, ние...

Шофьорът сложи пръст пред устните си.

— Знам — прошепна той и махна с ръка на Хари да излезе.

— Кажете, Санпет. — Хари затвори вратата зад гърба си.

— Разпитвайте госпожица Ао. Питате се къде е била в момента на убийството.

Хари не отговори. Шофьорът се прокашля и изправи гръб.

— Излъгах. Госпожица Ао наистина се е качвала в служебния автомобил.

— Така ли? — малко се изненада Хари.

— И то не веднъж и два пъти.

— Значи сте знаели за връзката ѝ с посланика?

— Само дето не е с посланика.

На Хари му трябваша няколко секунди, докато му просветне. Вторачи се изумено във възрастния мъж.

— С вас ли е имала връзка, Санпет? Вие и госпожица Ао?

— Историята е дълга. Опасявам се, че няма да разберете. — Той изгледа изпитателно Хари. — Госпожица Ао беше при мен вечерта, когато почина посланикът. Никога не би го разкрила, защото и двамата рискуваме да останем без работа. В посолството не са разрешени интимни отношения между служителите.

Хари прокара длан напред-назад по косата си.

— Знам какво си мислите, инспекторе: аз съм дъртак, а тя — съвсем младо момиче.

— Нещо такова. Май наистина не разбирам, Санпет.

Шофьорът се усмихна леко.

— Преди дълги, дълги години с майка ѝ бяхме любовници, преди да роди Ао. В Тайланд се спазва едно неписано правило, наречено *Пи*. Може да се преведе като старшинство: привилегировано положение на по-възрастен спрямо по-млад. Но то значи и много повече. Например, по-възрастният носи отговорност за по-младия. С мястото си в посолството госпожица Ао се сдоби благодарение на моя препоръка. Жената е нежна и признателна.

— Признателна? — изплъзна се от езика на Хари. — На колко години е била... — Той млъкна. — Как го приема майка ѝ?

Санфер се усмихна тъжно.

— Моя връстница е и разбира. Разполагам с госпожица Ао само за кратко, докато си намери с кого да свие семейно гнездо. Това не е чак толкова необичайно...

Хари изпусна въздуха от дробовете си с въздишка.

— Значи, вие сте нейното алиби? И сте сигурен, че жената, с която посланикът се е срещал в мотела, не е била Ао? — Хари вдигна предупредително показалец. — Веднъж вече ни излъгахте. Имаме основания да ви арестуваме за препятстване работата на полицията по

разследване на убийство. Ако разполагате с още информация, сега е моментът да я съобщите.

Старческите кафяви очи гледаха Хари, без да мигат.

— Симпатизирах на господин Молнес. Беше мой приятел. Надявам се убиецът да си получи заслуженото. Но само той и никой друг.

Хари понечи да каже нещо, обаче си премълча.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Слънцето, придобило бургундскочервен нюанс и насечено от оранжеви ивици, се крепеше над сивия градски силует на Банкок като нова планета, изникнала изневиделица на небесния свод.

— Това е прословутият стадион „Рачадамноен“ — посочи Лиз, когато тойотата с Хари, Нхо и Сунторн свърна пред сивата сграда. Двама черноборсаджии с меланхолични лица мигом просияха, но Лиз ги отпъди с жест. — Вероятно не ти се вижда особено внушителен, но това е банкокският еквивалент на Театъра на мечтите^[1]. Тук всеки може да стане Господ — стига да има бързи ръце и крака. Ей, Рики!

Един от охранителите на портала се приближи до колата. Лиз вкара в действие чар, който Хари не беше допускал, че тя притежава. След излят на един дъх словесен поток, последван от бурен смях, тя се обърна с усмивка към колегите си:

— Давайте да го арестуваме този Уо и да се приключва. Току-що уредих билети до ринга за мен и Хари. Довечера в седем ще се бие Иван. Ще падне голям купон.

Ресторантът се оказа съвсем обикновен — маси с ламинатни плотове и мухи; самотен вентилатор раздухваше миризмата на готвено от кухнята из цялото помещение. Над бара висяха портрети на тайландското кралско семейство.

Само две-три маси бяха заети. Уо не се виждаше никакъв. Нхо и Сунторн седнаха до вратата, всеки до отделна маса, а Лиз и Хари — в дъното на заведението. Хари си поръча тайландски пролетни рулца и — за всеки случай — кока-кола за дезинфекция.

— Рик ми беше треньор, когато тренирах тайски бокс — поясни Лиз. — Тежах два пъти повече от моите спаринг-партньори, все момчета. Стърчах над тях с три глави и въпреки това всеки път ме спукваха от бой. Тук, в Тайланд, всички всмукват този спорт с майчиното си мляко. Не им било кеф да удрят жена, така ме уверяваха. Не мога да кажа обаче, че забелязвах да го правят с особено неудоволствие.

— С какво толкова е известна тази кралска особа? — посочи Хари. — Където и да отида, неизменно виждам портрет на този мъж.

— Факт. Всяка нация се нуждае от герои. Монархическата институция никога не е заемала особено голямо място в хорските сърца до Втората световна война. Тогава кралят успял да се съюзи първо с японците, после, когато минали в отстъпление, с американците. Избавил нацията от почти сигурна кървава баня.

— Голям тарикат. — Хари вдигна чашата с чай към портрета.

— Хари, имай предвид, че в Тайланд не бива да се шегуваш с две неща, по-конкретно...

— С краля и с Буда. Благодаря ти, Лиз. И сам се досетих.

Вратата се отвори.

— Брей! — прошепна Лиз и повдигна окапалите си вежди. — Обикновено на живо са по-дребни.

Хари не се обърна. Планът беше да изчакат персоналът да поднесе храната на Уо. С клечки в ръката щеше да му е по-трудно да извади оръжие.

— Седна — докладва Лиз. — Боже мили, този тип заслужава да бъде тикнат на топло дори само заради външния си вид. Ние обаче ще трябва да се благодарим на съдбата, ако успеем да му зададем няколко въпроса.

— Как така? Той метна полицаи от втория етаж!

— Знам, но те предупреждавам да не храниш големи очаквания. Уо Готвача не е случаен човек. Работи за едно от „семействата“, а те разполагат с добри адвокати. Свитнал е поне дузина, осакатил е десеторно повече и въпреки това досието му е чисто като сълза.

— Готвача? — Хари се нахвърли с апетит на току-що поднесените му димящи рулца.

— Лепнахме му прозвището преди две-три години. Започнахме разследване във връзка със смъртта на една от жертвите му, възложиха случая на мен и присъствах при аутопсията. След няколкодневен престой навън тялото, издуто от газове, приличаше на синьо-черна футболна топка. Патологът предупреди, че газовете са токсични, и ни накара да напуснем залата. Сложи си противогаз, преди да направи първия разрез. Стоях до стъклото и гледах. Издутата кожа на корема му се спуска, когато скалпелът я проряза, и — без майтап! — видях как оттам блъвна зеленикав газ.

Със смръщена физиономия Хари върна в чинията наченатото рулце, но Лиз не му обърна никакво внимание.

— Очакваше ни обаче още по-голям шок. Вътре гъмжеше от гадинки. Патологът отстъпи заднишком към стената, когато черните твари изпълзяха от стомаха, плъпнаха по пода и се изпокриха из ъглите с бързите си крачета. — Лиз допря вдигнатите си показалци до главата, за да изобрази рога: — Дяволски бръмбари.

— Бръмбари ли? — изгримасничи Хари. — Не съм знаел, че налитат на трупове.

— Открили тялото със затъкната сламка в устата на мъртвия.

— Сламка, казваш...

— В Чайнатаун печените на грил бръмбари са деликатес. Уо е нахранил клетника насила.

— Но му ги е предложил алангле? — Хари демонстративно избута чинията настрани.

— Насекомите са невероятни създания. Представяш ли си как тези бръмбари са оцелели в стомаха, въпреки отровните газове и разлагането?

— Не, и предпочитам изобщо да не мисля по въпроса.

— Повечко ли ти дойде? Да не ти се отяде?

След две-три секунди Хари схвана, че Лиз говори за храната. Той избута чинията си чак до ръба на масата.

— Ще ѝ свикнеш на нашенската кухня, Хари. Номерът е да става постепенно. Славим се с повече от триста традиционни тайландски ястия, представяш ли си? Препоръчвам ти да си запишеш няколко рецепти и да шашнеш гаджето си, като се прибереш.

Хари се покашля.

— Или да впечатлиш майка си.

— Съжалявам, но нямам нито гадже, нито майка — поклати глава той.

— Всъщност е редно аз да се извиня — словесният поток мигом секна.

Сервитьорът се насочи с поръчката към масата на Уо.

Лиз извади черен револвер от кобура на хълбока си и освободи предпазителя.

— „Смит и Уесън 650“ — веднага го разпозна Хари. — Впрягаме тежката артилерия, а?

— Зад мен — изкомандва Лиз и стана.

Уо вдигна глава и се вторачи право в дулото на револвера, без изобщо да му мигне окото. Държеше клечките в лявата си ръка, а дясната лежеше скрита в скута му. Лиз извика нещо на тайски, но той не даде вид да я е чул. Без да помръдва глава, погледът му обиколи помещението, регистрира присъствието на Нхо и Сунторн и спря върху Хари. Лека усмивка набразди устните му.

Лиз извика повторно. Хари усети как кожата на тила му настръхва. Ударникът на револвера се вдигна, а дясната ръка на Уо се показва изпод ръба на масата. Празна. Хари чуваше как дъхът на Лиз съска между зъбите ѝ. Погледът на Уо продължаваше да тегне върху Хари, докато Нхо и Сунторн му закопчаваха белезниците. Изведоха го навън. Същински цирков парад с културист и две джуджета.

Лиз прибра револвера в кобура.

— Май никак не те харесва — отбеляза тя и посочи клечките, забити под прав ъгъл в топката ориз.

— И защо реши така?

— Това е стар тайски знак, че те иска мъртъв.

— Да се нареди на опашката. — Хари си отбеляза наум непременно да поиска служебно оръжие за временно ползване.

— Дай да си спретнем малко екшън преди лягане — подкани го Лиз.

На влизане в боксовата зала ги посрещнаха виковете на екзалтираната тълпа и фалшивото изпълнение на трио музиканти, които звучаха като училищен оркестър, надрусан с ЛСД.

На ринга току-що бяха излезли двама боксьори с пъстри ленти на челата и омотани в бинтове ръце.

— Със сините шорти е нашият човек, Иван — поясни Лиз.

Пред стадиона тя бе изкрънкала от Хари всичките му банкноти от джобовете на панталона и ги беше връчила на един букмейкър.

Откриха местата си на първия ред зад съдията. Лиз премлясна със задоволство. Размени няколко думи със съседа си по място.

— Както си и мислех — каза на Хари тя. — Нищо не сме изпуснали. Ако искаш да гледаш наистина хубав мач, трябва да идваш

във вторниците. Или в четвъртъците на стадион „Лумпини“. Иначе бъка от... сецаш се.

— Бульонови двубои.

— Какво?

— Бульонови двубои. Така казваме в Норвегия на състезанията между двама слаби състезатели по бягане с кьнки.

— Защо бульонови?

— Защото по време на такива състезания от скука зрителите ходят да си купуват бульон, вместо да гледат.

Лиз се засмя и очите ѝ се стесниха до две тесни, блестящи цепки. Хари беше установил, че смехът на старши инспекторката в повечето случаи е приятен и за окото, и за ухото.

Двамата боксьори си свалиха лентите, тръгнаха да обикалят ринга и изпълниха своеобразен ритуал: спираха до страничните колове, опираха глави в тях, коленичеха и правеха по няколко елементарни танцови стъпки.

— Това се нарича *рам муай* — обясни Лиз. — Танцуват в чест на личния си *круу*, гуру и ангел-закрилник на тайския бокс.

Музиката секна. Иван се отправи към своя ъгъл, където той и треньорът му долепиха сведените си глави и се хванаха за ръце.

— Молят се — прошепна Лиз.

— Нима нашият човек се нуждае от молитви, за да спечели? — попита притеснен Хари. Допреди малко държеше хубава сумичка в джобовете си.

— Не се нуждае — стига да се представи на висотата, която предполага името му.

— Иван?

— Всички боксьори си избират псевдоним. Нашият човек е избрал да се отъждестви с Иван Иполит, холандец, спечелил двубой на „Лумпини“ през 1995-а.

— Какво толкова, един двубой!

— Не е така. Иполит е единственият чужденец, записал победа на „Лумпини“ в цялата история на стадиона.

Хари се обърна, за да провери дали в изражението на Лиз ще разчете някакъв подтекст в думите ѝ, но в същия миг прозвуча гонгът и мачът започна.

Боксьорите запристъпваха предпазливо един към друг, спазваха известна дистанция и се обикаляха в кръг. Един суинг беше лесно париран, а контраатакуващият удар с крак увисна във въздуха. Музиката се усили, мигновено последваха и възгласите на публиката.

— Първо само искат да вдигнат градуса — извика Лиз.

После двамата противници се нахвърлиха един върху друг. Светкавично се превърнаха във въртоп от ръце и крака. Стана толкова бързо, че Хари не видя почти нищо, но Лиз въздъхна. Носът на Иван беше вече разкъравен.

— Изяде един лакът — обясни Лиз.

— Лакът ли? Съдията не го ли видя?

Лиз се усмихна.

— Ударите с лакът не са забранени. По-скоро обратното. Ударите с ръце и крака дават точки, а лактите и коленете обикновено довеждат до нокаут.

— Сигурно защото състезателите не умеят да отправят точни удари с крака като каратистите.

— Въздържам се да съм толкова категорична, Хари. Преди няколко години хонконгската спортна федерация изпрати петимата си шампиони по кунг-фу в Банкок, за да се провери кой стил е по-ефективен. Загрявката и церемониите отнеха малко повече от час, а петте мача продължиха общо шест минути и половина. После пет линейки потеглиха към болницата. Познай кой се возеше вътре.

— Възможно е, но тази вечер няма такава опасност — демонстративно се прозина Хари. — Ще бъде... Олеле майчице!

Иван сграбчи противника си за тила и с мълниеносно движение извъртя главата му надолу, докато дясното му коляно се изстреля напред като катапулт. Противникът му политна назад, ръцете му се заплетоха във въжетата и той увисна точно пред Лиз и Хари. Кръвта шуртеше, сякаш се е пробила тръба, и плискаше шумно върху тепиха. Хари чу как зрители зад гърба му нададоха недоволни викове и установи, че се е изправил. Лиз го дръпна обратно на седалката.

— Красота! — възкликна тя. — Видя ли колко бърз беше Иван? Нали ти обещах, че ще падне голям купон!

Главата на боксьора в червените шорти беше извита настрани и Хари го виждаше в профил. Кожата около окото му набъбваше, докато

се пълнеше с кръв отвътре. Все едно гледаше как се издува плажен дюшек.

Хари получи странно усещане за дежа-вю и му се догади. Иван се приближи до безпомощния си противник, който вече надали съзнаваше, че се намира на боксов ринг. Без да бърза, той огледа съперника си, както кулинарен спец се чуди дали да отреже първо крилото или бутчето на пилето. На заден план, между двамата боксьори, Хари виждаше съдията. Стоеше с леко килната странично глава и ръце, изпънати отстрани на тялото. Хари разбра, че реферът не възнамерява да предприема абсолютно нищо, и усети как сърцето му се блъска в долната част на ребрата. Триото изостави анемичното си изпълнение и се развихри. Чуваше се яко тръбене и бухане на барабани.

„Спри“, помисли си Хари и в същия миг чу собствения си глас:

— Удряй!

Иван замахна.

Хари не чу отброяването на секундите. Не видя как съдията вдигна ръката на Иван във въздуха, нито пък поздравя на победителя към зрителите в четирите ъгъла на ринга. Взираше се във влажния напукан циментов под пред краката си, където дребно насекомо се мъчеше да се откъсне от алена капка кръв. Бе впримчено в капана на водовъртеж от събития и случайности, нагазило до коленете в кръв. Мислено Хари се върна в друга страна, пренесе се в друго време и се опомни чак когато нечия ръка го потупа между плешките.

— Спечелихме! — извика Лиз в ухото му.

Наредиха се на опашка да си получат печалбата от букмейкъра. Хари чу зад гърба си познат глас да говори на норвежки:

— Нещо ми подсказва, че инспекторът е направил далновиден залог, а не просто се е осланял на късмета си. В такъв случай ви поздравявам.

— Ами... старши инспектор Кръмли се има за спец по залозите. Не сте далеч от истината.

Представи Лиз на Йенс Бреке.

— И вие ли заложихте? — поинтересува се тя.

— Мой приятел ми подшушна, че противникът на Иван бил леко простинал. Неприятно неразположение. Не е ли забележително какви мащабни последствия може да предизвика една нищо и никаква простуда, мис Кръмли? — Бреке се усмихна широко и се обърна към Хари: — Прощавай за нахалството, но ще те помоля да ме измъкнеш от едно затруднение. Доведох с колата дъщерята на Молнес и поех ангажимент да я закарам обратно, но един от най-важните ми клиенти в САЩ току-що ми се обади по телефона и се налага да отскоча до офиса. Цари пълен хаос, доларът е хвъркнал до небесата, а моят човек е „дълъг“ на батове и иска незабавно да затвори позицията^[2].

Хари погледна, накъдето му сочеше Бреке. Облегната на стената в тениска „Адидас“ с дълъг ръкав и наполовина скрита зад зрителите, бързащи да напуснат залата, стоеше Рюна Молнес със скръстени ръце и гледаше в друга посока.

— Когато те видях, се сетих какво ми подхвърли Хилде Молнес: бил си отседнал в дипломатическия апартамент до реката. Ако вземете заедно такси, ще оставиш Рюна и ще се прибереш почти без да се отклоняваш от маршрута си. Обещах на майка ѝ и така нататък...

Бреке размаха ръка, сякаш за да покаже колко силно преувеличени са подобни майчински тревоги, но все пак е най-добре ангажиментът да бъде спазен.

Хари си погледна часовника.

— Ще я изпрати, как иначе — увери го Лиз. — Горкото момиче. Съвсем разбираемо е в момента майката да се тревожи за щяло и нещяло.

— Ще я изпратя. — Хари се насили да се усмихне.

— Чудесно. А, да, още нещо. Ще ми направите ли услугата да ми приберете печалбата? С парите платете за таксито, а каквото остане, вложете го в някой фонд за вдовици на полицаи или където прецените.

Подаде на Лиз разписката и си тръгна. При вида на числата тя се облещи.

— Дали ще се намерят чак толкова много вдовици — подхвърли изненадана.

[1] Прозвище на „Олд Трафорд“ — клубният стадион на британския футболен гранд „Манчестър Юнайтед“. — Б.пр. ↑

[2] Заемането на дълга позиция при валутната търговия означава закупуването на определена валута с очакването тя да повиши стойността си спрямо друга и да донесе печалба. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рюна Молнес не изглеждаше особено очарована от перспективата да я изпратят до дома ѝ.

— Благодаря, но ще се оправя сама. Банкок не е по-опасен от Йорща в понеделник вечер.

Хари, който никога не беше излизал из Йорща в понеделник вечер, спря такси и ѝ отвори вратата. Тя се качи неохотно, промърмори някакъв адрес и се загледа през прозореца.

— Казах на шофьора да кара към „Ривър Гардън“ — поясни след малко тя. — Нали там ще слизаш?

— Доколкото ме инструктираха, уговорката е първо ти да се прибереш вкъщи, госпожице.

— Госпожице. — Рюна се разсмя и го изгледа с черните очи на майка си. Веждите ѝ, почти сраснали се една с друга, ѝ придаваха вид на горска фея. — Все едно слушам леля ми. На колко години си всъщност?

— Човек е на толкова, на колкото се чувства — отвърна Хари. — По тази логика следва да съм някъде към шейсетте.

В погледа ѝ се появи любопитство.

— Жадна съм — неочаквано изтърси тя. — Почерпи ме с питие, пък после ще ме изпратиш до нас.

Хари беше проверил адреса на посланик Молнес в календар-бележника от „Спаребанкен Нор“, дежурния подарък от баща му за Коледа, и се опитваше да установи контакт с шофьора.

— Забрави — пресече го Рюна. — Ще настоявам да кара към „Ривър Гардън“, той ще помисли, че ми се пускаш, и ще ми се притече на помощ. Сцена ли искаш да направя?

Хари побутна с пръст шофьора по рамото. Рюна нададе писък, таксиджията наби спирачки и Хари си думна главата в тавана. Шофьорът се обърна, Рюна се приготви пак да се развика и Хари вдигна отбранително длани.

— Добре, добре. Къде искаш да спрем? Патпонг ни е на път.

— Патпонг ли? — тя завъртя очи с досада. — Ама ти наистина си одъртял. Там ходят само перверзни старчоци и туристи. Отиваме на площад „Сиам“.

Тя размени няколко думи с шофьора на език, който в ушите на Хари прозвуча като безупречен тайски.

— Имаш ли си гадже? — попита Рюна, след като под заплахата да направи скандал го изнуди да ѝ поръча бира.

Седяха в голям открит бар на върха на широко монументално стълбище, пълно с млади хора. „Студенти“, предположи Хари. Гледаха се един друг или наблюдаваха мудно източващото се улично движение. Рюна хвърли мнителен поглед към портокаловия сок в чашата му, но предвид политическите възгледи на баща ѝ, навярно бе свикнала, че има и алкохолни въздържатели. Или пък не. Нещо му навяваше подозрението, че не всички неписани партийни правила са били съвестно спазвани в семейство Молнес.

— Не — отвърна Хари и добави: — Защо, дявол да го вземе, всички ме питат само това?

— Дявол да го вземе, а? — тя се заизвива на стола си. — Този въпрос, предполагам, ти го задават предимно жени?

Хари се позасмя.

— Ти какво, да ме засрамиш ли се опитваш? Я, по-добре ти ми разкажи за твоите гаджета.

— За кого по-конкретно?

Държеше лявата си ръка в скута, а с дясната стискаше халбата. С играеща на устните си усмивка отметна назад глава и го фиксира с поглед.

— Само не си въобразявай, че съм девствена.

Хари насмалко да избълва на фонтан портокаловия сок от устата си.

— Откъде-накъде? — добави презрително Рюна.

„Правилно: откъде-накъде“, помисли си Хари и видя как кожата на гръкляна ѝ потръпна, докато тя преглъщаше. Спомни си какво бе казал Йенс Бреке за адамовата ябълка: по принцип няма как да се премахне оперативно.

— Шокиран ли си? — Остави халбата върху масата и внезапно придоби сериозен вид.

— Откъде-накъде? — попита той и въпросът му прозвуча като ехо от нейния. — Аз, например, дебютирах някъде на твоята възраст — побърза да добави той.

— При мен обаче се случи на тринайсет.

Хари си пое дъх, обмисли положението и изпусна бавно въздуха между зъбите си. Реши, че е крайно време да приключи темата.

— Сериозно? А на колко години беше партньорът ти?

— Тайна. — Тя отново си върна заядливата физиономия. — Я вместо да ме разпитваш, ми кажи защо си нямаш приятелка.

Хари замалко да ѝ отговори, навярно подтикван от желанието да пробва ще успее ли да даде равностоен отпор на шокиращото ѝ признание. Дали да не ѝ разкаже, че двете жени, които с ръка на сърцето можеше да твърди, че е обичал, са мъртви? Едната — погубена от собствената си ръка, другата — от ръката на убиец.

— Дълга история. Изгубих ги.

— Тях? А те колко са? Сигурно затова са скъсали с теб. Защото си тъкал на два стана, а?

Хари долови детинската жар в гласа и смеха ѝ. Не намери смелост да я попита в какви отношения е с Йенс Бреке.

— Не. Просто не бях достатъчно нащрек.

— Нещо стана много сериозен.

— Извинявай.

Поседяха мълчаливо. Рюна чоплеше етикета на бутилката бира. По едно време вдигна глава към Хари. Имаше вид на изпаднала в двоумение. Етикетът се отлепи.

— Ела да ти покажа нещо — хвана го тя за ръка.

Слязоха по стълбите, провирайки се между студентите. Поеха по тротоара, после се качиха и тръгнаха по тясна пасарелка над широкия булевард. По средата спряха.

— Погледни — посочи тя. — Не е ли красиво?

Хари се загледа в уличното движение, което течеше към тях и отминаваше. Улицата се простираше, докъдето му стигаше погледът, а светлините от автомобилите, мотоциклетите и триколесните рикши се сливаха в река. Сякаш потекла лава, в далечината изтъняваше до жълта ивица.

— Прилича на гърчеща се змия с флуоресцентна шарка на гърба, виждаш ли?

Рюна се надвеси над перилата.

— Знаеш ли кое е странното? Знам, че из този град се разхождат хора, готови да убият за символичната сума в джобовете ми, без да им трепне окото. Въпреки това в Банкок никога не съм се страхувала. В Норвегия всеки уикенд ходехме в планинската ни вила. Ориентирам се из района и със затворени очи. Всяка ваканция пък пътувахме до Йорща, където всички се познават, а за дребните кражби на стоки от бакалията се съобщава на първа страница в местния вестник. И въпреки това тук в най-голяма степен се чувствам в безопасност. Тук, където навсякъде гъмжи от народ, а аз не познавам никого. Не е ли странно?

Хари се чудеше какво да отговори.

— Ако можех да избирам, щях да остана в Банкок до края на живота си. И поне веднъж седмично да се качвам тук и просто да си стоя и да гледам.

— Автомобилите ли?

— Да. Обожавам уличното движение. — Неочаквано тя се обърна към Хари с блеснали очи. — А ти?

Хари поклати глава. Тя отново обърна лице към булеварда.

— Жалко. Познай колко коли се движат по банкокските пътища в момента. Три милиона. Всеки ден броят им нараства с хиляда. Водач на автомобил в Банкок прекарва средно между два и три часа дневно в колата си. Чувал ли си за „Комфорт 100“? Продават се по бензиностанциите — найлонови пликчета, в които да се облекчаваш, докато киснеш в задръстване. Според теб дали ескимосите имат дума за „трафик“? А маорите?

Хари сви рамене.

— Замисли се само какво пропускат — продължи Рюна. — Хората, които живеят на места, където нямат възможността да се къпят в навалица като тукашната. Дай си ръката... — Хвана дланта му и я вдигна. — Усещаш ли? Вибрациите? Това е енергията от всички наоколо. Носи се из въздуха. Ако си под смъртна заплаха и ти се струва, че няма кой да те спаси, изпъваш ръце нагоре и поемаш част от цялата тази енергия. Така ще си осигуриш безсмъртие. Това е самата истина!

Очите ѝ сияеха, цялото ѝ лице сияеше. Тя долепи дланта на Хари до бузата си.

— Усещам, че ти е отреден дълъг живот. Предълъг. По-дълъг, отколкото на мен.

— Не говори така — спря я Хари. Кожата ѝ изгаряше дланта му. — Ще ти донесе лош късмет.

— По-добре лош късмет, отколкото никакъв. Така казваше татко. Хари си издърпа ръката.

— Не искаш ли да живееш вечно? — прошепна Рюна.

Той притвори очи. Знаеше, че мозъкът му ще запечата като на лента как двамата стоят на пасарелката, докато покрай тях сноват забързани минувачи, а под краката им се извива светеща змия. Точно както човек запечатва с фотоапарат инцидентно посещавани места, защото знае, че часовете му там са преброени. Хари и преди беше запечатвал в съзнанието си ценни моменти: среднощен полет над басейна в плувния комплекс „Фрогнер“; нощ в Сидни, вятърът развява алена женска грива; студен февруарски следобед на летище „Форнебу“, сестра му го чака сред проблясващите светкавици на фотографите от пресата. Хари знаеше, че независимо какво ще го сполети, той винаги ще може да посегне към тези кадри, те никога няма да избледнеят, а напротив, с течение на времето ще добият яркост и наситеност.

В същия миг усети капка върху лицето си. После още една. Вдигна изненадано очи нагоре.

— Някой ми каза, че дъждовете започвали чак през май.

— Това са така наречените манго-дъждове — обясни Рюна и обърна лице към небето. — Често се случва да ни връхлетят. Това значи, че плодовете на манговите дървета са узрели. След няколко минути ще се излее порой. Хайде, идвай...

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хари се унасяше. Звучите вече не го смущаваха толкова. Пък и беше започнал да долавя известен ритъм в трафика, своего рода предсказуемост. През първата му нощ в Банкок всеки внезапен вой на клаксон го будеше. Още няколко нощи тук и вероятно щеше да се буди поради липса на клаксонов вой. Пърпоренето на спукано автомобилно гърне не се появяваше случайно. То си имаше своя роля в само привидния хаос. Просто беше нужно малко време да уловиш скритата закономерност, както отнема време вестибуларният ти апарат да се нагоди към поклащането на кораба.

Беше се уговорил с Рюна да се срещнат в едно кафене до университета, за да ѝ зададе няколко въпроса за баща ѝ. Когато снощи тя слезе от таксито, от косата ѝ още капеше вода.

През нощта му се присъни Биргита. Отдавна не го беше навестявала. Косата ѝ лепнеше по бледата кожа. Но се усмихваше и беше жива.

За четири часа адвокатът на Уо успя да го измъкне от следствения арест.

— Доктор Линг. Работи за Соренсен — въздъхна Лиз на сутрешната оперативка. — Нхо тъкмо попита Уо къде се е намирал в деня на убийството и разпитът приключи.

— И какво извлече от отговора ходещият детектор на лъжата? — поинтересува се Хари.

— Нищо — призна Нхо. — Арестантът категорично отказа да ни предостави каквато и да било информация.

— Как така нищо? Мамка му, а аз си мислех, че в Тайланд сте майстори на водните мъчения и на електрошока.

— Някой ще бъде ли така добър да ме обнадежди с някоя позитивна новина? — помоли Лиз.

Изпука вестник.

— Пак се обадох в хотел „Марадиз“. Нали първият администратор, с когото говорих, каза, че някакъв фаранг редовно водел там жена. Пристигали с дипломатическа кола. Днес попаднах на друг служител. Според него жената била бяла и двамата разговаряли на език, който му приличал на немски или холандски.

— Норвежки — уточни Хари.

— Опитах се да изкопча някакво описание на двамата, но знаеш как е...

Нхо и Сунторн се ухилиха и забиха погледи в пода. Настъпи мълчание.

— Какво да знам? — не разбра Хари.

— Северняците изглеждат еднакви — въздъхна Лиз. — Сунторн, отбий се в хотела със снимки и виж дали администраторът няма да разпознае посланика и жена му.

Хари сбърчи нос:

— Семейна двойка да плаща двеста долара на нощувка за любовна квартира само на няколко километра от жилището им? Не е ли малко перверзно?

— По думите на администратора отсядали там през уикендите — поясни Рангсан. — Дадоха ми няколко дати.

— Залагам вчерашната печалба, че не е ходел там с жена си.

— Възможно е да си прав — съгласи се Лиз. — Така или иначе, малко вероятно е показанията на администратора да тласнат следствието напред.

Тя разпусна оперативката и ги посъветва да използват деня, за да наваксат с изоставащата работа по документацията със случаи, временно оставени на заден план, когато убийството на норвежкия посланик е получило приоритет. Другите излязоха. Остана само Хари.

— Значи, изтеглихме картата „Върни се в изходна позиция“, а? — попита той.

— На практика не сме мърдали оттам. Вероятно ще стане на вашата.

— Как така на нашата?

— Сутринта говорих с началника на полицията. Вчера се чул с някой си господин Турхюс, който се интересувал колко време смятаме да отделим на разследването. Ако не сме разполагали с конкретни улики, норвежките власти искали случаят да бъде приключен в

рамките на тази седмица. Нашият началник обяснил, че случаят си е тайландски вътрешен въпрос и няма как да затворим делото просто така. По-късно през деня обаче получил обаждане от Министерството на правосъдието на Тайланд. Добре направихме, като отметнахме обиколката на града овреме, Хари. По всичко личи, че още в петък ще се прибереш у дома. Освен ако, както казах, не се появи конкретна следа.

— Хари!

Тоние Виг го посрещна на рецепцията с пламнали от възбуда бузи и начервени устни. Хари я заподозря, че преди да излезе от кабинета, си е сложила червило.

— Да пийнем по чаша чай. Ао!

Ао го изгледа с безмълвен страх и макар Хари да побърза да я увери, че посещението му няма нищо общо с нея, погледът ѝ напомняше антилопа на водопой, докато я дебнат лъвове. Обърна им гръб и се отдалечи.

— Хубаво момиче. — Тоние изгледа изпитателно Хари.

— Прекрасно. Младо.

Видимо доволна от отговора, тя го заведе в кабинета си.

— Снощи се опитах да се свържа с теб, но сигурно си бил някъде навън.

Хари долови желанието ѝ да я попита по какъв повод го е търсила, но си замълча. Ао донесе чая и Хари я изчака да се оттегли.

— Трябват ми някои сведения — подхвана после той.

— Какви?

— Понеже в отсъствието на посланика ти си оглавявала дипломатическата мисия, водила си, предполагам, дневник на командировките му.

— Разбира се.

Хари ѝ изреди четири дати и тя ги провери в бележника си. Посланикът, оказа се, бе пътувал служебно и през четирите посочени дни: три пъти до Чанг Май и веднъж до Виетнам. Хари бавно си записа информацията, докато се готвеше за продължението.

— Посланикът познаваше ли други норвежки в Банкок освен съпругата си?

— Не... Не и доколкото ми е известно. Нито една... с изключение на мен, де.

Хари изчака Тоние Виг да остави чашата си и попита:

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че според мен с посланика сте имали връзка?

Брадичката ѝ увисна. Зъбите ѝ бяха достойни за реклама на норвежкото дентално здравеопазване.

— Майчице! — отрони само тя.

Хари установи, че възклицанието все още е живо в речника на някои жени. Прочисти гърло:

— Според мен двамата с посланика сте прекарвали въпросните четири дни в хотел „Марадиз“. Ако е истина, ще те помоля да ми разкажеш за връзката ви и къде си била в деня на смъртта му.

Беше изненадващо да видиш как бледа жена като Тоние Виг може да стане още по-бледа.

— Трябва ли да говоря с адвокат? — попита накрая тя.

— Ако нямаш какво да криеш, не.

Хари забеляза как в ъгъла на окото ѝ набъбна сълза.

— Нямам какво да крия.

— Тогава говори с мен.

Тя потупа внимателно със салфетка окото си, за да не размаже туша от миглите.

— Да ви призная, имала съм причини да искам да го убия.

Хари обърна внимание на подновяването на официалното обръщение и зачака търпеливо.

— Когато научих за смъртта му, почти се зарадвах.

Хари усети, че Тоние Виг е пред откровение. Трябваше просто да си мълчи и да не допуска да пресече излиянията ѝ с някоя глупава реплика. Признанията рядко идват само по едно.

— Защото не е искал да напусне съпругата си ли?

— Не! — поклати глава тя. — Разбрали сте ме погрешно. Защото той съсипа целия ми живот! Всичко, което...

Първото ридание прозвуча толкова пропито с болка, че Хари беше сигурен: напипал е болно място. Тоние Виг се взе в ръце, избърса очите си и се прокашля:

— Назначението му беше политическо, той изобщо не притежаваше нужната квалификация за поста. Бяха ми подсказали, че

ме спрягат за посланическото място, но изведнъж намърдаха него. Бързо-бързо го изпратиха, все едно искаха час по-скоро да го изгонят от Норвегия. Бях принудена да връча ключовете за посолството на човек, който не правеше разлика между съветник и аташе. Никога не сме били любовници. За мен тази мисъл е повече от абсурдна, разбирате ли?

— Какво стана после?

— Когато ме повикаха да го идентифицирам, изведнъж забравих цялата горчивина от назначението му за посланик. Не се вълнувах от новата възможност да заема поста. Спомних си само колко свестен и умен мъж беше той. Наистина беше такъв!

Тя натърти на последното, все едно Хари бе възразил.

— Макар да не го биваше за посланик. И, знаете ли, впоследствие доста разсъждавах. Вероятно съм допуснала грешка в подредбата на житейските си приоритети. Има и по-важни неща от професията и кариерата. Не е изключено изобщо да не се кандидатирам за посланическия пост. Бъдещето ще покаже. Налага се да съобразя куп други ангажименти. Не, засега няма да правя окончателни заявления.

Тя подсмръкна няколко пъти. Видимо се беше окопитила.

— Случва се изключително рядко съветник на посланика да бъде избран за посланик в същото посолство, знаете ли? Доколкото ми е известно, историята не познава такъв случай.

Тя извади дамско огледалце и провери в какъв вид се намира гримът ѝ.

— Но все някога има и първи път, предполагам — добави тя сякаш на себе си.

Докато се връщаше с такси към полицейското управление, Хари реши да зачеркне Тоние Виг от списъка със заподозрени. Отчасти защото показанията ѝ звучаха убедително, отчасти защото не беше трудно да докаже, че на датите, когато посланикът е отсядал в хотел „Марадиз“, тя се е намирала другаде. От Тоние бе получил и друга ценна информация: тя потвърди, че трайно пребиваващите норвежки в Банкок не са никак много.

Затова, когато в мислите му внезапно нахлу немислимото, той се почувства, все едно някой го е ударил с юмрук в стомаха. Защото то изобщо не беше чак толкова немислимо.

През стъклената врата на „Хард рок кафе“ влезе момиче, съвсем различно от онова, което Хари бе видял в градината и на погребението — онова със силно резервиран език на тялото и начумереното инатливо изражение. Рюна го забеляза да седи с празна бутилка от кока-кола и вестник пред себе си и разцъфна в ослепителна усмивка. Беше се издокарала с рокля на сини цветя с къс ръкав. С финеса на изкусен илюзионист придържаше протезата по начин, който я правеше почти незабележима.

— Подранил си — установи прехласната тя.

— Трудно е да прецениш колко ще те забави трафикът. Не исках да закъснявам.

Тя се настани и поръча студен чай.

— Вчера майка ти...

— Спеше — кратко отвърна тя. Толкова кратко, че на Хари му прозвуча като предупреждение. Той обаче не разполагаше с повече време, за да се церемони.

— Искаш да кажеш, беше пияна?

Рюна вдигна очи към него. Веселата усмивка се бе изпарила.

— Ти за майка ми ли искаш да си говорим?

— И за нея. Разбираха ли се с баща ти?

— Защо не я попиташ лично?

— Защото ти ми се струваш по-слаба лъжкиня — призна откровено Хари.

— Нима? Щом е така, разбираха се превъзходно. — По лицето ѝ отново се изписа опърничавото изражение.

— Чак толкова зле ли вървеше бракът им?

Тя се размърда нервно на стола.

— Съжалявам, Рюна, но това ми е работата.

— С майка ми не се погаждаме особено — сви рамене тя. — Докато с татко си бяхме суперблизки. Според мен тя ревнуваше.

— Кого?

— И двамата. Май повече ревнуваше него. Не знам.

— Защо?

— Защото той сякаш нямаше нужда от нея. Третираше я като въздух...

— Случвало ли се е баща ти да те води на хотел, Рюна? Например в „Марадиз“?

По лицето ѝ се изписа изумление.

— Какво имаш предвид? Защо ще ме води на хотел?

Хари закова поглед във вестника, но се насили да го вдигне.

— Пфу! — избухна тя и хвърли лъжичката в чашата, а чаят се разплиска. — Що за шантави въпроси задаваш. Накъде биеш?

— Рюна, разбирам колко ти е трудно, но подозирам, че баща ти е вършил неща, за които би трябвало да се разкайва.

— Татко? Че той непрекъснато се разкайваше. Съжаляваше, поемаше цялата вина за щяло и нещяло, извиняваше се... но проклетата гадина все не искаше да го остави на мира. Отнасяше се към него като към псе, не ставаш за това, не ставаш за онова, въввлече ме в тази история и така нататък. Мислеше си, че не чувам упреците ѝ, но аз ги чувах. Всяка думичка. Не била създадена да живее с евнух, била жена от плът и кръв. Съветвах го да я зареже, но той търпеше. Заради мен. Не ми го е казвал, но аз виждах — правеше го заради мен.

Хари имаше чувството, че през последните две денонощия плува в река от сълзи, но сега сълзи не рупнаха.

— Опитвам се да подхвана темата... — Той наведе глава, за да улови погледа ѝ. — ... за различната сексуална ориентация на баща ти.

— Затова ли си толкова яко стресиран? Защото не допускаше да знам, че баща ми беше обратен?

Хари едва се удържа да не зяпне.

— Какво разбираш под „обратен“?

— Гей, хомосексуалист, педал, сестричка, мека китка. Аз съм резултатът от един от малкото пъти, когато татко се е прежалил да изчука гаднярката. За него е било пълна отврат.

— Той ли ти го каза?

— Беше твърде свестен да изрече подобно нещо. Но аз си знаех. Бях най-добрата му приятелка. Това вече ми го е казвал. Понякога имах чувството, че съм единствената. „На света обичам само теб и конете“ — призна ми веднъж той. Мен и конете, оригинално, а? Като студент, преди да се запознае с майка ми, май си е имал гадже, някакво момче.

Но тъпакът го зарязал, не му стискало да се покаже с него пред хора. Нормално, де. Всъщност татко също се е притеснявал връзката им да не се разчуе. Било е отдавна. Тогава времената са били съвсем различни.

Рюна го каза с непоклатимата убеденост на тийнейджърите. Хари поднесе чашата към устните си и отпи. Трябваше да спечели време. Разговорът им придоби неочакван за него развой.

— Искаш ли да знаеш кой е отсядал в хотел „Марадиз“? — попита Рюна.

В отговор той само кимна.

— Майка ми с любовника си.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заскрежените клони се протягаха разперени към бледото зимно небе над парка пред двореца. Дагфин Турхюс стоеше до прозореца и гледаше как нагоре по улица „Хокон VII“, зъзнейки, тича мъж, като се опитва да зарови глава между раменете си. Телефонът звънна. Турхюс погледна часовника: обедно време. Проследи бегача с поглед, докато онзи се изгуби до метростанцията, после вдигна слушалката и се представи. Преди гласът да стигне до него, се чу шумолене и хрущене.

— Ще ти дам един-единствен шанс, Турхюс. — Ясно, значи зарязваха официалностите. — Не се ли възползваш, ще се погрижа Външно да оваканти поста ти по-бързо, отколкото ще успееш да произнесеш „Норвежки полицаи, преднамерено подведен от висш чиновник във Външно министерство“. Или „Посланик Молнес жертва на гей убийство?“. И двете звучат като прилични вестникарски заглавия, не мислиш ли?

Турхюс седна.

— Къде си, Хуле? — попита той поради липса на по-оригинална реплика.

— Току-що проведох дълъг разговор с Бярне Мьолер. Попитах го по петнайсет различни начина какво, за бога, е търсел Атле Молнес в Банкок. Онова, което съумях да разбуля досега, говори, че е бил най-неподходящият човек за поста... Не успях да спукам цирея, но поне получих потвърждение за наличието на цирей. Мьолер има нареждане да пази мълчание, досетих се. Затова ме насочи към теб. Въпросът ти е известен. Какво премълчаваш? За твоє сведение седя до факс, а пред мен са номерата на „Ве Ге“, „Афтенпостен“ и „Дагбладе“.

Гласът на Турхюс отнесе зимния студ чак до Банкок:

— Никой вестник, който държи на авторитета си, няма да отпечата недоказаните твърдения на едно алкохолизирано ченге, Хуле.

— Нещата обаче се променят, ако говорим за алкохолизирано ченге със светска слава.

Турхюс не отговори.

— Впрочем, в „Сунмьоршпостен“ ще поместят случая, сигурен съм.

— Длъжен си да съблюдаваш служебната тайна — вяло му напомни Турхюс. — Иначе ще ти бъде потърсена наказателна отговорност.

Хуле се разсмя.

— Значи съм изправен пред дилемата за по-малкото зло, така ли? Ако не проверя случая въпреки наличните сведения, ще допусна служебна немарливост. Това също е престъпление. По една или друга причина нещо ми подсказва, че ще изгубя по-малко от теб, ако наруша служебната тайна.

— Каква гаранция... — подхвана Турхюс, но млъкна, прекъснат от пукането на линията. — Ало?

— Тук съм.

— Каква гаранция ще ми дадеш, че няма да разгласиш информацията ми?

— Никаква. — Ехото го преповтори два пъти и сякаш придаде допълнителна категоричност на отговора.

Настъпи мълчание.

— Давам ти думата си.

— И защо да ти вярвам? — изфуча Турхюс.

— Защото нямаш друг избор.

Турхюс погледна часовника — закъсняваше за обяд. Сандвичите с ростбиф в столовата вероятно вече бяха ометени, но какво пък! И без това бе изгубил апетит.

— Това не бива да се разчува. Говоря сериозно.

— Нямам намерение да го разгласявам.

— Добре, Хуле. За кои скандали в Християндемократическата партия знаеш?

— Почти за никои.

— Дойдохме си на думата. В продължение на години тя беше малка симпатична партийка и никои не й обръщаше внимание. Докато пресата ровичкаше около властовия елит на Работническата партия и около хаховците в Прогресивната, депутатите от Християндемократическата общо взето си живееха живота. Смяната на правителството обаче промени всичко. Дойде време да се реди пасиансът на новия кабинет и бързо стана ясно, че въпреки безспорния

професионализъм на Атле Молнес и дългогодишния му стаж в Стуртинга изобщо не го спрягат сред кандидатите за министерски кресла. Разчепкването на личния му живот означаваше риск, който партия, в чиято политическа програма са залегнали християнски ценности, не може да си позволи да поеме. Недопустимо е да отхвърляш ръкополагането на хомосексуални свещеници и същевременно да излъчиш от партийните редици министър с хомосексуална ориентация. Според мен Молнес дори сам го е прозрял. Но когато оповестиха имената на министрите в новото правителство, мнозина реагираха. Защо Атле Молнес не участва в кабинета? След като навремето се бе оттеглил, за да отстъпи на премиера поста на партиен лидер, повечето го смятаха за втория човек в партията. Или в най-краен случай: за трети или четвърти. Озадачените надигнаха гласове и отново раздухаха слуха за неговата сексуалност, витаещ още когато Молнес оттегли кандидатурата си за водач на партията. Ще кажеш: в Стуртинга има и други депутати хомосексуалисти и това не е никаква тайна. С какво Молнес е по-скандален от тях? Работата е там, че освен идеолог на християндемократическата доктрина, Молнес е известен и като близък приятел на министър-председателя, следвали са заедно и дори са делили обща стая. Беше само въпрос на време журналистите да се докопат до тази информация. Молнес действително остана извън правителството, но въпреки това бързо започна да се превръща в лично бреме за премиера. Беше широко известно, че от самата зора на политическата си кариера премиерът и Молнес са си оказвали най-ключовата и за двамата взаимна подкрепа. Кой щеше да повярва на евентуални твърдения на премиера за пълното му неведение относно сексуалните предпочитания на Молнес през всичките тези години? Какво ще си помислят всички избиратели, подкрепили министър-председателя именно защото партията бе изразила ясна позиция към закона за еднополовото съжителство и всякакви други извращения, при условие, че самият премиер — ако използваме библейската стилистика — е отхранил змия в пазвата си? Как ще се отрази това на общественото доверие в него? Личният рейтинг на премиера дотогава беше една от най-важните гаранции за успешното бъдеще на правителството на малцинството и един скандал заплашваше да опропасти всичко. Възникна необходимостта Молнес да бъде изведен от страната максимално бързо. Посланическо място в

чужбина изглеждаше най-добрият изход. Така щяха да се избегнат всички упреци към премиера, че е пренебрегнал свой съпартиец с дългогодишна и вярна служба. По онова време се свързаха с мен. Действахме експедитивно. Посланическият пост в Банкок формално погледнато не беше зает. Това назначение в дипломатическа мисия щеше да отведе Молнес достатъчно далече от страната, та журналистите да не го закачат.

Турхюс млъкна.

— Боже господи — отрони след малко Хари.

— Съгласен.

— Да си чувал съпругата му да си има любовник?

Турхюс се изсмя тихо.

— Не. Но и при най-изгодния коефициент не бих заложил пари, че няма.

— Защо?

— Първо, защото е логично семеен мъж с хомосексуални наклонности да си затваря очите пред подобни кръшкания. Второ, защото нещо в културата на Външното министерство насърчава към извънбрачни връзки. Какво ти, понякога дори се стига до нови бракове. Във Външно служителите не могат да се движат по коридорите, без да се натъкнат на бивши съпрузи, бивши любовници или настоящи партньори в кревата. Съсловието е прословуто с вътреобщностните си женитби. По-зле сме и от „Ен Ар Ко“ — продължи да се смее Турхюс.

— Любовникът на госпожа Молнес не е от Външно. Норвежец е, играе го нещо като местния Геко^[1]. Мастит валутен спекулант. Йенс Бреке. Първоначално помислих, че движи с дъщерята, но после се оказа любовник на майката. Запознали се непосредствено след пристигането на семейството. Според дъщерята работата била по-сериозна от епизодични секс срещи. Очаква двамата скоро да се преместят в общо жилище.

— Това е ново за мен.

— При всичко случаи излиза, че съпругата има потенциален мотив. Любовникът също.

— Защото Молнес им е пречел ли?

— Тъкмо обратното. По думите на дъщерята бракът е просъществувал, защото Хилде Молнес е отказвала да се разведе. След като Молнес укротил политическите си амбиции, фиктивният брак

вече е изгубил значението си, поне така предполагам. Вероятно е използвала родителските си права върху дъщерята, за да го изнудва. Нали обикновено така става? Едва ли е драпала да спаси брака си от идеалистични подбуди. Семейство Молнес притежава половин Йорща.

— Ясно.

— Помолих Мьолер да провери има ли завещание и какви семейни акции и други ценности се падат на посланика.

— Не че разбирам от разследвания, Хуле, но не усложняваш ли нещата? Възможно е просто някоя откачалка да е почукала на вратата на посланика и да го е намушкала.

— Възможно е. Принципно имаш ли нещо против тази откачалка да се окаже норвежец, Турхюс?

— Що за въпрос?

— Убийците, които убиват за кеф, не пронизват с нож жертвата си и не бягат от местопрестъплението, замитайки всички следи. Истинските психопати оставят разни дреболии, та после да си играем на стражари и апаши. В нашия случай не разполагаме с нищичко. Повярвай ми, това убийство е било старателно планирано и извършено от човек, на когото ни най-малко не му е до игрички. Искал е просто да си свърши работата и полицията да затвори случая поради липса на улики. Но кой знае дали за извършването на такова убийство не е нужна и малко лудост. А единствените откачалки, с които се запознах досега във връзка с убийството, говорят норвежки.

[1] Гордън Геко — измислен персонаж, безскрупулен борсов манипулатор от филма „Уолстрийт“ (1987), в чиято роля се превъплъщава актьорът Майкъл Дъглас. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Най-сетне Хари намери входа между два стриптийз бара по Сой в Патпонг. Качи се по стълбите и влезе в полутъмно помещение, където гигантски вентилатор на тавана се въртеше лениво. Минавайки под огромните перки, Хари се приведе инстинктивно. Беше установил, че височините на вратите и други сградни конструкции в Тайланд не са предназначени за неговите сто и деветдесет сантиметра.

Хилде Молнес седеше на една маса в дъното на ресторанта. Слънчевите очила, вероятно сложени с цел да ѝ осигурят анонимност, всъщност привличаха вниманието на околните към нея.

— Всъщност не обичам оризова ракия. — Тя пресуши чашата си. — Меконгската обаче е изключение. Да ви почерпя с едно, полицай?

Хари поклати глава. Тя щракна с пръсти и отново напълниха чашата ѝ.

— Тук ме познават. Спират, когато сметнат, че съм изпила достатъчно. Тогава обикновено наистина съм изпила достатъчно — засмя се дрезгаво тя. — Дано мястото на нашата среща ви допада, инспекторе. У дома в момента е... малко тъжно. Каква е причината да поискате тази консултация с мен?

Изговаряше думите с пресилено отчетлива дикция, характерна за хората, които по навик се опитват да скрият честата употреба на алкохол.

— Току-що от хотел „Марадиз“ ни потвърдиха, че заедно с Йенс Бреке редовно сте отсядали там.

— Я виж ти! Най-последно някой да си върши работата. Ако поговорите със сервитьора, и той ще потвърди, че с господин Бреке се срещаме тук *най-редовно* — тя сякаш изплю думите. — Тук е тъмно, анонимността е гарантирана, няма други норвежци, пък и сервират най-вкусната *плаа лот* в града. Обичате ли змиорки, Хуле? Соленоводни?

Хари се сети за мъжа, когото извлякоха на сушата в околностите на Дрьобак. Беше престоял няколко дни във водата и бледото му

мъртвешко лице ги гледаше с детско удивление. Нещо беше опоскало клепачите му. Но вниманието на полицаите бе привлечено от змиорката. Опашката ѝ стърчеше от устата му и се мяташе наляво-надясно като сребърен камшик. Хари все още помнеше соления вкус във въздуха. Била е соленоводна змиорка, значи.

— Дядо ми се хранеше почти само със змиорки — продължи Хилде Молнес. — Отпреди началото на войната, та чак до смъртта си. Тъпчеше се с тях до пръсване, не можеше да им се насити.

— Получих някои сведения по отношение на завещанието.

— Знаете ли защо ядеше толкова много змиорки? Ама и аз съм една! Откъде ще знаете? Дядо беше рибар, но това било точно в навечерието на войната и в Йорща никой не купувал змиорки. Знаете ли защо?

Хари видя как по лицето ѝ премина същата онази сянка на страдание като в градината.

— Госпожо Молнес...

— Попитах ви дали знаете.

Той поклати глава.

Хилде Молнес снижи глас и подхвана, като натъртваше на всяка сричка, почуквайки върху покривката с дългия си червен нокът:

— Същата зима в морето потънала шхуна. Случило се в тихо време и само на няколкостотин метра от сушата, но било толкова студено, че никой от деветимата на борда не успял да се спаси. На мястото, където потънала шхуната, имало подводна яма и нито един труп не бил намерен. После тръгнала мъгла, че във фиорда са се навъдили много змиорки. Смята се, че змиорките се хранят с удавници, ако не знаете. Голяма част от загиналите в корабкрушението били роднини на живеещите в Йорща и продажбата на змиорки секнала от раз. Хората дори се бояли някой да не ги види да носят змиорки в пазарската мрежа. Дядо открил, че си струва да продава другата уловена риба, а змиорките да яде сам. Сунмьорец, какво да го правиш...

Хилде Молнес вдигна чашата от подноса и я сложи върху масата. По покривката се разстла тъмен пръстен.

— Явно са му се усладили. „Удавниците бяха само девет — казваше дядо. — Няма как телата им да са стигнали за толкова много змиорки. Може и да съм изял една-две, които са си похапнали от

клетниците. Какво толкова? И така да е, не съм усетил да има разлика във вкуса.“ Не бил усетил разлика! Оригинално, а? — въпросът прозвуча като ехо от наскоро чута реплика. — Вие как мислите, Хуле? Дали змиорките са изяли онези рибари?

— Възможно е. — Хари се почеса зад ухото. — Казват, че скумрията се хранела и с човешко месо. Не знам. Сигурно всички са си гризнали по някое парче. Рибите, имам предвид.

Хилде Молнес вдигна триумфално чаша.

— И аз мисля като вас! Всички си гризват по някое парче.

Хари я изчака да си изпие питието.

— Мой колега от Осло току-що е разговарял с бизнес адвоката на вашия съпруг, Бьорн Харайд от Олесюн. Вероятно ви е известно правото на адвокатите да оповестяват информация, дори и класифицирана като служебна тайна, в случай че клиентът им е починал и по тяхно мнение информацията няма да навреди на репутацията му?

— Не.

— Бьорн Харайд отказал да говори. Затова моят колега се обадил на брата на Атле Молнес, но за жалост и от него не успял да изкопчи почти никакви сведения. Вашият девер станал особено мълчалив, когато моят колега лансирал теорията, че Атле Молнес изобщо не е разполагал с толкова голяма част от семейното състояние, колкото мнозина му приписвали.

— Кое ви наведе на тази мисъл?

— Човек, притеснен да изплати хазартен дълг от 750 000 крони, не е непременно беден, но определено не разполага с братския си дял от семейно състояние, възлизащо на близо двеста милиона крони.

— Къде...

— Колегата ми поиска справка за счетоводния баланс на „Мебели Молнес“ АД от регистъра в Брьоньосюн. Собственият капитал, вписан в счетоводната документация, е, разбира се, по-малък, но колегата ми открил, че фирмата се търгува на борсата в Осло в листата с дребни и средни предприятия. Обадил се на брокер да изчисли пазарната ѝ капитализация. В семейното предприятие „Молнес Холдинг“ има четирима акционери — трима братя и една сестра. И четиримата са членове на управителния съвет на „Мебели Молнес“ АД. Откакто акциите са прехвърлени от Молнес старши на

холдинговата компания, в борсовите бюлетини липсват данни за продажба на дялове. Освен ако съпругът ви не е продал своя дял от фирмата на някой от братята или на сестра си, той би следвало да разполага с поне... — Хари погледна бележника си, където си беше записал издиктуваната по телефона информация. — ... петдесет милиона крони.

— Подготвили сте си домашното, виждам.

— Половината от нещата, които току-що ви наговорих, не ги разбирам. Схващам само, че някой е запорирал парите на съпруга ви, и искам да знам защо.

Хилде Молнес го погледна над очилата си.

— Наистина ли искате да знаете?

— И защо да не искам?

— Не съм съвсем сигурна дали онези, които ви изпращат тук, са предполагали колко надълбоко ще проникнете в... личния живот на посланика.

— Вече научих всичко, госпожо Молнес.

— И сте в течение на...?

— Да.

— Аха...

Тя направи пауза, докато пресушаваше ракията. Сервитьорът се зададе с бутилката, но тя махна отрицателно.

— Ако уважаемият инспектор знае, че семейство Молнес са и потомствени пейкотъркачи в молитвения дом на Вътрешната мисия, и членове на Християндемократическата партия, сам ще стигне до отговора на въпроса си.

— Сигурно, но ще ви бъда дълбоко признателен да го чуя от вашите уста.

Тя потръпна, сякаш чак сега усети тръпчивия вкус на оризовата ракия.

— Бащата на Атле взе това решение. Покрай кампанията за избор на партиен лидер плъзнаха слухове и Атле се видя принуден да признае истината на баща си. Седмица по-късно той състави завещанието. Там пише, че делът на Атле от семейното имущество ще продължава да се води на негово име, но правото да се разпорежда с него се прехвърля на Рюна; тогава тя тъкмо се беше родила. Правото ѝ на разпореждане влиза в сила при навършени двайсет и три години.

— А дотогава кой е неин попечител?

— Никой. Което значи, че парите остават в семейното предприятие.

— Ами сега, когато съпругът ви е мъртъв?

— Сега — Хилде Молнес прокара пръст по ръба на чашата, — сега Рюна ще наследи всички пари. А до двайсет и третия ѝ рожден ден правото на разпореждане с тях ще се прехвърли на носителя на родителските права върху нея.

— Ако ви разбирам правилно, в момента парите са освободени от опека и вие се разпореждате с тях.

— Май така излиза. Докато Рюна стане на двайсет и три.

— Какво точно включва правото на разпореждане?

— Не съм се интересувала подробно — сви рамене Хилде Молнес. — Научих за това едва преди няколко дни — от адвокат Харайд.

— Искате да кажете, че клаузата за прехвърлянето на правото на разпореждане не ви е била известна по-рано?

— Може и да са ми споменали нещо такова. Поискаха да подпиша някакви документи, но всичко това ми се струва адски сложно, не мислите ли? Така или иначе, тогава изобщо не отдадох значение на този факт.

— Изобщо ли? — уж невинно попита Хари. — Преди малко ми се стори, че споменахте нещо за пословичната пресметливост на сюнмьорците...

— Винаги съм била лоша тяхна представителка — усмихна се бледо тя.

Хари я погледна. Дали се преструваше на по-пияна, отколкото беше? Почеса се по тила.

— Откога се познавате с Йенс Бреке?

— Интересува ви по-скоро откога се чукаме, нали?

— И това, да.

— Дайте да караме в хронологична последователност. Да видим... — Хилде Молнес склучи вежди и присви очи срещу тавана. Опита се да подпре брадичка на ръката си, но брадичката ѝ се изхлъзна. Хари разбра, че греши: Хилде Молнес се беше натряскала до козирката.

— Запознахме се на приема по случай посрещането на Атле два дни след пристигането ни в Банкок. Събитието започна в осем вечерта. Беше поканена цялата норвежка общност. Състоя се в градината пред дипломатическата резиденция. Той ме изчука в гаража. Трябва да е било два-три часа след началото на мероприятиято. Казвам, че *той* ме изчука, защото в онзи момент вероятно съм била мъртвопияна и не се е нуждаел от моето съдействие. Или съгласие. Следващия път обаче го получи. Или по-следващия, забравила съм. При всички случаи след няколко тека се запознахме, нали за това питахте. И оттогава продължихме да се опознаваме. Вече се знаем много добре. Това стига ли ви, инспекторе?

Хари изпитваше раздразнение. Вероятно защото именно по този начин Хилде Молнес излагаше на показ равнодушието и самопрезрението си. Тя определено не му предлагаше нито една причина да пипа с кадифени ръкавици.

— Обясните, че в деня, когато съпругът ви е починал, сте си били у дома. Къде точно се намирахте между пет следобед и часа, в който са ви съобщили за смъртта му?

— Не си спомням!

Тя се засмя — прозвуча като грак на гарван в утринно притихнала гора и Хари забеляза, че са започнали да привличат вниманието на околните. За миг тя сякаш щеше да се свлече от стола, но после си възвърна равновесието.

— Не се стряскайте така, инспекторе. Имам алиби, нали така му викате? Имам, и още как, и то желязно алиби за ваше сведение. Дъщеря ми на драго сърце ще потвърди, че през въпросната вечер не съм била в състояние да се движа. След вечеря, спомням си, отворих бутилка джин и сигурно съм заспала, после съм се събудила, после пак съм пила, после пак съм заспала, събудила съм се и така нататък. И сам се досещате.

Хари разбираше.

— Да ви интересува още нещо, инспектор Хуле?

Провлачваше гласните в името му, не много, но достатъчно да го провокира.

— Само дали сте убили съпруга си, госпожо Молнес.

С изненадващо бързо и сръчно движение тя сграбчи чашата и преди Хари да ѝ попречи, усети как стъкленият съд профуча покрай

ухото му и се строши в стената отзад. Хилде Молнес направи гримаса.

— След случилото се едва ли ви се вярва, но бях топреализаторка на момичешкия отбор в Йорща, категория от четиринайсет до шестнайсет години. — Гласът ѝ звучеше спокойно, сякаш вече бе успяла да загърби трагедията. Хари видя как мнозина посетители се обърнаха към тях с ужасени лица. — На шестнайсет години... трябва да е било ужасно отдавна. Бях най-хубавото момиче в... това сигурно вече съм ви го казала. Имах и форми, не като сега. Преди всеки мач с моя приятелка влизахме в съблекалнята на съдиите, загърнати с два миниатюрни пешкира, и се извинявахме, че уж сме сбъркали вратата — всъщност сме търсили душовете. Всичко за отбора, нали разбирате. Но не забелязах това да влияе особено на съдийските отсъждания. Сигурно са се чудили какво търсим при душовете преди мача.

Неочаквано тя се изправи и кресна:

— Йорща момче, оле, оле, оле! Йорща момче, напред, напред, напред! — и пак тупна на стола. В ресторанта се възцари тишина. — Това беше бойният ни вик. Ако сложиш „момиче“, ритъмът се нарушава. А навярно просто сме обичали да се показваме.

Хари я улови под ръка и я поведе надолу стълбите, прикрепяйки я. Даде адреса ѝ на шофьора на таксито, връчи му петдоларова банкнота и го помоли да се погрижи госпожата да се прибере невредима. Таксиджията вероятно не разбра почти нищо от думите му, но си даде вид, че е схванал заръката.

Хари влезе в един бар по Соу 2 в посока Силом. До барплота беше почти празно, а на сцената стояха две гоу-гоу-момичета, които явно още не бяха ангажирани за вечерта, а очевидно и не хранеха големи надежди да им се усмихне късметът. Все едно миеха чинии, докато чинно клатеха крака, а циците им подскачаха нагоре-надолу под звуците на „When Susannah Cries“. Хари не беше сигурен кое е по-тъжно.

Някой му сервира бира, която не бе поръчвал. Той я остави недокосната, плати и се обади в управлението от кабинката до мъжката тоалетна. Не видя да има женска.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лек бриз рошеше галъовно късо подстриганата му коса. Хари стоеше в края на плоския покрив и гледаше града от птичи поглед. Присвиеше ли очи, всичко се превръщаше в просната светла завеса, която блещукаше и премигваше.

— Слизай оттам — обади се глас зад гърба му. — Притесняваш ме.

Лиз седеше на шезлонг с кутийка бира в ръка. Хари отиде в управлението и я завари зарината в купища доклади, които чакаха да бъдат прочетени. Наближаваше полунощ и Лиз се съгласи, че е време да си върви. Заклучи кабинета, заедно се качиха с асансьора до дванайсетия етаж, откриха, че вратата към покрива е заключена, излязоха през прозореца, откачиха аварийната стълба и по нея се добраха до горе.

Воят на корабна сирена проряза неочаквано влакнестата звукова завеса на автомобилния трафик.

— Чу ли? — попита Лиз. — През детството ми татко често повтаряше, че в Банкок се чувало как слоновете си подвикват един на друг, докато ги транспортират с речните лодки. Идвали от Малайзия, защото горите на остров Борнео били изсечени. Стояли оковани с вериги за палубата на път към севернотайландските гори. Когато дойдох тук, дълго време наистина си мислех, че чувам не сирени, а тръбните призови на слонски хоботи.

Ехото замря.

— Госпожа Молнес има мотив, но достатъчен ли е, за да извърши убийство? — попита Хари и скочи долу. — Ти би ли убила някого за правото да се разпореждаш с петдесет милиона крони в продължение на шест години?

— Зависи за кого става дума. Сецам се за двама-трима хубостници, които бих пречукала и за по-малко.

— Въпросът е дали петдесет милиона за шест години и пет милиона за шейсет години са едно и също.

— Ни най-малко.

— Ето, виждаш ли. По дяволите!

— На теб иска ли ти се да е била тя? Госпожа Молнес?

— Нищо не ми се иска. Целта ми е да открием убиеца и най-после да си се прибера вкъщи.

Лиз се оригна впечатляващо гръмко, кимна одобрително на „постижението“ си и остави бутилката с бира.

— Горката им дъщеря. Рюна ли се казваше? Ами ако майката бъде обвинена, че е убила бащата от користни подбуди?

— Знам, да. За щастие Рюна е кораво момиче.

— Сто процента ли си сигурен?

Той сви рамене и протегна ръка към небето.

— Какво правиш, Хари?

— Разсъждавам.

— Питам за ръката. Защо я вдигна нагоре?

— Събирам енергия от всички хора долу. Това осигурявало безсмъртие. Вярваш ли в такива неща?

— Разделих се с тази илюзия още на шестнайсет, Хари.

Той се обърна, но в нощния мрак не видя лицето ѝ.

— Заради баща ти ли?

Хари видя как рязко очертаният силует на главата ѝ кимна.

— Да. Моят баща носеше света на плещите си. Уви, светът се оказа непосилно тежък.

— Как... — Хари млъкна.

Чу се хрущене: Лиз смачка тенекиената кутийка.

— Поредната трагична история за ветеран от Виетнамската война. Открихме го в гаража, в пълна униформа и с пушката до себе си. Беше съставил дълго писмо, адресирано не до нас, а до щатската армия. В него признаваше, че не успял да понесе избягването от отговорност. Разбрал го, когато през 1973 година гледал от хеликоптера, докато се отделяли от покрива на американското посолство в Сайгон, и наблюдавал отвисоко как отчаяни южновиетнамци щурмуват посолството, за да потърсят закрила от вражеските войски, нахлуващи в града. Пишеше, че изпитвал скрупули за действията на военната полиция, отблъснала с прикладите на пушките напирещата тълпа — всички онези хора, на които американците били обещали да спечелят войната, обещали били

демократия. В качеството си на офицер се чувствал съучастник в решението на американската армия първо да евакуира своите войници за сметка на вьетнамците, сражавали се рамо до рамо с тях. Баща ми посвещаваше военния си принос на тях и изразяваше съжаление, задето не е имал доблестта да се нагърби с тази отговорност. Накрая изпращаше поздрав на мама и на мен и ни заръчваше да го забравим възможно по-бързо.

Хари изпита неистово желание да запали цигара.

— Бременето на тази отговорност е било твърде голямо.

— Да. Но по-лесно е, предполагам, да поемеш отговорност за мъртвите, отколкото за живите. Ние, оцелелите, ще трябва да се грижим за тях, Хари. Ние, живите. Все пак именно тази отговорност ни води напред.

Отговорност. Ако се беше опитал да погребее нещо през последната година, то това нещо беше отговорността. Била тя за живите или за мъртвите, за себе си или за другите. Отговорността само обременява с вина и така или иначе никога не се възнагражда. Не, Хари не смяташе отговорността за своя движеща сила. Навярно Турхюс има право. Едва ли мотивите на Хари да види как справедливостта възтържествува са чак толкова благородни. Изглежда, само глупавото честолюбие му пречи да приеме случая за приключен. Тъкмо това честолюбие му вменява фиксидеята да пипне този или онзи, все едно кого, само и само да постигне осъдителна присъда и да удари върху папката с делото печата „разкрито“. Дали тлъстите вестникарски заглавия и добавените нашивки на пагона, след като се върна от Австралия, наистина означаваха толкова малко за него, колкото показваше? Дали идеята да прегази всичко и всички само за да потърси възмездие за посегателството над сестра си не се явяваше просто благовиден предлог? А зад него да се крие всъщност неистовата амбиция да *трупа успехи*.

За миг настъпи почти пълна тишина. Банкок сякаш си пое дъх. После същата корабна сирена отново разцепи въздуха. Жалостно. „Звучи като тръбният зов на грамаден, самотен слон“ — помисли си Хари. Автомобилите пак надуха клаксони.

Пред апартамента си видя бележка на изтривалката. „При басейна съм. Рюна“.

Хари вече бе забелязал, че срещу числото 5 на таблото с бутоните в асансьора пише „басейн“. Слезе на петия етаж и действително долови миризмата на хлор. Зад ъгъла имаше плувен басейн под открито небе с балкони от двете страни. Водата леко проблясваше под лунната светлина. Хари приклепна до ръба и топна ръка.

— Тук се чувстваш в свои води, нали?

Рюна не отговори. Само ритна с крака, подмина го и пак се гмурна. Дрехите и протезата ѝ лежаха смотани на купчинка върху един шезлонг.

— Знаеш ли колко е часът? — попита Хари.

Тя изплува точно под него, обгърна с длан тила му, вдигна колене и леко се оттласна. Свари го напълно неподготвен, той изгуби равновесие и ръцете му попаднаха върху гола гладка кожа, когато се понесе по водата с Рюна под себе си. Не произведоха нито звук. Само избутваха настрани водата като тежка топла завивка и потъваха. В ушите на Хари нахлу бълбукане и той усети гъдел, главата му сякаш започна да се разширява. Стигнаха дъното, той стъпи и изплува заедно с нея.

— Ти си луда! — изпръхтя Хари.

Рюна се засмя тихо и се отдалечи с бързи загребвания.

Тя излезе от басейна, а Хари вече лежеше на ръба с капещи дрехи. Отвори очи. Рюна държеше кепче за отпадъци и се опитваше да улови едро водно конче, отпуснало се върху водата.

— Истинско чудо — отбеляза Хари. — Бях твърдо убеден, че единствените насекоми, способни да оцелеят в този град, са хлебарките.

— Част от добрите винаги оцеляват. — Рюна вдигна внимателно кепчето, изтегли го към себе си, освободи водното конче от мрежата и то полетя над басейна с тихо бръмчене.

— Хлебарките не са ли добри?

— Пфу, гнусни са!

— Това не означава, че непременно са зли.

— Сигурно. Но според мен не са добри. Просто съществуват, нищо повече.

— Просто съществуват — повтори Хари, без да я иронизира; само като повод за размисъл.

— Така е устроен светът: прииска ни се да ги стъпчем. В противен случай щяха да се нароят твърде много...

— Интересна теория.

— Чуй — прошепна тя. — Всички спят.

— Банкок никога не спи.

— Напротив, заслушай се. Това са звуци от сън.

Кепчето беше прикрепено към кух алуминиев прът и Рюна духна в него. Подобен звук издава австралийският инструмент диджериду. Хари се заслуша. Тя имаше право.

Рюна се качи в апартамента му, за да използва душа. След няколко минути излезе от банята, завита в малък пешкир. Хари вече стоеше в коридора и натискаше копчето за асансьора.

— Дрехите ти са на леглото — осведоми я той и затвори външната врата.

После чакаха асансьора заедно. Червеният индикатор над вратата беше започнал низходящо отброяване на етажите.

— Кога ще си тръгваш? — попита Рюна.

— Скоро. Освен ако не изникне нещо.

— Знам за срещата ти с мама.

Хари бръкна в джобовете на панталона си и огледа ноктите на краката си. Рюна го бе посъветвала да ги подкъси. Вратите на асансьора се разтвориха и Хари влезе в кабината.

— Майка ти твърди, че вечерта, когато е бил убит баща ти, си е била вкъщи и ти можеш да го потвърдиш.

— Ама ти сериозно ли искаш да ти отговарям? — простена Рюна.

— Май не. — Той отстъпи крачка назад и двамата се спогледаха, докато изчакваха вратите да се затворят. — Ти кого подозираш? — попита накрая Хари.

Рюна продължаваше да го гледа, докато вратите се приплъзваха една към друга.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

По средата на китарното соло на Джими Хендрикс в песента „All Along The Watchtower“ музиката внезапно спря и Джим Лав подскочи, защото усети, че някой му е свалил диадемата със слушалките.

Извърна се на стола и висок рус мъж, без съмнение проявил небрежност при употребата на слънцезащитен лосион, се извиси над него в тясната охранителна будка. Голяма част от лицето бе скрито зад чифт авиаторски очила със съмнително качество. Джим имаше набито око за маркови очила — за своите бе прежалил едноседмичната си заплата.

— Ало! Попитах те дали говориш английски.

Джим се затрудни да определи акцента му и му отговори на бруклински:

— При всички случаи по-добре, отколкото тайски. С какво да ти помогна? Коя фирма търсиш?

— Не търся фирма. Искам да поговоря с теб.

— С мен ли? Да не си инспектор от охранителната фирма? Ще ти обясня за уокмена...

— Инспектор съм, но полицейски. Казвам се Хуле. Моят колега Нхо...

Хари отстъпи крачка встрани. Зад него на вратата стоеше Нхо с дежурната подстрижка в стил „помпадур“ и прясно изгладена бяла риза. И двете неща не оставиха и капка съмнение у Джим, че тайландецът му показва истинска значка. Джим присви едното си око.

— Полиция, а? А бе, вие при един и същи бръснар ли ходите? Никога ли не ви е хрумвало да експериментирате с нещо ново? Такова например. — Джим посочи небрежно разрошената си прическа и се засмя гръмко.

Високият се поусмихна.

— Ретро модата от осемдесетте явно още не е стигнала до полицейските управления.

— Коя мода?

— Няма значение. Има ли кой да те смени за малко и подходящо място, където да поговорим?

Джим разказа, че дошъл в Тайланд преди четири години на почивка с приятели. Взели си мотоциклети под наем и потеглили на север. В малко селце по течението на река Меконг на границата с Лаос един от компанията проявил глупостта да купи опиум и да го пъхне в раницата си. На връщане полицейски патрул ги накарал да отбият и ги претърсил. На прашния селски път наскре Тайланд им станало ясно, че приятеля им го грози продължителен престой в затвора.

— По закон имат право да екзекутират наркотрафиканти, мамка му. Знаете ли? Ние тримата не бяхме сторили нищо нередно, ама си помислихме, мама му стара, че и ние ще загазим — ще ни осъдят за съучастничество или нещо подобно. Защото, мама му стара, аз съм чернокож американец и се вписвам доста добре в представата за типичния трафикант на хероин. Ударихме го на молби и мина време, докато загреем положението: един от полицаите подхвърли, че можело да минем и само с глоба. И така, събрахме всичките си кинти, те конфискуваха опиума и ни пуснаха да си вървим. Майчице, колко бяхме щастливи. Ама възникна проблем: за да се върнем в Щатите, ни трябваха пари за билети, нали? После...

Джим разказа с много думи и с още повече жестове цялата си одисея в Тайланд. Известно време се пробвал да работи като екскурзовод на американски туристи, но закъсал с разрешителното за пребиваване, после гледал да се спотайва — тогава го издържала тайландската му приятелка. Дошло време другите да се прибират, а той решил да остане. След множество перипетии се сдобил с разрешително за пребиваване, защото му предложили да работи като охрана на паркинг. За сградите, където са офисите на международните компании, им трябвали хора, говорещи английски.

Джим дрънкаше на поразия и накрая се наложи Хари да го прекъсне.

— Само дано тайландският ти колега не разбира английски. — Джим погледна притеснено Нхо. — Онези момчета, на които бутнахме подкупа...

— Спокойно, Джим. Тук сме по друг въпрос. На трети януари, към четири часа, тук е бил паркиран тъмносин мерцедес. Сещаш ли се за такава кола?

Джим се засмя с цяло гърло.

— Ако ме беше питал кое парче на Джими Хендрикс слушах допреди малко, щях да ти отговоря, човече. Но какви коли влизат и излизат от паркинга... — Той разпери ръце.

— На входния пункт изтеглихме от машината билет за паркинга. Не можеш ли да провериш в системата, ако въведеш регистрационния номер или нещо такова?

Джим поклати глава.

— Нямаме толкова съвършена система за проверка. По-голямата част от паркинга е под видеонаблюдение и ако се случи нещо, проверяваме впоследствие.

— Впоследствие ли? Да не искаш да кажеш, че правите видеозапис?

— Точно така.

— Не забелязах при теб да има монитори.

— Защото монитори няма. Паркингът е на шест нива. Не разполагаме с капацитет да наблюдаваме всички нива в реално време. Пък и повечето крадци, като мярнат видеокамера, се стряскат, че ги виждат, и се отказват от намеренията си, нали? Така целта е наполовина постигната. Ако пък някой е толкова тъп да се промъкне и да задигне някой автомобил, имаме кражбата на запис, готова за вас, полицаите.

— Колко време се пазят записите?

— Десет дни. За толкова време повечето хора обикновено откриват дали нещо в колата им липсва. После използваме същите ленти за нови записи.

— Значи имате на запис какво се е случвало в паркинга на трети януари между шестнайсет и седемнайсет часа?

Джим вдигна поглед към календара на стената:

— Много ясно.

Спуснаха се по някакви стълби и влязоха в топло влажно мазе, където Джим включи самотна крушка и отключи една от металните картотеки покрай стената. Видеозаписите стояха чинно подредени по рафтове.

— Ако искате да проверите целия паркинг, предстои ви да изгледате доста записи.

— Достатъчно е да проверим паркинга за гости — поясни Хари.

Охранителят се разтърси из рафтовете. За записите от всяка видеокамера си имаше отделен рафт, а датите бяха отбелязани с молив на гръбчетата на касетите. Той издърпа една.

— Време е за шоу.

Отвори друга картотека, където имаше видеоплейър и монитор, пъхна касетата и след няколко секунди на екрана се появи черно-бяла картина. Хари веднага позна паркинга за гости. Записът явно беше направен с камерата, която беше видял миналия път. В долния ъгъл на екрана се изписваше месецът, денят и часът. Превъртяха записа до 15:50. Не се виждаше никакъв дипломатически автомобил. Почакаха. Все едно гледаха стопиран кадър. Нищо не се променяше.

— Да пуснем записа на забързан каданс — предложи Джими.

Освен дето броячът в ъгъла започна да мени бързо показанията си, разлика не произтече. Часът стана седемнайсет и петнайсет. Две коли профучаха покрай камерата и оставиха мокри следи по цимента. В седемнайсет и четирийсет следите бяха изсъхнали и изчезнали, но от мерцедеса на посланика нямаше и помен. В седемнайсет и петдесет Хари спря записа.

— По наши сведения на паркинга за гости е имало дипломатически автомобил.

— Съжалявам — поклати глава Джим. — Явно информацията ви е погрешна.

— Възможно ли е да е паркирал другаде?

— Възможно е, разбира се. Но пренасочват всички водачи без абонаментно място по пътя покрай тази камера. Щяхме да видим колата.

— Искаме да погледнем още някой запис.

— Готово. Кой да извадя?

Нхо се разрови из джоба си.

— Знаеш ли къде е паркинг-мястото на колата с този регистрационен номер? — попита той и подаде едно листче към Джим. Охранителят го изгледа мнително.

— По дяволите, човече, ти си знаел английски.

— Говорим за червено порше.

— И без да проверявам, ще ви отговоря: никой от работещите тук не кара червено порше. — Джим му върна листчето.

— *Faen!* — изпусна на норвежки Хари. Мамка му!

— Какво беше това? — ухили се Джим.

— Норвежка дума, която не искаш да научиш.

Излязоха на слънчева светлина.

— Ще ти намеря страхотен чифт на символична цена — предложи услугите си Джим и посочи слънчевите очила на Хари.

— Благодаря, няма нужда.

— Или ако търсиш нещо друго. — Джим му смигна и се засмя. Вече щракаше с пръсти. Сигурно изгаряше от нетърпение пак да си сложи слушалките. — Ей, полицай! — извика той след тях. Хари се обърна. — Фа-ан!

По целия път до колата чуваха смеха му.

— И така, какво знаем? — попита Лиз и намести краката си върху бюрото.

— Знаем, че Бреке лъже. След срещата си с посланика го бил изпратил до подземния паркинг, където Молнес оставил колата си. Поне така твърди.

— И защо ще лъже точно за това?

— По телефона посланикът иска само потвърждение на уговорката за четири следобед. Посланикът се е явил в кабинета на Бреке. Това е извън всякакво съмнение. Говорихме със секретарката. Тя потвърди също, че двамата са излезли заедно от кабинета, а Бреке се отбил до бюрото ѝ да ѝ даде някои наставления. Запомнила го, защото приближавало седемнайсет часа и тя се канела да си тръгва.

— Добре, че поне някой помни нещо.

— Не знаем обаче какво са правили Бреке и посланикът после.

— Къде е оставил колата си? Не ми се вярва да е рискувал да паркира на улица в тази част на Банкок — усъмни се Лиз.

— Не е изключено да са се уговорили предварително да проведат разговора на друго място и посланикът да е поверил някому да наглежда колата му, докато се качи да вземе Бреке — предположи Нхо.

Рангсан се изкашля и прелисти:

— На място, където гъмжи от апаши, които само чакат някой балама да прояви подобна непредпазливост?

— Съгласна съм — включи се Лиз. — Защо просто не е влязъл в гаража? Там е най-лесното и най-сигурното място за паркиране. Можел е да спре колата си буквално до асансьора.

Кутрето на ръката ѝ се завъртя в ухото, а по лицето ѝ се изписа върховна наслада.

— Питам се и друго: с каква цел сме се хванали да проучваме въпроса с колата?

Хари разпери безпомощно ръце.

— Надявах се да се сдобием със сигурни доказателства, че в пет следобед Бреке е излязъл от кабинета си заедно с посланика и двамата са потеглили с дипломатическия автомобил. Разчитах видеозаписите да покажат, че поршето на Бреке е престояло през нощта в паркинга. Бреке обаче не ходи на работа с личния си автомобил. Това не го съобразих.

— Дай засега да оставим тази история с колите — предложи Лиз.
— Знаем със сигурност едно: Бреке лъже. Как ще процедираме при това положение?

Тя чукна с пръст по вестника на Рангсан.

— Ще проверим алибитата — чу се отзад.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Реакциите на хората при арест са колкото различни, толкова и непредсказуеми.

Повечето разновидности бяха известни на Хари. Затова не се изненада кой знае колко, когато видя как хваналото слънчев тен лице на Йенс Бреке се покри със сив слой, а очите му започнаха да блуждаят неспокойно като на подгонено животно. При подобни стресови ситуации езикът на тялото се променя и дори шит по поръчка костюм „Армани“ вече не стои толкова добре. Бреке държеше главата си вдигната, но в осанката му се появи нещо сгърчено, все едно се беше смалил.

Всъщност не го арестуваха, а го откараха на разпит, но за човек, който никога през живота си не е бил принудително отвеждан от двама въоръжени полицаи, без да го питат дали моментът е удобен, разликата беше чисто теоретична. Когато видя Бреке в залата за разпит, Хари намери за абсурдна мисълта човекът пред него да е способен да извърши хладнокръвно убийство с нож. Но той и преди се бе заблуждавал по външния вид на задържаните.

— Ще се наложи да проведем разпита на английски — подхвана Хари и седна срещу Бреке. — Разговорът ни ще се записва. — Той посочи микрофона.

— Добре. — Бреке направи опит да се усмихне. Сякаш някой опъна ъглите на устата му с железни куки.

— С много увещания успях да издействам аз да проведе разпита. Понеже ще се записва, по правилник трябва да го проведе представител на тайландската полиция, но началникът на полицията направи компромис, защото си норвежки поданик.

— Благодаря.

— Не знам дали има за какво. Нали те уведомиха за правото ти да се свържеш с адвокат?

— Да.

Хари понечи да попита защо Бреке не се е възползвал от предложението, но се отказа. Защо да му дава повод да преосмисли решението си? Съдейки по досегашните му сведения за тайландската правораздавателна система, тя беше почти идентична с норвежката. Затова нямаше основания да си мисли, че тукашните адвокати са кой знае колко по-различни от норвежките. А ако действително не бяха, най-напред щяха да затворят устата на клиента си. Щом процедурата за изчитане на правата беше спазена, значи оставаше само да стартира разпита.

Хари даде знак, че записът може да започне. Нхо влезе, изчете няколко формални встъпителни думи, задължителни за началото на записа, и излезе.

— Вярно ли е, че имате връзка с Хилде Молнес, съпругата на покойния Атле Молнес?

— Какво? — от отсрещната страна на масата в Хари се впиха две подивели ококорени очи.

— Говорих с госпожа Молнес. Предлагам да ми кажете истината. Последва пауза.

— Да.

— Малко по-високо, ако обичате.

— Да!

— Откога датира връзката?

— Не знам. Отдавна.

— От приема по случай посрещането на посланика преди година и половина?

— Ами...

— Ами?

— Може да се каже.

— Известно ли ви беше, че при евентуална смърт на съпруга ѝ госпожа Молнес ще наследи крупно състояние?

— Състояние ли?

— Неясно ли се изразих?

Бреке издиша поетия въздух като спукана плажна топка.

— Не съм бил в течение. Бях останал с впечатлението, че разполагат със сравнително ограничен капитал.

— Нима? На трети януари сте се срещнали с посланика в кабинета си по повод инвестиция на средства. Това ми е известно от

последния ни разговор. Противоречите си.

Нова пауза. Бреке се наклони да каже нещо, но се отказа.

— Излъгах — призна накрая той.

— Открива ви се втори шанс да кажете истината.

— Молнес ме посети, за да обсъдим връзката ми с Хилде... с неговата съпруга. Настоя да я прекратим.

— Настояване, в което по принцип няма нищо нелогично, нали?

— Не съм наясно докъде се простират сведенията ви за Атле Молнес — сви рамене Бреке.

— Приемете, че сме в пълно неведение.

— Да го формулираме така: заради сексуалната му ориентация бракът им беше чисто формален.

Бреке вдигна очи. Хари го подклони с кимване да продължи.

— Държеше непременно да спрем да се виждаме с Хилде, но не от ревност. Искането му беше продиктувано от слухове, които — така каза — били плъзнали в Норвегия. Ако връзката ни се разчуела, щяла да подхрани допълнително приказките на злите езици и съответно да zlepостави не само него, но и хора на възлови позиции, незаслужили с нищо такова дискредитиране. Опитах се да го поразпитам за подробности, но той не ми обясни нищо повече.

— С какво ви заплаши?

— Да ме е заплашвал ли? Какви ги говорите?

— Едва ли ви е помолил най-любезно да престанете да се срещате с жена, към която, предполагам, изпитвате чувства?

— Напротив. Точно това направи. Дори употреби, струва ми се, точно тази дума.

— Коя?

— Най-любезно. — Бреке преплете пръстите си над масата. — Беше чуден човек. Най-любезно — усмихна се печално той.

— Едва ли чувате често тази дума във вашия бранш, предполагам?

— Както и вие във вашия, нали?

Хари вдигна рязко глава, но в погледа на Бреке не откри провокативна отсянка.

— До какъв консенсус стигнахте?

— До никакъв. Поисках време за размисъл. Какво да му кажа на човека? Той почти се разплака.

— Обмисляли ли сте да прекратите връзката си с Хилде Молнес? Бреке смръщи вежди, все едно такова нещо изобщо не му е хрумвало.

— Не. За мен... би било много трудно да се разделя с нея.

— Казахте, че след срещата с посланика сте слезли в подземния паркинг, където той бил оставил автомобила си. Желаете ли да промените показанията си?

— Не... — Бреке го изгледа озадачен.

— Прегледахме видеозаписи от въпросната дата между три и петдесет и пет и петнайсет. Колата на посланика не се вижда на паркинга за посетители. Ще промените ли показанията си?

— Защо да ги променям?! — изуми се Бреке. — За бога, човече, слязох от асансьора и видях колата му. Дватамата с него със сигурност присъстваме на видеозаписа. Дори разменихме няколко думи, помня добре. После той се качи в колата си, а аз му обещах да не споменавам за нашия разговор пред Хилде.

— Можем да докажем, че това не е вярно. За последен път: ще промените ли показанията си?

— Не!

Хари усети в тона му твърдост, каквато отсъстваше в началото на разпита.

— Какво направихте, след като, както твърдите, сте изпратили посланика до подземния паркинг?

Бреке обясни, че се качил обратно в кабинета си, за да поработи върху няколко текущи аналитични доклада. Останал там горе-долу до полунощ. Прибрал се с такси. Хари го попита дали, докато е бил в кабинета си, някой се е отбил при него или му се е обадил по телефона. Никой не можел да се качи в кабинета му, без да знае кода от картата му — така поясни Бреке, — а колкото до телефонни обаждания, издърпал щепсела на стационарния телефон, за да не смущават работата му. Обикновено само така си осигурявал спокойствие, когато изготвял аналитични доклади.

— Никой ли не може да ви осигури алиби? Не се ли сецате, например, някой да ви е видял, докато сте се прибирали у дома?

— Бен, охранителят на дома ми. Вероятно ще си спомни. Обикновено винаги забелязва, когато се прибирам късно в костюм.

— Охранител, който ви е видял да се прибирате посред нощ, това ли е всичко?

Бреке заразмишлява напрегнато.

— Да, опасявам се.

— Добре. Оттук нататък ще поемат тайландските колеги. Искаш ли нещо за пиене? Кафе, вода?

— Нищо, благодаря.

Хари се изправи, за да си върви.

— Хари?

Хари се обърна:

— Най-добре се обръщай към мен с Хуле. Или „инспекторе“.

— Слушам. Загазил ли съм? — попита той на норвежки.

Хари присви очи. Бреке представляваше окаяна гледка — отпуснат и обезформен като чувал.

— На твое място щях да се обадя на адвоката веднага.

— Разбирам. Благодаря.

Хари спря на вратата.

— Впрочем, какво стана с обещанието, което си дал на посланика? Спази ли го?

Бреке се усмихна извинително.

— Беше идиотско обещание. Всъщност възнамерявах да споделя с Хилде за нашия разговор. Така де, нямаше как да го премълча. Но когато узнах за смъртта на посланика... както ти казах, той беше голям чудак. Та ме прихвана желание да удържа на думата си. Пък и на практика вече нямаше никакво значение какво сме си говорили.

— Секунда да те включа на високоговорител.

— Ало?

— Чуваме те, Хари. Давай.

Бярне Мьолер, Дагфин Турхюс и началничката на полицията изслушаха телефонния доклад на Хари, без да го прекъсват.

После думата взе Турхюс:

— Значи, в следствения арест имаме норвежец, заподозрян в убийство. Въпросът е: колко време ще успеем да го запазим в тайна?

Шефката на полицията се прокашля:

— Убийството още не е станало медийно достояние. Никой не упражнява натиск върху полицията за бързо разкриване на убиеца. След нашия разговор ще се чуя с колегите в Тайланд. По мое мнение разполагаме с няколко дни спокойствие, особено като отчетем факта, че срещу Бреке нямат друго освен лъжливи показания и предполагаем мотив. Най-вероятно ще се наложи да го пуснат, затова ще предпочетат задържането му да не се разчува.

— Хари, чуваш ли ме? Говори Мьолер. — Разнесе се сферичен шум и Мьолер го изтълкува като потвърждение. — Според теб задържаният виновен ли е, Хари? Той ли го е извършил?

Шумът се усили и Мьолер вдигна слушалката на телефона.

— Какво каза, Хари? Че...? Аха, да. Е, добре, ние тук ще го обсъдим. Ще държим връзка.

Мьолер затвори.

— Какво каза?

— Не знаел.

Хари се прибра в апартамента късно. В „Льо Бушерон“ гъмжеше от народ и той отиде да вечеря в ресторант по „Сой 4“ в Патпонг — улицата на гейовете. Докато ядеше основното блюдо, до масата му се приближи мъж, учтиво предложи да го обслужи ръчно и мигом се оттегли дискретно, когато Хари поклати отрицателно глава.

Хари слезе на петия етаж. Беше пусто, а светлините край басейна — угасени. Изхлузи дрехите си и се хвърли във водата. Тя го пое в разхлаждащите си обятия. Преплува няколко дължини, усети съпротивлението на водата. Рюна му бе обяснила, че всеки басейн е посвоему различен, всяка вода си има свои особености, специфична консистенция, миризма и цвят. Този басейн ухаел на ванилия — така бе казала. Сладък и малко лепкав. Хари вдиша, но усети само дъха на хлор и на Банкок. Отпусна се във водата по гръб и затвори очи. Шумът от дишането под вода му създаде усещането, че се намира затворен в тясно пространство. Отвори очи. В един от апартаментите осветлението угасна. Между звездите бавно се движеше сателит. Мотоциклет със спукано гърне се опитваше да набере скорост. После погледът на Хари пак се върна на апартамента. Преброи етажите още веднъж. Глътна вода. Осветлението бе угаснало в неговия апартамент.

Хари изскочи от басейна за секунди, намъкна панталона си и се огледа за нещо, годно да се използва като оръжие, но уви. Грабна кепчето за отпадъци, опряно до стената, притича няколкото метра до асансьора и натисна копчето. Вратите се плъзнаха настрани, той се качи и усети лек лъх на къри. После някой сякаш отрязва секунда от живота му и когато дойде на себе си, лежеше възник върху студен каменен под. За късмет ударът го бе поразил в челото. Над него обаче се извисяваше грамадна фигура и Хари веднага схвана, че шансовете не са на негова страна. Замахна с кепчето и посече противника си точно над коленете, но леката алуминиева дръжка нанесе минимални поражения. Хари успя да се наведе овреме, избегна първия ритник и се изправи на колене, но вторият шут се заби в рамото му и го прекатури на половин оборот. Гърбът го заболя, ала същевременно активира производството на адреналин и Хари се изправи с мощен рев. На светлината от отворения асансьор видя как тънка плитчица танцува около обръсната глава и в този миг ръка описа мощен замах, удари го над окото и го запрати назад към басейна. Грамадната фигура го последва с ритмично потракване на обувките. Хари успя да парира ляв удар и заби десния си юмрук там, където предполагаше, че се намира лицето на нападателя му. Сякаш удари по гранит. Навлече си по-тежка контузия, отколкото бе нанесъл на противника си. Отстъпи заднишком, завъртя глава настрани, усети въздушната струя, изтикана напред от понесъл се за удар юмрук, и страхът го сграбчи за гърдите. Слепешком посегна към колана си, напипа белезниците, откачи ги и ги надяна на пръстите си. Изчака фигурата да се приближи и осланяйки се на надеждата, че онзи няма да му забие ъперкът, се наведе и нанесе удар, завъртя таза си, после рамото, изнесе тялото си назад и в яростно отчаяние хвърли напред подсилените с железни гривни кокалчета през мрака. Чу как те изхрущяха в плът и кости и нещо поддаде. Дублира удара и усети, че металът се вгризва в кожата му. Между пръстите му потече топла, лепкава кръв — не знаеше негова ли е, или на другия — но вдигна юмрук да удари пак, поизплашен, защото противникът му продължаваше да стои на крака. После чу нисък, хъхрещ смях и сякаш цял вагон с бетон блъсна главата му. Чернилката пред очите му се сгъсти още повече. Хари изгуби напълно ориентация за посоките.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Хари се съвзе от досег с вода, инстинктивно си пое дъх и в следващия миг някой го повлече надолу. Той се съпротивляваше, но без никаква полза. Водата усили звука от металическо щракване — нещо се заключи — а ръката, която го бе стискала, внезапно го пусна. Отвори очи. Наоколо всичко тънеше в тюркоазно и той усети плочките на басейна под краката си. Оттласна се, но някакво дръпване за китката му извести онова, което мозъкът му вече се бе опитал да му предаде, но Хари отказваше да приеме: щеше да се удави. Уо го бе приковал към сифона на дъното на басейна със собствените му белезници.

Вдигна глава. Лунното сияние се процеждаше през воден филтър. Простря свободната си ръка нагоре. По дяволите, какъв малшанс, басейнът тук дори не беше толкова дълбок: само един метър! Подобри опората на стъпалата си върху дъното и се опита да се изправи; изпъваше се с все сили, белезниците се впиха чак до костта на палеца му, но колкото и да се мъчеше да подаде уста навън, от повърхността го делиа двайсет сантиметра. Забеляза, че сянката до ръба на басейна се е отдалечила. Проклетие! Не се паникьосвай, заповяда си той наум; паниката води до преразход на кислород.

Спусна се към дъното, опипа решетката на отточната тръба. Беше излята от стомана и така здраво застопорена, че не успя да я помръдне и с две ръце. Колко щеше да издържи със стаен дъх? Минута? Две? Мускулите вече го боляха, слепоочията му сякаш проскърцваха, търкайки се едно в друго, пред очите му танцуваха червени звездички. Направи нов опит да се отскубне, съзнавайки, че физическите усилия бързо ще глътнат оставащия му кислород. От стрес устата му пресъхна, мозъкът започна да рисува картини, които — Хари си даваше сметка — бяха чисти халюцинации. Твърде малко гориво, твърде малко вода. Споходи го абсурдна мисъл: захване ли да пие от басейна, нивото на водата вероятно ще спадне достатъчно, колкото да подаде глава над повърхността. Удари със свободната си

ръка страничната стена. Не очакваше някой да го чуе, защото — макар под водата светът да тънеше в тишина — Банкок невъзмутимо громолеше с вековния си рев и заглушаваше всички звуци. А дори някой да го чуе, как ще му помогне? Като му прави компания, докато предава богу дух? Около главата му се стегна нажежен обръч. Хари се приготви да пробва онова, което всички давеци се пробват — кой секунда по-рано, кой секунда по-късно: да вдишат водата. Свободната му ръка се удари в метал. Железният прът с кепчето. Беше останал до ръба на басейна. Хари го сграбчи и го издърпа. Рюна бе свирила на него като на диджериду. Значи отвътре прътът беше кух. Пълен с въздух. Обхвана плътно с устни края на алуминиевата тръба и вдиша. Устата му се напълни с вода, той я преглътна и едва не се задуши. По езика му се полепиха мъртви, спаружени насекоми. Хари ухапа тръбата, докато се бореше с надигащата се по рефлекс кашлица. Защо се нарича КИСЛОрод, като не е кисел, а сладък? Дори в Банкок въздухът е сладък като мед. Вдиша сламки и алуминиеви стърготини, които се полепиха по лигавицата на гърлото му, но изобщо не им обърна внимание. Вдишваше и издишваше с голяма честота, все едно беше участвал в маратон.

Мозъкът му започна да функционира нормално. Даваше си сметка, че е постигнал единствено отсрочка. Кислородът в кръвта му се преобразуваше във въглероден диоксид — отпадъчния газ на живите организми, а прътът беше твърде дълъг, за да може Хари да изхвърли издишания въглероден диоксид във въздуха над басейна. Затова той непрекъснато вдишваше вече издишан въздух, пак и пак, а делът на смъртоносния въглероден диоксид във въздушната смес нарастваше за сметка на кислорода. При такъв недостиг организмът изпада в състояние, наречено хиперкапния — предвестник на скорошен фатален край. Всъщност най-гибелното беше, че диша твърде бързо: това ускоряваше процеса. Постепенно щеше да му се доспи, а мозъкът да изгуби желание да поема въздух; Хари щеше да диша все по-слабо и по-слабо, докато накрая съвсем престане.

„Колко самотно — помисли си той. — Прикован. Като слоновете на корабите.“ Слоновете... Хари започна да духа в тръбата с все сили.

Ане Верк живееше в Банкок от три години. Съпругът ѝ оглавяваше представителството на „Шел“ в Тайланд. Нямаха деца, бяха средно нещастни и щяха да избутат заедно още няколко години. После тя щеше да се върне в Холандия, да завърши следването си и да си потърси друг мъж. Чисто и просто от скука кандидатства за преподавател на доброволни начала в „Емпайър“ и за нейна изненада я одобриха. „Емпайър“, проект с идеална цел, предвиждаше на проститутките в Банкок да се предложи обучение — предимно по английски език. Ане Верк им преподаваше реплики, които да им послужат в баровете. Момичетата посещаваха курсовете именно по тази причина. Седяха зад чиновете — усмихнати, стеснителни девойки — и се кискаха сподавено, когато тя ги подканяше да повтарят след нея:

— Може ли аз да ви запаля цигарата, сър?

Или:

— Аз съм девствена. Вие сте много привлекателен, сър. Ще ме почерпите ли с питие?

Днес едно от момичетата бе дошло издокарано в нова червена рокля. Явно се гордееше с покупката, направена — така обясни на доста грапав английски — от „Робъртсън Дипартмънт Стор“. Понякога Ане се затрудняваше да си представи, че тези момичета действително продават плътта си в най-поқварените квартали на Банкок.

Като повечето холандци и тя говореше отлично английски. Веднъж седмично водеше курс за местните си колеги преподаватели. Тази вечер слезе с асансьора на петия етаж. След крайно изтощителни часове с куп препирни какви преподавателски методи да се прилагат тя копнееше да изрита обувките си в апартамента с площ двеста квадрата. Неочаквано чу странни подрани тръбни звуци. Първо помисли, че идват от реката, но после се насочи към плувния басейн. Откри ключа за осветлението и само за няколко секунди схвана взаимовръзката между мъжа под водата и пръта, стърчащ над повърхността. После хукна.

Хари видя светлината и фигурата до ръба на басейна. После силуетът изчезна. Приличаше на жена. Дали се беше паникьосала? Бе започнал да усеща първите признаци на хиперкапния. По книгите описваха състоянието като почти приятно, все едно изпадаш под влиянието на пълна упойка, но той усещаше единствено страх,

плъзнал по вените му като разтопен лед. Опита да се съсредоточи, да диша спокойно, не твърде дълбоко, не твърде плитко, но мисловната дейност му костваше много усилия.

Затова не усети как нивото на водата започна да спада, а когато жената скочи в басейна и го вдигна, беше сигурен, че се е спуснал небесен ангел, за да го отведе.

Остатъка от нощта прекара в ужасно главоболие. Седеше на един стол в апартамента. Пристигна лекар, взе му кръв за изследвания и му каза, че е извадил голям късмет. Сякаш Хари не го схващаше и сам. По-късно Лиз седна до него да запише показанията му за инцидента.

— Какво е търсел в апартамента? — попита тя.

— Нямам представа. Сигурно е искал да ме сплаши.

— Взел ли е нещо?

Хари поогледа надве-натри.

— Не и ако четката ми за зъби все още си е в банята.

— Глупчо. Как се чувстваш?

— Като препил.

— Веднага ще го обявя за национално издирване.

— Зарежи тази работа. Прибирай се у дома да поспиш.

— Я виж ти колко отракан стана изведнъж.

— Добър актьор съм, нали? — той разтърка лице.

— Не е шега работа, Хари. Даваш ли си сметка, че си се нагълтал с въглероден диоксид?

— Не повече от всеки жител на Банкок според лекаря. Говоря съвсем сериозно, Лиз. Прибирай се вкъщи. Повече не ми се говори с теб. Утре ще съм пушка.

— Утре ще почиваш.

— Както кажеш. Само си тръгвай.

Хари изгълта таблетките, оставени от лекаря, спа, без да сънува, и се събуди чак когато Лиз се обадя към обяд да провери как е. Изломоти й нещо в отговор.

— Днес да не съм те видяла — предупреди го тя.

— И аз те обичам. — Хари затвори и стана да се облече.

Денят беше най-горещият за тази година и в полицейското управление всички се надпреварваха да пуфтят. Дори в кабинета на

Лиз климатикът не смогваше да разхлади въздуха. Носът на Хари бе започнал да се бели и той можеше да съперничи на елена Рудолф. Вече беше преполовил третата си еднолитрова бутилка вода.

— Ако това е студеният сезон, какъв ли е...

— Много те моля, Хари! — Лиз не смяташе, че обсъждането на жегата я прави по-поносима.

— Как върви издирването на Уо, Нхо? Някакви следи?

— Абсолютно нищо. Проведох сериозен разговор с господин Соренсен в „Тай Индо Травълърс“. Твърди, че не знаел къде се намира Уо, защото той вече не работел във фирмата.

— И нямаме никаква представа какво е търсел в апартамента на Хари? Чудничко. Ами Бреке?

Сунторн се свързал с охранителя при портала на сградата, където живеел Бреке. Човекът наистина си спомнял, че през въпросната вечер норвежецът се прибрал някъде след полунощ, но не успял да се сети за по-точен час.

Лиз съобщи, че екип от криминалисти вече прочесвал сантиметър по сантиметър апартамента и кабинета на Бреке. Обследвали най-вече дрехите и обувките, за да проверят за веществени следи: кръв, косми, текстилни влакна, каквото и да е, годно да докаже съпричастността на Бреке към престъплението.

— През това време имам да ви съобщавам разни неща за снимките, които открихме в куфарчето на Молнес.

Той закачи пред присъстващите три уголемени снимки върху дъската до вратата. Макар кадрите да се бяха въртели предостатъчно в главата на Хари и да бяха поизгубили от първоначалния си шок ефект, той отново усети как стомахът му негодува.

— Изпратихме снимковия материал в отдел „Пороци“, за да видим какво ще извлекат. Не успяха да свържат снимките с някой от известните разпространители на детско порно — Рангсан обърна едната. — Първо, снимките са проявени върху немска хартия, а такава не се продава в тайландската търговска мрежа. Второ, кадрите са малко неясни и на пръв поглед напомнят на частни аматьорски снимки, непредназначени за масово разпространение. Колегите от лабораторията се консултирали със специалист и той установил, че са заснети от далечно разстояние с телеобектив и най-вероятно са

направени през стъкло. Според него това е част от рамката на прозорец.

Рангсан посочи сива сянка в края на снимката.

— Щом върху снимките все пак личи известен професионален почерк, не е изключено на пазара за детска порнография да се е отворила нова ниша, която чака да бъде заета, а именно: нуждите на воайорския контингент.

— По-конкретно?

— В САЩ порнобраншът печели много от продажбата на псевдоаматьорски записи. Те всъщност са заснети от професионални актьори и оператори, но преднамерено придават на кадрите аматьорски вид. За целта използват по-примитивно оборудване и избягват да ангажират прекалено напудрени участници. Оказва се, че хората са готови да платят повече за нещо, което смятат за автентичен запис от спалните на обикновени хора. Същото важи и за снимки и видеозаписи с претенции да са заснети в апартаментата отсреща без знанието и съгласието на изпълнителите на главните роли. Последният вид порно е предназначен за групата на воайорите. Тези хора се възбуждат, докато гледат хора, които не подозират, че ги наблюдават. Според нас снимките, открити в куфарчето на Молнес, спадат именно към последната категория.

— Или снимките не са били предназначени за разпространение, а за изнудване — предположи Хари.

Рангсан поклати глава:

— Умувахме и над тази вероятност, но в такъв случай лицето на възрастния човек щеше да личи достатъчно ясно, за да бъде идентифициран. Порноснимките за продан имат типична особеност: лицата на блудстващите са скрити. Както в нашия случай.

Рангсан посочи към трите снимки. Виждаше се задникът и долната част от гърба на мъжа. Под червения пуловер, в чийто долен край се виждаха числата 2 и 0, той беше гол.

— Може би просто фотографът не е успял да фокусира ясно лицето му — не се отказа от версията си Хари. — Въпреки че е целял именно да използва снимките за рекет. Или пък е изпратил на жертвата си копия, където лицето да е нарочно размито.

— Я чакайте малко! — размаха ръка Лиз. — Какво искаш да кажеш, Хари? Че мъжът на снимките е Молнес?

— Това е едната възможна хипотеза: Молнес да е бил подложен на изнудване, но да не е успял да плати исканата сума заради натрупаните хазартни дългове.

— Добре де, ама защо му е тогава на изнудвача да го убива? — възрази Рангсан.

— Ами, например, защото Молнес го е заплашил, че ще се обади в полицията.

— Да издаде изнудвача в полицията, а самият той да получи присъда за педофилия? — Рангсан подбели очи, а Сунторн и Нхо така и не успяха да прикрият усмивките си.

Хари вдигна ръце:

— Както казах, това е само едната хипотеза. Нека я отхвърлим, съгласен съм. Другата е, че Молнес е изнудвачът...

— ... а Бреке е педофилът. — Лиз подпря брадичка на ръката си и се загледа замислено в празното пространство. — Връзва се: Молнес се е нуждаел от пари. При такъв сценарий Бреке би имал интерес да го очисти. Добре, ясно, Бреке безспорно има мотив да убие Молнес. Това го установихме и по-рано. Ами отгук нататък? Кажете, Рангсан, според теб възможно ли е на тези снимки да е именно Бреке?

— Снимките са толкова размазани, че не можем да изключим никого, освен ако няма строго характерни отличителни черти.

— Някой доброволец да отиде и да провери задника на Бреке? — попита Лиз и пожъна дружен смях.

Сунторн се прокашля дискретно:

— Ако Бреке е убил Молнес заради снимките, защо ги е оставил в куфарчето, а не ги е отнесъл със себе си?

Възцари се продължително мълчание.

— Единствена аз ли имам чувството, че само си чешем езиците? — попита накрая Лиз.

Климатичната инсталация се давеше. „Очертава се дълъг и нажежен ден“, помисли си Хари.

Хари застана на вратата на терасата с изглед към градината на посланическата къща.

— Хари? — Рюна премига, за да оцеди водата от очите си, и излезе от басейна.

— Здравей. Майка ти спи.

Рюна сви рамене.

— Арестувахме Йенс Бреке.

Очакваше тя да каже нещо, да попита защо, но Рюна остана безмълвна.

— Не искам да те обременявам, Рюна — въздъхна Хари. — Но така или иначе това ми е на главата, както впрочем и на твоята. Затова си мисля, че е най-добре да се опитаме да си помогнем взаимно.

— Добре.

Хари се опита да разшифрова интонацията. Реши да премине по същество.

— Искам да разбера малко повече за него, що за човек е, дали е за какъвто се представя и така нататък. Мислех да започна с връзката му с майка ти. Все пак ги дели сериозна възрастова разлика...

— Питаш се дали не я използва?

— Нещо такова, да.

— Най-вероятно тя го използва, но обратното?

Хари седна на един от столовете под върбата. Рюна обаче остана права.

— На майка ми не ѝ допада да съм наблизо, когато са заедно, и аз така и не успях да го опозная.

— Въпреки това го познаваш по-добре от мен.

— Дали? Хм. Изглежда ведър човек, но може да е само поза. При всички случаи се старая да се държа добре с мен. Негова, например, беше идеята да ме запишат на тайски бокс. Май си е внушил, че много се вълнувам от спорт заради скоковете във вода. Но дали използва майка ми? Не знам. Съжалявам, май никак не ти помогнах, но нямам представа как разсъждават мъжете на тази възраст, все пак вие не показвате открито чувствата си...

— Благодаря, беше ми полезно да те изслушам, Рюна. — Хари си нагласи слънчевите очила. — Ще помолиш ли майка ти да ми звънне, когато се събуди?

Тя застана на ръба на басейна с гръб към водата, подскочи и описа парабола с грациозно извит гръб и наведена назад глава. Когато се обърна да си върви, Хари видя как по повърхността на водата се пукаха мехурчета.

Мениджърът на Бреке в „Баркли Тайланд“ носеше косата си сресана на една страна, за да прикрие плешивостта си, а по лицето му бе изписано отявено безпокойство. Кашляше ли, кашляше и три пъти помоли Хари да си каже името. Хари огледа кабинета и установи, че Бреке не е излъгал: действително беше по-малък от неговия.

— Бреке е един от най-способните ни брокери — каза началникът. — Притежава отлична памет за числа.

— Ясно.

— И е много хитър. Това му е работата.

— Аха.

— Някои го упрекват, че понякога става безскрупулен, но няма случай наш клиент да го е обвинявал в нелоялни практики.

— А какъв е като човек?

— Нали току-що ви го описах?

Преди да посети „Баркли Тайланд“, Хари се бе обадил от управлението на Туре Бьо, завеждащ валутния отдел в Норвежката банка. Бьо беше подхвърлил за краткотраен флирт между Бреке и момиче от счетоводството; разделили се скоропостижно — по нейна инициатива, така поне се разправяло. Бьо допускаше неуспешната връзка да е една от причините Бреке веднага след скъсването да си подаде оставката и да приеме работата в Банкок.

— Тлъста премия и по-висока заплата също, разбира се, са наклонили везните — допълни Бьо.

След обяд Хари и Нхо слязоха с асансьора на втория етаж, където Бреке продължаваше да стои заключен в очакване да го транспортират до следствения арест в Паратунам.

Сакото на костюма, с който го бяха арестували, стоеше на един стол, а той си беше разкопчал ризата и навил ръкавите. Вече не приличаше на брокер. Потният перчем се бе полепил по челото му и той се взираше някак удивен в ръцете си, отпуснати бездейни върху масата отпред.

— Нхо, мой колега — представи го Хари.

Бреке вдигна глава, усмихна се храбро и кимна.

— Всъщност имам само един въпрос — успокой го Нхо. —
Съпроводихте ли посланика до подземния паркинг, където колата му е
стояла паркирана в понеделник, трети януари, в пет часа?

Бреке погледна Хари, после Нхо.

— Да — потвърди той.

Нхо се обърна към Хари и кимна.

— Благодарим. Няма друго — каза Хари.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Автомобилите едва-едва пъплекха, Хари го цепеше глава, а климатикът свиреше застрашително. Нхо спря пред бариерата за паркинга на „Баркли Тайланд“ и смъкна прозореца. Плосколик тайландец в прясно изгладена охранителна униформа му обясни, че Джим Лав не е на работа.

Нхо показа полицейската си значка и поиска да прегледа един от видеозаписите на охранителните камери, но мъжът поклати глава — не става — и го посъветва да се свърже с охранителната фирма. Нхо се обърна към Хари и сви рамене.

— Обясни му, че говорим за убийство — настоя Хари.

— Направих го.

— Значи, ще се наложи да навлезем в подробности.

Хари слезе от колата. Зноят и влагата го удариха право в лицето. Все едно повдигна капак на тенджерата с вряща вода. Разкърши снага, бавно заобиколи колата и вече се почувства замаян. Охранителят сбърчи чело, когато близо двуметровият фаранг със зачервено лице се приближи, и сложи ръка върху дръжката на пистолета си.

Хари застана пред него, оголи зъби и сграбчи колана му с лявата си ръка. Охранителят нададе възклицание, но преди да окаже отпор, Хари издърпа колана му и мушна дясната си ръка в гащите му. Вдигна я и краката на тайландеца се отделиха от земята. Боксерките му се раздраха с праскане. Нхо извика нещо, но твърде късно. Хари вече размахваше триумфално белите боксерки над главата си. В следващия миг те полетяха над охранителната будка и се приземиха в храстите. Хари заобиколи бавно колата и се качи.

— Стар номер от гимназията — поясни той пред ококорения Нхо. — Отгук ти поемаш преговорите. Ама че отвратителна жега...

Нхо скочи от колата и след кратка размяна на реплики подаде глава в колата и кимна. Тримата слязоха в мазето. Охранителят — с озлобен поглед, благоразумно спазваше дистанция от Хари.

Механизмът на видеокасетофона изжува. Хари запали цигара. От опит знаеше, че в определени ситуации никотинът оказва стимулиращ ефект върху мисловната дейност. Например, когато ти се прииска да си запалиш цигара.

— Значи, според теб Бреке казва истината, така ли? — попита Хари.

— Явно и ти си на моето мнение — отвърна Нхо. — Иначе нямаше да ме доведеш тук.

— Правилно. — Димът засмъдя в очите на Хари. — Пред теб са основанията ми да му вярвам.

Нхо гледа, гледа кадрите, но колкото и да се взираше, не видя нищо забележително. Поклати глава.

— Тази касета е от понеделник, десети януари. Записана е някъде към десет вечерта.

— Бъркаш — възрази Нхо. — Изгледахме последно именно този запис — от трети януари, деня на убийството. Датата дори е изписана в долния ъгъл на картината.

Хари пусна колелце дим. Отнякъде явно подвяваше, защото то мигом се сплеска.

— Записът е същият, но датата през цялото време е била погрешна. Нашият останал без гащички приятел сигурно ще потвърди колко лесно е за персонала, обслужващ камерите, да промени настройките на видеорекордера така, че при преглед на записа в ъгъла да се изписва друга дата и друг час.

Нхо погледна охранителя: онзи сви рамене и кимна.

— Това обаче не обяснява откъде знаеш кога е заснет този запис — не се предаваше Нхо.

Хари кимна към екрана.

— Хрумна ми, когато сутринта се събудих от трафика по моста „Таксин“ пред квартирата ми. Движението на автомобилите на записа е твърде рехаво. Говорим за паркинг на шест нива в оживена бизнес сграда между четири и пет следобед. Абсурдно е за цял час пред камерата да минат само две коли. — Хари изтръска пепелта от цигарата си. — После ми направиха впечатлението ето тези следи — той стана и посочи черните ивици върху цимента. — Следи от мокри автомобилни гуми. Два чифта следи. Кога за последно в Банкок пътищата бяха мокри?

— Преди два месеца, ако не и повече.

— Грешеш. Преди четири дни, на десети януари, между десет и десет и половина, валя манго-дъжд. Запомних го, защото здравата ми накваси ризата.

— Да му се не види! Прав си. — Нхо смръщи чело. — Но тези видеорекордери записват непрекъснато. Ако този запис не е от трети януари, а от десети, значи касетата, която е трябвало да се намира в рекордера на десети, е била извадена.

Хари помоли охранителя да открие касетата с надпис десети януари и след трийсет секунди установиха, че в 21:30 записът прекъсва и след петсекундна снежна виелица картината се възстановява.

— На това място касетата е била извадена — заключи Хари. — Тук виждаме кадри от минали записи — посочи датата. — От първи януари, 05:25.

Хари помоли охранителя да стопира записа и тримата го изучаваха втренчено, докато Хари си допуши цигарата.

Нхо долепи длан пред устата си.

— Значи, някой е манипулирал касетата да изглежда така, все едно колата на посланика изобщо не е била в гаража. Защо?

Хари не отговори. Гледаше часа. 05:25. Трийсет и пет минути преди новата година да настъпи в Осло. Къде ли е бил тогава, какво ли е правил? Дали е киснал в „Скръодер“? Не, тогава трябва да е било вече затворено. Сигурно е спал. Защото не си спомняше да е гледал фойерверки.

От охранителната фирма потвърдиха, че Джим Лав е бил дежурен нощна смяна на десети януари, и предоставиха адреса и телефонния му номер, без дори да гъкнат в знак на протест. Нхо набра номера, но никой не вдигна.

— Изпратете патрулка на място да провери — поръча Лиз. Изглеждаше в приповдигнато настроение, задето най-сетне се е сдобил с конкретна отпавна точка.

Сунторн влезе в кабинета и й подаде папка.

— Джим Лав няма досие. Но Майсан, информатор към „Наркотици“, разпозна в описанието един от редовните си обекти. Ако

наистина става дума за същия човек, нашият колега го е засичал няколко пъти при Мис Дуйен.

— Което ще рече...?

— Което ще рече, че може и да не е чак толкова невинен по делото с опиума, колкото се опита да се изкара — поясни Нхо.

— Мис Дуйен държи опиумна пушалня в Чайнатаун — уточни Лиз.

— Опиумна пушалня ли? Те не са ли... така де, забранени?

— Забранени са, разбира се.

— Извинявай, глупав въпрос. Просто си мислех, че полицията води борба с тези неща.

— Не знам как е там, откъдето идваш, Хари, но тук се опитваме да гледаме откъм прагматичната страна на нещата. Добре, ще затворим пушалнята на Мис Дуйен и още следващата седмица ще отворят нова. Или нещастниците ще продължат да си пушат по улиците. А „Мис Дуйен“ си има предимства: държим под око основния контингент; информаторите ни влизат свободно в пушалнята. Избралите да си съсипват мозъка с опиум го съсипват в що-годе прилични условия.

Някой се прокашля.

— А и плюс това Мис Дуйен сигурно киха добре — промърмори глас зад вестник „Банкок Поуст“.

Лиз се престори, че не го е чула.

— Понеже днес не се е явил на работа и не си е вкъщи, най-вероятно лежи на някоя бамбукова рогозка при Мис Дуйен. Предлагам двамата с Хари да се поразходите дотам, Нхо. Посъветвайте се с Майсан, той ще ви помогне. А и мястото е любопитно за туристи.

Майсан и Хари навлязоха в тясна уличка. Зноен вятър подмяташе боклуци покрай разнебитените стени на сградите. Нхо остана в колата. По преценка на Майсан отдалече вонял на ченге. Пък и се опасяваше да не събудят подозрения, ако тримата се изсипят вкупом при Мис Дуйен.

— Пушенето на опиум не е социална дейност — поясни Майсан с отворен американски акцент.

Хари се чудеше дали акцентът и тениската с щампа на „Дорс“ не са малко прекалена дегизировка за информатор към „Наркотици“.

Майсан спря пред отворена порта от ковано желязо, опита се да стрие с тока на десния си ботуш угарката от цигарата си и се наведе, за да влезе.

Резкият преход от ярка слънчева светлина към сумрак първоначално обърка Хари, но той чу приглушен мълвеж и последва двата гърба пред себе си, които поеха към дъното на помещението.

— Мамка му! — Хари си цапардоса челото в горната рамка на врата и се обърна, чул познат смях.

В тъмното до стената сякаш различи грамадна фигура, но допускаше и да му се привижда. Ускори крачка, за да не изгуби другите двама. Те се спуснаха по едно стълбище. Хари се втурна подире им. След размяна на няколко банкноти се откряна врата — само колкото да се проврат през процепа.

Вътре миришеше на пръст, на урина, на дим и сладникав опиум.

Хари бе изградил представата си за опиумните пушални от филм на Серджо Леоне. Жени в копринени саронги ухажват Робърт де Ниро, докато той лежи в меки постели с бухнали възглавници, а жълта, опрощаваща светлина придава сакрален ореол на цялата картина. Поне такива бяха останали кадрите в неговото съзнание. Приликите с холивудската трактовка се изчерпваха с приглушената светлина. Напоеният с прах въздух затрудняваше дишането, а с изключение на неколцина, изтегнали се върху двуетажни легла покрай стените, повечето клиенти се бяха проснали на килими и бамбукови рогозки върху отъпкания пръстен под.

Мракът и сгъстеното пространство, изпълнено със сподавена кашлица и опити за прочистване на гърлото, първоначално създаде впечатление у Хари, че тук има едва шепа хора, но с привикването към мрака видя колко просторно е помещението. Вътре имаше няколкостотин души, почти всички мъже. Освен покашлянията цареше удивителна тишина. Повечето сякаш спяха, някои едва-едва помръдваха. Видя някакъв старец да стиска с две ръце мундщука на лулата. При силното всмукване съсухрената му кожа чак се опъваше върху скулите.

Лудостта имаше организиран характер: наркоманите лежах в строги редици, разделени на квадрати. Помежду им се минаваше по пътеки — горе-долу като на гробище. Хари следваше Майсан, разглеждаше лицата и се опитваше да си съдържа дъха.

— Виждаш ли твоя човек? — попита информаторът.

— Адски тъмно е — поклати глава Хари.

Майсан се усмихна накриво.

— Опитаха се да монтират няколко луминесцентни лампи, за да пресекат кражбите, но посещаемостта намаля. Повечето клиенти са крадци.

Майсан потъна навътре в помещението. След малко изникна от полумрака и посочи изхода:

— Негърът понякога отсядал в „Юпа Хаус“, в края на улицата. Съдържателят позволявал гостите да пушат опиум, внесен отвън.

Точно когато зениците на Хари най-сетне се разшириха достатъчно, за да вижда в тъмното, той ги изложи на грамадната зъболекарска лампа, неизменно увиснала на небето отвън. Побърза да си сложи очилата.

— Знам едно място, където ще ти намеря евтини...

— Няма нужда, тези са си екстра.

Взеха Нхо. Персоналът на „Юпа Хаус“ сигурно щеше да изиска полицаите да се легитимират, преди да им покаже списъка с гости, а Майсан не изпитваше желание да разкрива самоличността си в този квартал.

— Благодаря — каза Хари.

— И умната — предупреди ги Майсан и изчезна в сенките.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Администраторът в хотел „Юпа Хаус“ приличаше на отражение в криво огледало от увеселителен парк — от онези, дето пречупват образа на посетителите в причудлив вид. В случая образът беше неестествено изшилен. Над тесни, полегати рамене, върху шия като на граблива птица, беше кацнало издължено лице. Мъжът имаше рядка коса, косо разположени очи и рехав мустак. Деловото му излъчване ведно с черния костюм навяваше на Хари асоциация с погребален агент.

Той увери Хари и Нхо, че нямат обитател с името Лав. Когато го описаха, администраторът само се усмихна още по-широко и поклати глава. Над плота висеше табела, където бяха изписани елементарните правила за вътрешен ред: внасянето на оръжие и зловонни предмети, както и пушенето в леглата са строго забранени.

— Извинете ни за момент — обърна се Хари към администратора и отведе Нхо до вратата. — Кажи си сега думата.

— Трудна работа. Виетнамец е.

— Е, и какво, като е виетнамец?

— Не си ли чувал какво е казал Нгуен Као Ки^[1] за сънародниците си по времето на Виетнамската война? Виетнамците били родени лъжци; било им заложено генетично да лъжат, след като в течение на поколения били научили, че истината не носи друго освен нещастие.

— Значи, според теб администраторът лъже?

— Нямам представа. Много е обигран.

Хари се обърна, приближи се до плота и помоли за мастър-ключа. Администраторът се усмихна колебливо.

Хари повиши леко глас, повтори на английски „master key“ буква по буква и се усмихна през стиснати зъби.

— Искаме да претърсим целия хотел, стая по стая. Разбирате ли? Открием ли нещо нередно, ще се наложи да затворим хотела за по-

нататъшни следствени действия, но едва ли ще се стигне чак до такава мярка.

Администраторът поклати глава и изведнъж започна да изпитва сериозни затруднения в разбирането на английския.

— Знам какво говоря, защото според тази табела е забранено да се пуши по стаите.

Хари смъкна с един замах табелата и я тресна върху плота на рецепцията.

Виетнамецът дълго оглежда табелата. Нещо се размърда под кожата на птичия му врат.

— В стая 304 е отседнал мъж на име Джоунс. Дали не търсите този човек?

Хари се обърна към Нхо, който сви рамене.

— В момента господин Джоунс в стаята си ли е?

— Не е излизал оттам, откакто се регистрира.

Администраторът ги придружи до третия етаж. Почукаха, но никой не отговори. Нхо даде знак на администратора да отключи и извади трийсет и пет милиметрова „Берета“ от кобура на глезена си, зареди я и освободи предпазителя. Главата на администратора започна да се поклаща конвулсивно като на кокошка. Той завъртя ключа и предпазливо отстъпи две крачки назад. Хари бутна внимателно вратата. Поради плътно спуснатите завеси вътре цареше почти пълен мрак. Хари провря ръка от вътрешната страна на вратата и натисна ключа за осветлението. На леглото лежеше Джим Лав — неподвижно, със затворени очи и със слушалки тип диадема на ушите. На тавана се въртеше с жужене вентилатор и разлюляваше завесите. На ниска масичка до леглото стоеше наргиле.

— Джим Лав! — извика Хари, но мъжът не реагира.

„Или спи, или е надул уокмена“ — предположи той и се огледа из стаята, за да провери има ли други освен Джим. Чак когато видя как една муха преспокойно излезе от дясната му ноздра, Хари разбра, че той не диша. Отиде до леглото и положи длан върху челото му. Все едно докосна студен мрамор.

Хари седеше на един ръбест стол в хотелската стая и чакаше. Тананикаше си някакво парче, но не се сещаше за заглавието.

Лекарят се появи и установи, че Лав е мъртъв от минимум дванайсет часа — впрочем Хари му го бе казал още преди да чуе заключението му. На въпроса след колко часа ще са готови резултатите от аутопсията лекарят сви рамене. Хари знаеше и този отговор: също минимум дванайсет.

Надвечер всички без Рангсан се събраха в кабинета на Лиз. От великолепно сутрешно настроение на старши инспекторката не беше останал и помен.

— Кажете ми, че разполагаме с нещо — заплашително настоя тя.

— Огледната група откри сума улики — обади се Нхо. — Бяха трима души и се натъкнаха на купчина пръстови отпечатъци, косми и влакна. По думите им „Юпа Хаус“ не е виждал парцал за миене от половин година.

Сунторн и Хари се засмяха, но Лиз само ги стрелна с мрачен поглед.

— Интересуват ме само следите, свързани с убийството — натърти тя.

— Още не знаем дали е убийство — вметна Хари.

— А какво да е? — разпали се Лиз. — Заподозрените в съпричастност към убийство не пукват най-случайно от свръхдоза броени часове, преди да се доберем до тях.

— Ако ти е писано да се обесиш, няма да се удавиш — промърмори Хари.

— Моля?

— Потвърждавам колко си права.

Нхо добави, че приемът на смъртоносна свръхдоза бил рядко явление сред пушачите на опиум. Обикновено те губели съзнание, преди да са успели да се нагълтат с такова количество. Вратата се отвори. Влезе Рангсан.

— Новини — обяви той, седна и извади вестника. — Разбрали са причината за смъртта.

— Очаквах резултатите от аутопсията най-рано утре — изненада се Нхо.

— Не са необходими. Момчетата от лабораторията са открили наличие на циановодород в опиума; нанесена е на тънък слой. Едно силно дръпване е било достатъчно да умори Лав.

За миг около масата се възцари мълчание.

— Намерете Майсан! — Лиз пак се надъха за работа. — Трябва да разберем откъде Лав се е сдобил с опиума.

— На твоє място не бих хранил прекалено големи надежди — охлади ентузиазма ѝ Рангсан. — Майсан е говорил с редовния доставчик на Лав. Отдавна не са се виждали.

— Добре. Сега поне е ясно, че някой умишлено се опитва да натопи Бреке за убийството — каза Хари.

— Това не ни помага — възрази Лиз.

— Аз не съм толкова сигурен. Бреке едва ли е случайно избрана изкупителна жертва. Може убиецът да има мотив да стовари вината върху него — например, неразчистени сметки.

— Е, и?

— Ако пуснем Бреке, не е изключено да се отключат събития и да подмамим убиеца на открито.

— Сори. — Лиз заби поглед в бюрото. — Бреке остава в ареста.

— Как така? — Хари се изуми донемайкъде.

— По заповед на шефа.

— Но...

— Това е положението.

— Появи се и нова улика; сочи към Норвегия — намеси се Рангсан. — От лабораторията изпратиха на норвежките колеги проби от смазката по ножа, за да проверят дали те няма да открият нещо. Норвежците установили, че става въпрос за мас от северен елен, а такава суровина не се продава в Тайланд. Колегите от криминалистиката предложиха да арестуваме Дядо Коледа.

Нхо и Сунторн се разкикотиха.

— От Осло поясниха, че в Норвегия самите обикновено използват маста от северен елен като предпазна смазка на стоманените ножове.

— Тайландски нож и норвежка мас — обобщи Лиз. — Става все по-интересно. — Изправи се рязко. — Желая на всички ви лека нощ и се надявам утре да се появите отпочинали.

Хари я спря до асансьора и помоли за обяснение.

— Виж, Хари, тук сме в Тайланд, където важат малко по-различни правила. Нашият полицейски началник малко се е поизхвърлил и е съобщил на колежката си в Осло, че сме заловили убиеца. Нашият шеф си е навил Бреке на пръста и когато го уведомих

за новите обстоятелства по случая, кипна и настоя Бреке да остане в ареста най-малко докато предостави някакво алиби.

— Но...

— Честолюбие, Хари, болезнено честолюбие. Имай предвид, че тайландците от малки ги възпитават никога да не си признават грешките.

— А когато всички са наясно кой е сгрешил?

— Тогава всички съдействат грешката да не проличи.

За щастие вратите на асансьора се отвориха и хлопнаха зад Лиз, преди Хари да успее да изрази мнението си по въпроса. Изведнъж се сети коя песен му се беше въртяла така натрапчиво в главата: „All Along The Watchtower“ — „Ден и нощ на стражевата кула“. В съзнанието му изплува и съответният стих към мелодията: „There must be some way out of here, said the joker to the thief.“^[2]

Дали наистина?

Пред вратата на апартамента лежеше писмо. Върху гърба на плика Хари прочете името на Рюна.

Разкопча си ризата. Потта покриваше гърдите и корема му с фин мазен филм. Опита се да си спомни времето, когато е бил на седемнайсет. Дали е бил влюбен? Сигурно.

Прибра писмото в нощното шкафче — неразпечатано, както възнамеряваше да го върне на подателката. После се отпусна в леглото, а половин милион автомобили и климатичната инсталация се опитаха да го приласкаят в обятията на съня.

Мислеше за Биргита. За шведката, с която се бе запознал в Австралия и която му се беше обяснила в любов. Какво беше казал Ауне? Че Хари „се страхува от обвързване“. Последно, преди да се унесе, през ума му мина, че избавлението и махмурлукът вървят ръка за ръка.

[1] Нгуен Као Ки (1930–2011) — ръководител на вьетнамските военновъздушни сили през шейсетте години. Впоследствие министър-председател на Южен Виетнам във военната хунта от 1965 до 1967 година. — Б.пр. ↑

[2] There must be some way out of here, said the joker to the thief
(англ.) — Все трябва да има някакъв изход, казал шутът на крадеца. —
Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Съдейки по вида му, Йенс Бреке не бе мигнал от последната си среща с Хари. Кървави жилки замрежваха очите му, а ръцете му шареха безцелно по масата отпред.

— Значи не се сецаш за тъмнокожия паркинг-охранител с афроприческата? — попита Хари.

— Вече ти казах, никога не съм използвал подземния паркинг — поклати глава Бреке.

— Засега да забравим за Джим Лав — предложи Хари. — Да се съсредоточим върху неизвестното лице, което се опитва да те вкара зад решетките.

— Какво имаш предвид?

— Някой здравата се е потрудил да опропасти алибито ти.

Йенс повдигна вежди толкова високо, че почти се сляха с косата му.

— На десети януари някой е поставил касетата от трети януари във видеорекордера и новият запис е изтрил онази част от стария, на която се очаква да видим автомобила на посланика и как ти изпрацаш Молнес до подземния паркинг.

Веждите на Йенс се смъкнаха и изписаха буквата V.

— Какво?!

— Помисли хубаво кой може да е.

— Питаш дали имам врагове ли?

— Например. Или просто в твое лице някой е открил удобен кандидат да бъде натопен.

— Врагове, казваш... — Йенс си потърка тила. — Не се сецам чак за врагове. — Лицето му грейна. — Това значи, че ще ме пуснат.

— Сори, все още не си извън подозрение.

— Чакай де, нали каза, че сте...

— Началникът на полицията няма да те освободи от ареста, преди да предоставиш убедително алиби. Затова те приканвам да си помислиш хубаво. Някой, който и да е, видя ли те, след като се сбогува

с посланика и тръгна към дома си? Някой в подземния паркинг, след като си излязъл от кабинета си, или когато си се качил на таксито? Да си спирал пред някоя лавка? Дай ми нещо.

Йенс отпусна чело върху върховете на пръстите си. Хари запали цигара.

— Дявол да го вземе, Хари! Ти съвсем ме гипсира с този мистериозен запис. Изгубих способността да мисля нормално. — Йенс простена и удари с длан по масата. — Знаеш ли какво ми се присъни снощи? Че убивам посланика. Дватама излизаме през главния вход и с колата му отиваме до някакъв мотел, където забивам грамаден касапски нож в гърба му. Опитах да се спра, но не бях господар на собственото си тяло. Бях все едно заключен в робот, който ръгаше ли, ръгаше, а аз...

Бреке млъкна.

Хари мълчеше, за да не го пришпорва.

— Работата е там, че не понасям да се чувствам принудително затворен. Открай време това ме влудява. Баща ми... — преглътна и сви в юмрук дясната си ръка. Хари видя как кокалчетата му побеляха. Йенс продължи почти шепнешком: — Ако сега някой влезе с написани самопризнания и ми обещае да ме пусне да си вървя, стига да подпиша, направо не знам дали ще намеря сили да откажа.

— Опитай пак да си спомниш нещо. — Хари стана. — Сега, след като доказахме, че видеодоказателството е невалидно, ще съумееш да си възвърнеш рационалната мисъл.

И тръгна към вратата.

— Хари?

Хари се запита защо хората изведнъж стават толкова разговорливи точно когато им обърнеш гръб.

— Да?

— Защо ме смяташ за невинен, при положение че всички други са на обратното мнение?

— Първо, защото не разполагаме нито с преки, нито дори с косвени улики срещу теб. Арестът се базира само на липсващото ти алиби и на предполагаем, но доста спорен мотив — отговори Хари, без да се обръща.

— И второ?

Хари се усмихна и завъртя глава:

— Защото още от мига на запознанството ни те сметнах за пълен боклук.

— И?

— Хич ме няма в преценката за хората. Приятен ти ден.

Бярне Мьолер си отвори едното око, примижа срещу часовника върху нощното шкафче и се почуди що за идиот, да му се не види дано, смята за нормално да звъни по телефона в шест призори.

— Знам колко е часът — избърза Хари, преди Мьолер да го е смъмрил. — Налага се да провериш един тип. Засега не разполагам с нищо конкретно, просто интуиция.

— Интуиция... — гласът на Мьолер напомняше пърпоренето на парче картон във велосипедна спица.

— Да, предположение. Според мен убиецът е норвежец, а в такъв случай кръгът на възможните извършители значително се стеснява.

— Защо норвежец? — Мьолер изхрани цяла кофа секрети.

— Ами защо... По якето на Молнес открихме следи от мас на северен елен. Най-вероятно с нея е бил натрит ножът, с който е наръган. Ъгълът на прободната рана говори, че е нанесена от сравнително висок човек. Повечето тайландци, както сигурно ти е известно, са дребнички.

— Добре, но не можеше ли да отложиш тази новина за след два часа, Хуле?

— Можех, разбира се — отвърна Хари и млъкна.

— Тогава защо не го направи?

— Защото тук, в Банкок, петима следователи и един полицейски началник седят и чакат да си размърдаш задника, шефе.

Мьолер му звънна два часа по-късно.

— Поради каква причина поиска да проверим именно това лице, Хуле?

— Ами по каква... Разсъждавах по следния начин: който е натрил ножа си с еленова мас, е логично да е бил в Северна Норвегия. После си спомних, че двама мои приятели, които се върнаха от военна служба във Финландия, си бяха купили едни огромни ескимоски

ножове. Ивар Льокен е служил в армията няколко години и е бил стационариран във Вардъо. Освен това имам чувството, че умее да борави с нож.

— Може и да си прав. С какви други сведения за него разполагаш?

— Със съвсем оскъдни. Тоние Виг смята, че са го заточили тук, в Банкок, докато се пенсионира.

— Така или иначе, името му не фигурира в регистъра на осъдените лица.

— Но?

— Но въпреки това в системата има негово досие.

— Как така?

— Името му се появи на екрана, но не успях да отворя файла. Час по-късно ми се обадиха от армейската щабквартира в Хюсебю да питат защо съм се опитвал да вляза в досието му.

— Ти да видиш.

— Помолиха да им изпратя официално запитване, ако искам сведения за Льокен.

— Зарежи тази работа.

— Вече я зарязах, Хари. И бездруго подобни запитвания са обречени на провал.

— Говори ли с Хамервол от „Пороци“?

— Да.

— Какво ти каза?

— Че картотека на норвежките педофили в Тайланд, естествено, не съществува.

— Така си и мислех. Пустата Комисия за защита на личните данни.

— Тя няма нищо общо.

— Сериозно?

— Преди няколко години съставихме списък, но непрекъснатото му осъвременяване се оказа непосилно. Просто броят на извратените ни сънародници в Тайланд се оказа твърде голям.

Хари се обади на Тоние Виг и поиска да се видят максимално скоро. Тя настоя да се срещнат в Писателския салон в хотел

„Ориентал“ на чаша чай.

— Всички ходят там — мотивира се Тоние.

Хари откри, че под „всички“ тя разбира белокожи, състоятелни и изтупани.

— Добре дошъл в най-хубавия хотел в целия свят, Хари — изчурулика Тоние от недрата на дълбоко кресло в лобито.

Беше облечена в синя памучна рокля и държеше сламена шапка в скута си. Тоалетът ѝ носеше непогрешимите белези на стария невъзмутим колониализъм; същият впрочем лъхаше и от другите посетители наоколо.

Влязоха в Писателския салон, поръчаха чай и отвърнаха вежливо на кимването на другите белокожи, които явно смятаха, че общата раса е достатъчно основание за поздрав. Хари дрънчеше непохватно с порцелановия сервиз.

— Май не си падаш по такива места, а, Хари? — Тоние отпи от чая и го стрелна с дяволита усмивка.

— Опитвам се да разбера защо любезнича с непознати американци в екипи за голф.

— О, малко цивилизовано обкръжение не е навредило никому — засмя се звънко тя.

— Откога пепитените бричове са признак на цивилизованост?

— Е, щом предпочиташ, да наречем обкръжението малко по-отбрано.

Хари установи, че жената пред него не е успяла да надскочи еснафския си светоглед. Сети се как Санпет, старият тайландец, се бе преоблякъл в изгладена риза и дълъг панталон, когато Хари го посети, и беше седнал под прежуриящото слънце, за да не смути посетителя със сиромашката обстановка в дома си. Неговата постъпка свидетелстваше за много по-изтънчена душевност от показните изцепки на чужденците в Банкок.

Хари попита Тоние какво знае за педофилите.

— Само това, че Тайланд е притегателен център за мнозина от тях. Както вероятно си спомняш, миналата година спипаха един норвежец буквално със смъкнати гащи в Патая. Нашенските вестници публикуваха очарователно композирана снимка на три малки момчета, уличили го в полицията. Лицето на мъжа е замъглено, техните — не. В английското издание на „Патая Мейл“ беше обратното. Освен това в

подзаглавието цитираха цялото име на мъжа, а по-надолу в текста последователно го наричаха „норвежеца“. — Тоние поклати глава. — Тайландците, абсолютно невежи относно Норвегия, изведнъж научиха името на нашата столица, защото в пресата излезе информация, че нашенските власти са отправили искане педофилът да бъде транспортиран до Осло със самолет. Всички се чудеха защо, за бога, си го искаме обратно. Тук, в Тайланд, щеше да си полежи няколко години.

— Щом законът предвижда толкова сурово наказание, защо има толкова педофили?

— Властите искат Тайланд да се отърве от клеймото на рай за педофилите. Този имидж вреди на туристическия отрасъл, който не залага на секса. Но полицията не отдава приоритет на разследването на сексуални престъпления, защото това ще доведе до куп неприятности заради арести на чужденци. Педофилите са предимно от влиятелни европейски страни, Япония и САЩ, а те мигом впрягат целия си държавен апарат с искания за екстрадиране на задържаните техни граждани и съответните дипломатически представители плъзват из полицейските коридори, започват да ваят обвинения в искане на подкупи и така нататък.

— И в резултат цари пълен разнобой в политиката на институциите.

Тоние грейна в ослепителна усмивка. Хари разбра, че не е предназначена за него, а за един от „всички“, които минаваха зад гърба му.

— Някои си сътрудничат, други си пречат. Властите в Швеция и Дания, например, се споразумяха с тайландските власти за правото да изпращат свои полицаи, за да разследват случаи със замесени шведски и датски педофили. Освен това, съгласно приетите поправки в законовата база в Тайланд, е позволено датски и шведски граждани да бъдат съдени в съответните си държави за посегателства над деца, извършени на територията на Тайланд.

— А Норвегия?

Тоние сви рамене.

— Нямаме споразумение за екстрадиция с Тайланд. Знам, че норвежката полиция настоява максимално скоро да подпишат подобен договор, но не ми се вярва нашенските власти да съзнават какво се

случва из Патая и Банкок в цялата му пълнота. Виждал ли си деца да продават дъвки по улиците?

Хари кимна. В гоу-гоу баровете в Патпонг гъмжеше от невръстни продавачи на дъвки.

— Това е своеобразен таен код. Дъвката е знак, че децата се продават.

Хари потръпна при спомена за пакетчето „Риглис“, купено от босоного чернооко момченце със смъртно изплашен вид. Тогава Хари отдаде страха му на голямата навалица и олелия наоколо.

— Ще ми разкажеш ли нещо повече за фотографските интереси на Ивар Льокен? Виждала ли си негови снимки?

— Не, но съм виждала атрибутите му, а те са много впечатляващи.

Страните ѝ почервеняха леко, когато си даде сметка защо Хари неволно се усмихна на отговора ѝ.

— А пътешествията му из Индокитай? Сигурна ли си, че е ходил там?

— Е, чак да съм сигурна. Защо ще лъже?

— Някакви догадки?

Тоние Виг скръсти ръце, все едно изведнъж ѝ стана студено.

— Всъщност нямам. Хареса ли ти чаят?

— Ще те помоля за една услуга, Тоние.

— Какво включва тази услуга?

— Покана за вечеря.

Тя вдигна изненадано очи.

— Ако имаш време — добави Хари.

Отне ѝ малко време да си префасонира изражението, но накрая докара отново флиртаджийската си усмивка.

— Графикът ми е празен за теб, Хари. Когато кажеш.

— Чудесно. — Хари смукна въздуха между зъбите си. — В такъв случай се питам дали би могла да поканиш Ивар Льокен на вечеря днес между седем и десет.

Тоние Виг, достатъчно обиграна, запази фасадата си непокътната, за да избегне конфуза. След като Хари ѝ обясни защо я моли за такова нещо, тя се съгласи. Той продължи да дрънчи с порцелана, смотолели, че е време да си върви, и се оттегли скоропостижно и недодялано.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Всеки може да проникне с взлом в чужд дом. Достатъчно е само да забиеш кози крак между ключалката и касата на вратата и да напънеш лоста, та да се разхвърчат стърготини. Но да нахлуеш неправомерно в чужда собственост, без да ломиш и без обитателите изобщо да разберат за посещението на неканения гост, вече се иска майсторлък. Майсторлък, който Сунторн, оказа се, владееше до съвършенство.

Ивар Льокен живееше в жилищен комплекс на отсрещния бряг на моста „Пра Пинклао“. Сунторн и Хари прекараха в колата близо час пред сградата, преди най-сетне да го видят да излиза. Изчакаха десетина минути, за да са сигурни, че Льокен няма да се върне за някоя забравена в бързината вещ.

Охраната се оказа много ленива. Двама униформени мъже стояха до портата към гаража и разговаряха. Вдигнаха глава, видяха бял мъж и сносно облечен тайландец да вървят към асансьора и подновиха диалога си.

Хари и Сунторн се качиха на тринайсетия етаж — или на 12Б, както пишеше на таблото с бутоните в асансьора. Сунторн извади два шперца — по един за всяка ръка — и ги пъкна едновременно в ключалката. Издърпа ги почти мигновено.

— Важно е да запазиш спокойствие — прошепна Хари. — Не се стресирай. Имаме цялото време на света. Опитай някой друг шперц.

— Нямам други.

Сунторн се усмихна и бутна вратата.

Хари направо не повярва. Може пък намекът на Нхо за препитанието на Сунторн, преди да постъпи в полицията, да не е бил шега. „Но дори Сунторн да не е престъпвал закона преди, вече го направи“ — помисли си Хари, когато си изхлузи обувките и пристъпи в апартамента. Беше тъмно като в рог. За да издействат заповед за обиск, както му бе обяснила Лиз, беше нужен подписът на прокурор, а за да се подпише държавно обвинение, трябваше да бъде уведомен

началникът на полицията. По думите на Лиз там щели да ударят на камък, защото той категорично бил разпоредил цялото следствие да се съсредоточи върху вината на Йенс Бреке. Хари отбеляза, че не е подчинен на банкокския полицейски началник и смята да се помотае около апартамента на Льокен, за да види дали няма да забележи някакво раздвижване. Лиз схвана намерението му и изрази желание да знае възможно по-малко за плановете му, но му зачислява Сунторн, който в такива случаи често се оказвал отлична компания.

— Слез в колата и стой там — прошепна му Хари. — Ако Льокен се появи, от радиостанцията в колата набери домашния му телефон и изчакай три прозвънявания, преди да затвориш, разбра ли?

Сунторн кимна и изчезна.

След като установи, че нито един от прозорците не гледа към улицата, Хари включи осветлението, намери телефона и изпробва с какъв сигнал звъни. После огледа обстановката. Жилището беше типичен ергенски апартамент — лишен от излишни труфила и уют. Три голи стени, четвъртата — покрита с библиотека. Рафтовете се огъваха под тежестта на книги, поставени изправени или легнали, а някъде между тях се мъдреше скромен портативен телевизор. Естественият център в голямата открита стая представляваше масивна дървена маса с крака като на дърводелско магаре и лампа, каквато архитектите държат на чертожните си маси.

В един ъгъл лежаха две разкопчани фотографски чанти и статив за фотоапарат, облеган на стената. По масата се търкаляха хартиени ленти, най-вероятно отрязани краища от проявени снимки, защото в близост Хари забеляза две ножици — едната голяма, другата малка.

Два фотоапарата — „Лайка“ и „Никон“ F5 с телеобектив — се взираха сляпо в Хари. До тях лежеше бинокъл за нощно виждане. Хари и преди беше виждал такъв — израелско производство, бяха го използвали по време на две наблюдателни мисии. Батериите усилваха всички външни светлинни източници до степен застаналият зад лещите да вижда предмети дори там, където за невъоръженото око цари непрогледен мрак.

Втората врата в апартамента водеше към спалнята. Неоправеното легло подсказа на Хари, че Льокен принадлежи към онова малцинство сред чужденците в Банкок, което не използва услугите на домашна помощница. Тук прислужниците вземаха много евтино и от

чужденците почти се очакваше да си наемат местна жена да им върти домакинството, за да подпомогнат трудовата заетост в страната.

От спалнята се влезаше в банята.

Хари включи осветлението и веднага разбра защо Лъокен няма прислужница.

Банята явно служеше като тъмна стаичка за проявяване на снимки — миришеше остро на химикали, а черно-бели фотографии покриваха стените. На въженце над ваничка висяха няколко снимки, повесени да съхнат. Показваха мъж в профил от гърдите надолу. Хари забеляза, че не первазът пречи да бъде заснет в цял ръст, а най-горната част на прозореца, която беше покрита с изкусно изработена стъклена мозайка с будистки символи.

Момче, едва ли на повече от десет години, правеше фелацио. Лицето му бе заснето в близък план с голямо оптично увеличение. Гледаше безизразно, отнесено и най-вероятно просто се взираше в празното пространство. Носеше тениска с широко разпознаваемата „запетайка“ на „Найк“.

— *Just do it*^[1] — промърмори под нос Хари. Опитваше се да разгадае какво ли минава през ума на това момче.

Ако не се брои тениската, момчето беше голо. Хари се приближи към зърнестата снимка. Мъжът, с ръка на хълбока, държеше с другата тила на детето. Зад стъклената мозайка се мержелееше профил, но беше невъзможно да се различат конкретни черти. Изведнъж Хари бе обзет от чувството, че тясната смърдяща стаичка се свива, а снимките на стената настъпват към него. Поддаде се на връхлетелия го импулс, съдра снимките от стената, воден от равни части ярост и отчаяние, докато кръвта бясно туптеше в слепоочията му. Зърна собственото си лице в огледалото, преди, замаян, да излезе, залитайки, от стаята с тестето снимки под мишница. Седна на един стол.

— Проклет аматьор! — извика той, след като възстанови нормалния ритъм на дишането си.

Това поведение нарушаваше плана. Понеже нямаха заповед за обиск, се бяха разбрали да не оставят никакви следи, само да проучат какво има в апартамента и ако се натъкнат на нещо, да се върнат по-късно със заповед.

Хари се опита да открие място по стената, където да задържи поглед и сам на себе си да докаже колко е наложително да отнесе

конкретни доказателства от апартамента, за да убеди този инат, началника на полицията, във вината на Льокен. Ако действаша експедитивно, още тази вечер щяха да се свържат с прокурора и да посрещнат Льокен с необходимите документи, когато се върне от вечерята с Тоние Виг. Докато водеше този своеобразен мислен разбор, Хари вдигна бинокъла за нощно виждане, включи го и погледна през прозореца. Той гледаше към заден двор и Хари несъзнателно затърси с очи прозоречен перваз и стъклена мозайка, но видя единствено варосани стени, окъпани в зеленикавите отблясъци, които придаваше уредът на предметите.

Хвърли поглед към часовника. Прецени за най-добре да върне снимките по местата им. Щеше да се наложи полицейският началник да се задоволи само с думите му. В същия миг застина.

Чу звук. По-точно, чуваше хиляди звуци, но въпросният сред многото не се вписваше в уличната какофония, която с времето приемаше за обичайна. Пък и идваше от антрето. Гладко щракване. Смазка и метал. Усети въздушната струя. Ясно. Някой бе отворил вратата. Първо взе влезлия за Сунторн, но после съобрази, че току-що прекрачилият прага се бе опитал да се промъкне максимално тихо. От мястото, където се намиреше Хари, входната врата не се виждаше и той притаи дъх, докато умът му трескаво преравяше архива от звуци в главата му. От австралийски експерт знаеше, че ушната мембрана е в състояние да долови разликата в налягането между един милион различни честоти. Чутото не беше щракване от завъртане на брава тип топка, а звук от зареждане на прясно смазан пистолет.

Хари стоеше в дъното на стаята като жива мишена на белия фон на стената, а ключът за осветлението се намиреше отсреща, на стената към антрето. Грабна голямата ножица от масата, наведе се и проследи кабела на лампата до контакта. Дръпна щепсела и с все сила заби ножицата в бакелита.

От контакта изскочи синя искра, последвана от глухо изпукване. После падна непрогледен мрак.

Токовият удар парализира ръката му. С миризмата на изгоряла пластмаса и метал в ноздрите той се свлече със стон, облегнат на стената.

Ослуша се, но чуваше единствено боботенето на уличното движение и биенето на сърцето си. Думкаше толкова силно, сякаш

Хари яздеше кон в бесен галоп. От антрето долови как поставят нещо внимателно на пода. Аха! Значи влезлият си събу обувките. Все още държеше ножицата. Сянка ли се раздвижи? Беше невъзможно да е сигурен; в царящия мрак изчезнаха дори белите стени. Вратата на спалнята проскърца. Нещо цъкна. Хари разбра: влезлият се опитва да включи осветлението, но късото съединение явно бе извело от строя електрическата инсталация в апартамента. Това поне му подсказа, че човекът е наясно с разположението на стаите и обстановката. Но ако беше Лъокен, Сунторн щеше да звънне и да го предупреди. Или? Пред очите на Хари се мярна главата на тайландския му колега, обронена на страничното стъкло, с дупчица зад ухото.

Хари се зачуди дали да пробва да се промъкне до изхода, но нещо му подсказа, че онзи очаква тъкмо това. Отвори ли вратата, силуетът му ще заприлича на мишена в стрелбищния полигон в Йокерн. Мамка му! В момента сигурно седи на пода и се прицелва във вратата.

Да имаше начин да даде знак на Сунторн! В същия миг Хари констатира, че бинокълът за нощно виждане още виси на врата му. Вдигна го пред очите си, но видя само зеленикава пихтия, все едно някой бе размазал носни секрети по лещите. Завъртя пръстена за фокусиране. Предметите все още се виждаха разцентровани, но Хари успя да различи очертанията на човек, застанал до стената от срещуположната страна на масата. Беше сгънал ръката си в лакътя и пистолетът му сочеше към тавана. От ръба на масата до стената имаше около два метра.

Хари се засили, сграбчи плота на масата с две ръце и я бутна напред като таран. Чу стон и тупването на пистолета върху пода. Пързулна се по масата и сграбчи нещо, което опипом оприличи на глава. Обхвана врата с ръка и стисна.

— Полиция! — извика той.

Другият застина, когато Хари допря рамото на студената ножица о топлата му кожа. Постояха малко така, преплетени в схватка, двама непознати в непроницаемия мрак, и двамата задъхани като след марафон.

— Хуле? — простена другият.

Хари си спомни, че в суматохата бе извикал думата на норвежки.

— Най-добре ме пусни. Ивар Льокен съм. Няма да ти погаждам никакви номера.

[\[1\]](#) Просто го направи — рекламният слоган на „Найк“. — Б.пр.
↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Льокен запали стеаринови свещи, докато Хари оглеждаше пистолета му — специално конструиран „Глок“ 31. Беше извадил пълнителя и го бе прибрал в джоба си. Въпреки това пистолетът беше най-тежкият, който Хари бе държал.

— Сдобих се с него по време на службата ми в Корея — поясни Льокен.

— Така значи. Корея. Какво правеше там?

Льокен прибра кибрита в един долап и седна до масата срещу Хари.

— Под егидата на ООН Норвегия беше изградила полева болница в Корея. Бях младши лейтенант и си мислех, че си падам по силните усещания. След мира през 1953 година продължих да работя за ООН — към новооснованото представителство на Върховния комисариат за бежанците. Прииждаха от границата със Северна Корея и при възникналата обстановка не важаха никакви закони. Спях с този пищов под възглавницата.

— Ти да видиш. И с какво се занимава?

— Заминах за Бангладеш, после за Виетнам. Глад, война и бежанци на лодки. След тези преживявания животът в Норвегия ми се стори безкрайно тривиален. Издържах у дома само две години и пак заминах. Сецаш се.

Хари не се сецаше. Не знаеше и какво да мисли за мършавия тип пред себе си. Приличаше на дъвен вожд — с орлов нос и дълбоко вкопани, будни очи. Косата му беше бяла, лицето — загоряло и сбръчкано. Льокен не изглеждаше ни най-малко напрегнат от създалата се ситуация, а това изправяше Хари още повече на нокти.

— Защо се върна? И как успя да се промъкнеш незабелязано покрай моя колега?

Беловласият норвежец се усмихна с вълча усмивка. Под треперливия пламък на стеариновата свещ проблесна златен зъб.

— Колата, с която дойдохте, не се вписва сред возилата в този квартал. Тук има само триколесни рикши, таксита и брички. Видях двама души в колата, и двамата неестествено изправени. Минах зад ъгъла и влязох в едно кафене, откъдето да ви наблюдавам. След известно време видях как лампичката в купето светна и вие излязохте. Очаквах единият да дежури и да чака колегата му да слезе. Допих си кафето, спрях такси и заръчах на шофьора да ме закара вътре в гаража, откъдето се качих с асансьора. Номерът с късото съединение беше много оригинален...

— Обикновено хората изобщо не обръщат внимание какви автомобили са паркирани по улицата, освен ако нямат специална школовка или не са с изострена бдителност.

— Да кажем, че Тоние Виг няма шансове да я номинират за „Оскар“.

— С какво *всъщност* си изкарваш хляба в Тайланд?

Льокен направи широк жест към фотографиите и оборудването, пръснато по пода след кратката им схватка.

— И се препитавах със снимки на... такива неща?

— Да.

Хари усети как пулсът му се ускори.

— Имаш ли представа колко се лежи за такова престъпление? Разполагам с достатъчно доказателства да ти друснат десетина години.

Льокен се изсмия късо и сухо.

— Ти за глупак ли ме имаш, инспекторе? Ако беше издействал заповед за обиск, нямаше да се промъкваш в дома ми с взлом. Дори да съм рискувал да ме осъдят за снимките в дома ми, ти и твоите колеги ми помогнахте да отърва кожата. Всеки съдия ще отхвърли доказателства, събрани по такъв начин. Постъпката ви е не просто неправомерна, тя си е направо противозаконна. Дали пък на теб не ти предстои да удължиш престоя си в Тайланд, Хуле?

Хари го удари с пистолета. Все едно развъртя кран — от носа на Льокен рухна кръв.

Той не помръдна, само сведе поглед надолу да види как ризата на цветя и белите панталони се обагрят в червено.

— От истинска тайландска коприна са, да знаеш. Не са никак евтини.

Вместо да изпусне парата, Хари усети как гневът му набъбва още повече.

— Муха те ухапала, проклет педераст. Сигурно ти плащат добре за тези гнусотии. — Хари ритна снимките по пода.

— Е, дали е добре... — Льокен притисна бяла носна кърпичка към носа си. — Фиксираната заплата според закона за държавните служители плюс командировъчен бонус.

— Какви ги дрънкаш?

Златният зъб пак проблесна. Хари усети как ръката го заболява от стискането на пистолетната дръжка. Радваше се, че предварително е извадил пълнителя.

— Имаш известни пропуски в информацията, Хуле. Вероятно е било редно да те осведомят по-рано, но началникът на полицията сметна за ненужно да те посвещаваме, защото моето занимание няма нищо общо с убийството, което разследваш. Но така и така ме разкри, защо да не ти кажа всичко. Шефката на полицията и Дагфин Турхюс ме осведомиха за снимките, които си намерил в куфара на Молнес, и, естествено, си се досетил чии са — той разпери ръка. — Тези снимки и снимките, изложени тук, са част от разследване на педофилия, което по различни причини засега е засекретено. Повече от шест месеца наблюдавам този човек. Снимките ще послужат като доказателствен материал.

И без да обмисля думите му, Хари не се съмняваше, че са истина. Всичко си дойде на мястото, сякаш вътрешно през цялото време го беше знаел. Потайността около професията на Льокен, фотографското оборудване, бинокълът за нощно виждане, мистериозните пътешествия до Виетнам и Лаос. Всичко се връзваше. А кървящият мъж пред него от враг изведнъж се превърна в колега, съюзник, пострадал от безпощадния опит на Хари да му строши носа.

Хари кимна бавно и остави пистолета върху масата.

— Добре, вярвам ти. Защо е цялата тази тайнственост?

— Знаеш ли за споразумението на Швеция и Дания да разследват посегателства срещу деца със собствени кадри на тукашна почва?

Хари кимна.

— В момента текат идентични преговори между Норвегия и тайландските власти, но все още не сме постигнали споразумение. Междувременно аз провеждам крайно неофициална дейност.

Разполагаме с достатъчно материал да го пипнем, но се налага да изчакаме. Арестуваме ли го сега, ще трябва да разкрием, че сме провеждали незаконно разследване на тайландска земя, а това е неприемливо в политически план.

— За кого работиш?

— За посолството. — Лъокен обърна нагоре двете си длани.

— Знам, но чии нареждания изпълняваш? Кой стои зад разработката? В Стуртинга информирани ли са за нея?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш толкова много, Хуле?

Будните очи срещнаха очите на Хари. Той понечи да каже нещо, но се отказа и поклати глава.

— По-добре ми кажи кой е мъжът на снимките.

— Не мога. Съжалявам, Хуле.

— Атле Молнес ли е?

Лъокен заби поглед в масата и се подсмихна под мустак.

— Не, не е той. Всъщност именно посланикът инициира това разследване.

— Да не би...

— Както казах, нямам право да ти издавам каквото и да било. Ако двата случая, по които работим, се окажат свързани, молбата ти може и да добие актуалност, решението обаче зависи изцяло от нашите началници. — Лъокен стана. — Изморен съм.

— Как мина? — попита Сунторн, когато Хари се качи в колата. Хари му поиска цигара, запали я и жадно пое дима в дробовете си.

— Нищо. Напразно се разкарахме. Според мен този тип е чист.

Хари седеше в апартамента.

Близо половин час говори със сестра си. Е, всъщност през повечето време говореше тя. Невероятно е колко много неща могат да се случат в човешкия живот за малко повече от седмица. Съос каза, че се чула с баща им. Уговорили се да му гостува в неделя на обяд. Щяла да изпържи кюфтета. Надявала се баща им да поприказва. Хари се надяваше на същото.

После разлисти бележника си и набра друг номер.

— Ало? — обади се глас отсреща.

Хари притаи дъх.

— Ало? — повтори гласът.

Хари прекрати връзката. В гласа на Рюна долови почти умолителна нотка. Нямаше никаква представа защо ѝ бе позвънил. Няколко секунди по-късно телефонът изписука. Вдигна слушалката в очакване да чуе гласа ѝ. Но чу гласа на Йенс Бреке.

— Сетих се — започна разпалено той. — Докато се качвах с асансьора от подземния паркинг към кабинета, някакво момиче се качи от първия етаж и слезе на петия. Сигурно ме е запомнила.

— Кое ти дава тази увереност?

Прозвуча малко сконфузен смях.

— Поканих я на среща.

— Сериозно?

— Да. Работи за „МакЕлис“, виждал я бях няколко пъти. В кабината се возехме само двамата и тя се усмихваше толкова сладко; поканата просто ми се изплъзна.

Настана мълчание.

— И се сещаш за това *чак сега*?

— Не, но едва сега си спомних кога се е случило. Вече бях изпратил посланика до подземния паркинг. Кой знае защо, в ума ми е останало, че е било предния ден. Като поразмислих обаче, се сетих: тя се качи на първия етаж, следователно съм идвал от по-долен етаж. По принцип рядко слизам в подземния паркинг.

— Тя какво отговори?

— Прие и аз веднага съжалих. Исках само да пофлиртувам. Затова ѝ поисках визитката и обещах да се обадя, за да се уговорим допълнително. Изобщо не я потърсих, разбира се, но въпреки това си мисля, че ме е запомнила.

— Пазиш ли визитката ѝ? — Хари се чувстваше като ударен с мокър парцал.

— Да. Готино, а?

— Виж, Йенс, всичко това е супер, но не е толкова лесно. Все още нямаш алиби. Чисто теоретично не е изключено да си слязъл обратно в подземния паркинг, след като си се заговорил с момичето.

Какво пречи: качваш се само да вземеш нещо от кабинета си и после обратно надолу с асансьора, нали?

— О — озадачено пророни Йенс. — Ама...

Млъкна и въздъхна.

— Дявол да го вземе. Прав си, Хари.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хари се сепна от съня си. Над монотонното бумтене на уличното движение от моста „Таксин“ чу рев на лодка, която потегли от Чао Прая. Изпищя свирка, светлината запари в очите му. Той се надигна в леглото, зарови глава в шепите си и изчака пищенето да замлъкне. Изведнъж му просветна, че всъщност звъни телефонът. Вдигна неохотно слушалката.

— Събудих ли те? — Пак се обаждаше Йенс Бреке.

— Няма значение.

— Аз съм идиот. Толкова съм глупав, че не знам дали ще намеря смелост да ти кажа за какво ти звъня.

— Ами недей тогава.

Настъпи мълчание, нарушено само от издрънчаването на монета, която се плъзна в автомата.

— Майтапя се. Давай.

— Добре, Хари. Цяла нощ не съм мигнал да размишлявам и да се опитам да си спомня какво точно съм правил, докато съм бил в кабинета си онази вечер. Представяш ли си, помня с точност до десетата стойността на валутни трансфери, осъществени преди няколко месеца, но не мога да си спомня елементарни факти, докато лежа в затвора с надвиснало над мен подозрение в убийство. Как си го обясняваш?

— Възможно е именно тази твоя избирателна памет да е причината. Това не сме ли го обсъждали вече?

— Е, ето какво се случи. Спомняш си, казах ти, че си бях изключил телефона, докато стоях в кабинета онази вечер, нали? Снощи лежах и си мислех: ама какъв малшанс, да бях го оставил включен, все някой щеше да ме потърси, разговорът ни да се запише на магнетофона и щях да имам доказателство, че съм бил в офиса. На магнетофонната лента няма как да се фалшифицира часът, както онзи паркинг-охранител е направил с видеозаписа.

— Давай по същество.

— Вярно, бях блокирал входящите обаждания, но се питах не е ли възможно аз да съм набрал някого. Възложих на секретарката ни да прослуша записа на магнетофона в кабинета ми. И, представи си, тя откри разговор и аз си спомних всичко. В осем се обадох на сестра ми в Осло. Да те видя сега как ще обориш това алиби!

Хари нямаше никакво намерение да се опитва.

— Сестра ти може да ти даде алиби и ти наистина си го забравил?

— Не. И знаеш ли защо? Защото тя не си беше вкъщи. Оставих съобщение на телефонния ѝ секретар.

— И се сещаш чак сега? — настоя да узнае Хари.

— Дявол да го вземе, Хари, човек забравя такива неща още преди да е затворил, нали? Ти да не би да помниш какви номера си набирал, без да ти вдигнат, а?

Хари трябваше да признае, че Бреке има право.

— Говори ли с адвоката си?

— Днес не. Искрах първо теб да информирам.

— Добре, Йенс. Сега се обади на адвоката си, а аз ще изпратя някого до кабинета ти, за да се установи дали казваш истината.

— Магнетофонните записи важат в съда — в гласа на Бреке се появи напрегната нотка.

— Спокойно, Йенс, не остана много. Ще те пуснат, няма къде да ходят.

В слушалката се чу припукване, когато Бреке издиша.

— Повтори последното, Хари. Много те моля.

— Ще те пуснат.

Йенс избухна в особен сух смях.

— В такъв случай ще те черпя една вечеря, инспекторе.

— По-добре недей.

— Защо?

— Защото съм полицаи.

— Наречи го разпит.

— Не мисля, Йенс.

— Както искаш.

От улицата долу се чу пукот — навярно от пиратка или спукана гума.

— Все пак ще си помисля.

Хари затвори, влезе в банята и се погледна в огледалото. Запита се как е възможно да прекараш толкова дълго време в тропически райони и да останеш толкова блед. Не че някога бе питал особено силна любов към слънцето, но преди бързо хващаше загар. Дали начинът му на живот през последната година не бе нарушил пигментацията му? Едва ли. Хари наплиска лицето си със студена вода, спомни си червендалестите лица на пияниците в „Скръодер“ и пак се погледна в огледалото. Е, слънцето поне беше позачервило носа му.

— Върнахме се в изходна позиция — обобщи Лиз. — Бреке има алиби, а засега се налага да отпишем Лъокен.

Тя наведе стола си назад и погледна тавана.

— Предложения, господа? Ако няма, оперативката ни приключи. Правете каквото ви скимне, но все още не съм получила два доклада и очаквам да ги прочета най-късно утре сутринта.

Присъстващите се разотидоха. Остана само Хари.

— Е? — попита Лиз.

— Нищо — отвърна той с незапалена цигара, подскачаща в ъгъла на устата му. Старши инспектор Кръмли бе въвела категорична забрана за пушене в кабинета ѝ.

— Има нещо, виждам.

— Само това исках да знам, старши инспекторе — ъглите на устните му се извиха нагоре. — Че се досещаш.

— Когато пожелаеш да ми кажеш какво има, давай смело — между веждите ѝ се вряза сериозна бръчка.

Хари извади цигарата от устата си и я върна в кутията.

— Добре. — Той стана. — Непременно.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Йенс, с прилежно вързана папийонка, седеше облегнат на стола и се усмихваше с пламнали бузи. Хари го оприличи на момченце, което чака гости за рождения си ден.

— Почти се радвам, че ме държаха затворен няколко дни. Така човек се научава да цени повече малките неща. Като например „Дом Периньон“ от осемдесет и пета.

Щракна с пръсти на келнера, онзи доприпка до масата, вдигна капещата бутилка с шампанско от кофичката с лед и наля.

— Обожавам да ме обслужват сервитьори. Така се чувствам почти свръхчовек. А ти, Хари?

— Все ми е едно. Май не съм по тази част. — Хари опипваше нервно чашата си.

— Хората сме различни, Хари — установи с усмивка Йенс.

Отново изпълваше костюма си. Или просто беше облякъл друг костюм със същата кройка — Хари се затрудняваше да прецени.

— За някои хора луксът е необходим, колкото за други — въздухът — продължи да философства Йенс. — На мен скъпата кола, хубавите дрехи и малко глезотийки са ми нужни, за да се чувствам добре, за да усетя, че съществувам. Разбираш ли ме?

Хари поклати глава.

— Е, значи, от двама ни аз съм по-големият сноб. — Йенс хвана чашата си за столчето. — Вярвай на първото си впечатление, Хари, защото аз наистина съм боклук. А докато за нас, боклуците, има място под слънцето, не възнамерявам да изневерявам на същността си. Наздраве.

Повъртя глътката шампанско в устата си, преди да я преглътне. После оголи зъби и простена от удоволствие. Хари се усмихна и вдигна чашата си. Йенс го изгледа критично.

— Вода? Не е ли крайно време и ти да започнеш да се радваш на живота, човече? Не е нужно да си толкова строг към себе си.

— Понякога е нужно.

— Дрън-дрън. Всички хора сме родени хедонисти. Просто на някои им отнема повече време да го проумеят. Имаш ли си приятелка?

— Не.

— Не ти ли е време?

— Сигурно. Не виждам обаче какво общо има това с хедонизма.

— Няма, прав си. — Йенс надникна в чашата си. — Разказвал ли съм ти за сестра ми?

— Същата, на която си се обадил във вечерта на убийството?

— Да. Впрочем, тя не е обвързана.

Хари се разсмя.

— Не се чувствай задължен да ми се отблагодаряваш, Йенс. Не съм направил нищо кой знае какво, освен да уредя ареста ти.

— Не се шегувам. Страхотна мацка е. Работи като редактор в издателство, но според мен бачка твърде много и не ѝ остава време за личен живот. Пък и плаши мъжете, защото е точно като теб — сериозна жена, знае какво иска. Направило ли ти е впрочем впечатление, че всички норвежки мацки, избрани за мис еди-какво си, използват точно това клише, за да се самоопределят пред журналистите: аз съм жена, която знае какво иска. Адски дразнещо е, че този иначе нелош израз се обезцени до такъв шаблон. — Йенс придоби замислен вид. — Сестра ми прие моминското име на майка ми в деня, когато навърши пълнолетие. А навърши пълнолетие в пълния смисъл на думата.

— Не съм толкова сигурен дали с нея ще си паснем.

— Защо?

— Ами защото съм страхливец. Търся си себеотрицателно момиче с професия в сферата на социалното обгрижване и държа да е толкова красива, че още никой да не е посмял да ѝ го каже.

— Съвсем спокойно се ожени за сестра ми — засмя се Йенс. — Няма проблем дори ако не я харесаш. Ужасна работохоличка е, почти няма да я виждаш.

— Тогава защо си се обадил в дома ѝ, а не на работното място? Когато си я потърсил, в Норвегия е било два следобед.

Йенс поклати глава.

— Да си останем между нас: така и не се научих да се оправям с времевата разлика; в смисъл — прибавят ли се часове, или се изваждат.

Чувствам се ужасно неудобно. Според баща ми страдам от начална форма на старческа деменция, наследена по майчина линия.

Йенс побърза да увери Хари, че сестра му не проявявала никакви признаци на подобно слабоумие, дори тъкмо обратното.

— Стига толкова, Йенс. Я по-добре разкажи как върви при теб. Вече мислиш ли за брак?

— Шшт... Не изричай тази дума на глас, ще вземеш да ми докараш сърцебиене. Брак... — Йенс потръпна. — Имам проблем: от една страна, не съм моногамен по природа, но от друга, съм романтична натура. Сключва ли брак, трябва да приключва с кръшкането, разбираш ли? А мисълта никога повече през целия си живот да не правя секс с друга жена, освен със съпругата ми, е доста страшничка, не мислиш ли?

Хари се замисли по въпроса.

— Вземи, например, поканата към момичето в асансьора. Според теб кое ме е подтикнало? Чисто и просто ме е хванал гипсът, нали? Само за да си докажа, че още ме бива да се вълнувам от друга жена. Всъщност пълно фиаско. Хилде е... — Йенс затърси думите — ... притежава нещо, което не съм открил у никоя друга жена. А доста съм търсил, повярвай ми. Не мога точно да го определя, но ме е страх да се откажа от него, защото трудно ще го намеря другаде.

В тази причина Хари не намери нищо по-различно от всяка друга, която бе чувал хората да изтъкват в полза на взаимоотношенията си със своя партньор. Йенс опипа нервно чашата си и се усмихна накриво.

— Престоят в затвора явно ми е изопнал нервите. Изобщо не ми е присъщо да споделям лични неща. Обещай да не ме издадеш през приятелите ми.

Келнерът се приближи и им направи знак.

— Хайде, започнал е.

— Кой?

Келнерът ги поведе навътре в ресторанта, прекосиха кухнята и тръгнаха да се качват по тясно стълбище. В коридора един върху друг бяха накамарени легени, а на стол седеше възрастна жена и се хилеше с почернелите си зъби.

— От бетеловите орехи е — поясни Йенс. — Отвратителен навик. — Дъвчат ги, докато мозъкът им изгние, а зъбите изпадат.

Зад една врата Хари чу виковете. Келнерът отвори и се озоваха в просторно таванско помещение без прозорци. Двайсетина-трийсетина мъже, склучили затворен кръг, жестикулираха и сочеха, брояха намачкани банкноти и си ги подаваха с бясна скорост. Повечето мъже бяха светлокожи, някои — в светли памучни костюми. На Хари му се стори, че вижда познато лице от Писателския салон в хотел „Ориентал“.

— Бой между петли — оповести Йенс. — Частно мероприятие.

— Защо? — Наложил се Хари да извика, за да надмогне ужасната олелия. — Четох, че в Тайланд боевете с петли все още са законни.

— Не съвсем. Властите разрешиха модифицирана разновидност на боевете: завързват ноктите зад краката, за да не се раняват смъртоносно. А и въведоха фиксирано времетраене, вместо боят да продължи, докато единият падне мъртъв. А тук се действа по старите правила. И няма ограничения за залозите. Да се приближим, а?

Хари се извисяваше над мъжете отпред и надникна в кръга. Два петела, кафявочервен и оранжев, обикаляха с поклащащи се глави и не изглеждаха ни най-малко заинтригувани един от друг.

— Как ще ги накарат да се сбият? — попита Хари?

— Няма страшно. Петлите се мразят по-силно, отколкото бихме се намразили двамата с теб.

— Защо?

— Защото се намират в един кръг. Защото са петли.

После, като по зададен сигнал, птиците се нахвърлиха една върху друга. Хари виждаше единствено пляскащи криле и хвърчаща слама. Мъжете крещяха от възбуда, а неколцина започнаха да подскачат. Из помещението плъзна странна, сладникавогорчива миризма на адреналин и пот.

— Виждаш ли петела с разделения по средата гребен? — попита Йенс.

Хари не виждаше нищо.

— Той е победителят.

— Как разбра?

— Ами така. Просто знам. Предварително съм наясно.

— Как...

— Не питай — усмихна се Йенс.

Крясъците отведнъж утихнаха. Единият петел лежеше повален. Някой простена, а мъж в сив ленен костюм ядосано удари шапка в пода. Хари погледна умиращия петел. Някакъв мускул под перата потрепна лекичко, после животното застина съвсем неподвижно. Изглеждаше абсурдно. Всичко бе започнало уж на игра, като боричкане, придружено от възгласи.

Покрай лицето на Хари прелетя окървавено перо. Тайландец с широки панталони вдигна мъртвия петел. Човекът едва се сдържаше да не заплаче. Другият петел поднови обхождането на кръга. Сега Хари забеляза разделения му гребен.

Келнерът се приближи до Йенс с пачка банкноти. Част от зрителите хвърлиха поглед към Бреке, някои кимнаха, но никой не обели дума.

— Случва ли се да загубиш? — поинтересува се Хари, след като заеха масата си в ресторанта.

Йенс запали пура и си поръча коняк, отлежал „Ричард Хенеси“ с четирийсет процента алкохолно съдържание. Келнерът попита два пъти дали е чул правилно. Направо не беше за вярване, че този Йенс е същият, когото Хари бе утешавал по телефона предния ден.

— Знаеш ли защо хазартът е болест, а не професия, Хари? Защото патологично пристрастеният към хазарта обича риска. Живее и диша заради тръпката на неизвестността.

Изпускаше дим на тлъсти клъбца.

— При мен е обратното. За да елиминирам риска, съм готов да стигна до екстремни крайности. Като приспаднеш разноските, от спечелената днес сума няма да остане много. Да не говорим за хвърления труд.

— Но никога не губиш?

— Имам прилична възвръщаемост.

— Прилична възвръщаемост? Да разбирам ли, че рано или късно хазартните типове се принуждават да заложат цялото си имущество?

— Нещо такова.

— А не се ли губи част от очарованието на хазарта, ако предварително знаеш изхода?

— Очарование? — Йенс вдигна пачката банкноти. — На мен това ми се струва достатъчно чаровно. Обезпечава ми това — направи широк жест с ръка и опасва помещението. — Аз съм просто устроен

човек. — Йенс огледа огънчето на пурата. — Или нека си го кажем, както си е: малко си падам сухар.

И избухна във внезапен блеещ смях. Хари се усмихна от куртоазия.

Йенс погледна часовника си и скочи.

— Щатските борси отварят. Очаквам големи сътресения. Ще се чуем. Помисли върху предложението за сестра ми.

Йенс излетя през вратата. Хари остана да си изпуши цигарата и да мисли за сестра му. После взе такси до Патпонг. Не знаеше какво търси, но влезе в един гоу-гоу бар, едва се сдържа да не си купи бира и бързо излезе. Хапна жабешки бутчета в „Льо Бушерон“, а собственикът лично дойде до масата му да му обясни на много лош английски каква носталгия го мъчи по Нормандия. Хари сподели, че дядо му е участвал в Нормандския десант през 1944 година. Не беше съвсем вярно, но поне накара лицето на французина да грейне.

Хари плати сметката и си намери друг бар. До него седна момиче в обувки с нелепо високи токове, погледна го с големите си кафяви очи и го попита иска ли да му направи свирка. „Как да не искам!“ — помисли си той, но поклати отрицателно глава. На телевизор, закачен над покритите с огледала рафтове на бара, излъчваха мач на „Манчестър Юнайтед“. В огледалото Хари виждаше момичета, танцуващи върху малка, интимна сцена точно зад него. Бяха си залепили малки златни звездички от хартия, които едва-едва скриваха зърната на гърдите им, но вършеха работа, колкото барът да не бъде упрекнат, че нарушава закона за голотата. Върху крайно оскъдните бикини всяко момиче имаше закрепено номерче. Полицайте изобщо не питаха с каква цел. Беше им повече от известно, че номерчетата служат, за да се избегнат недоразумения, когато клиент пожелае да откупи момиче от бара. Хари вече я беше забелязал. Номер двайсет. Дим стоеше малко встрани от четирите танцьорки, а измореният ѝ поглед сновеше като радар над наредените до бара мъже. По устните ѝ току пробягваше мимолетна усмивка, но не пробуждаше оживление в очите ѝ. Изглежда, беше успяла да привлече вниманието на един слаб мъж във военна униформа. Немец, предположи Хари, без сам да знае защо заложи именно на Германия. Клиентът гледаше как бедрата ѝ се поклащат лениво наляво-надясно, как лъскавата ѝ черна коса танцува по гърба ѝ, когато се обръща, как съблазнително грее гладката ѝ

знойна кожа, сякаш обагряна от пламъка на вътрешен огън. „Ако очите ѝ бяха малко по-различни, щеше да е красива“, прецени Хари.

За кратка секунда погледите им се срещнаха в огледалото и Хари мигом се почувства сконфузен. Тя не показа с нищо да го е познала. Отмести поглед към телевизионния екран. Там се виждаше гърбът на играч, изчакващ да влезе на мястото на свой съотборник. Същият номер. Двайсет. „Сулшер“ — пишеше най-горе на фланелката. Хари сякаш се отърси от сън.

— По дяволите! — извика той и прекатури чашата си. Кокаколата плисна в скута на упоритата куртизанка. Хари си проправи път към изхода, сподирян от възмутените ѝ викове: „Ти не мой приятел!“.

Не успя да се свърже с Ивар Льокен на домашния му номер и набра Тоние Виг.

— Хари, как ли не се опитвах да вляза във връзка с теб! Снощи Льокен изобщо не се появи. Днес в посолството ми излезе с номера, че разбрал за друг ресторант и ме чакал там. Какво става?

— Друг път ще ти обясня. Знаеш ли къде е сега Льокен?

— Не. Или... момент, днес нали е сряда. Заедно с още двама от посолството се канеха да ходят на тематична вечер в КЧКТ — Клуба на чуждите кореспонденти в Тайланд. Там обаче членуват и мнозина други експати.

— Екс-пати?

— Прощавай, Хари. Екс-патриоти. Чужденци, заселили се и работещи тук.

— Тоест, емигранти?

Тоние Виг се изсмя.

— Не използваме това определение за себе си.

— Кога започва срещата?

— В седем и девет.

— И девет?

— Свързано е с будизма. Девет се смята за щастливо число.

— Виж ти.

— Това е нищо. Да видиш какво става, когато предстоят важни събития. Преди хонконгските представители да пристигнат за сключването на споразумението за BERTS, четирима ясновидци се

опитвали цели две седмици да определят възможно най-благоприятната дата и час за подписването. Нямам нищо против азиатците, трудолюбиви и симпатични са, но в някои отношения още не са слезли от дърветата.

— Интересно, обаче трябва да...

— Налага се да приключваме, Хари. Може ли да довършим по-късно?

Хари затвори и поклати глава, потресен от ширещата се снобарщина. А после нумерологията била смехотворна.

Позвъни в участъка и попадна на Рангсан, който му продиктува личния номер на професора изкуствовед от музея „Бенчамабопит“.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Двама мъже в зелено връхлетяха храсталака, единият приведен, с ранен другар на раменете. Прикри го зад едно повалено дърво и двамата с другия вдигнаха пушките, прицелиха се и откриха огън в пущинака. Сух глас оповести, че това е безнадеждната битка на Източен Тимор срещу президента Сухарто и неговия терористичен режим.

На подиума някакъв мъж шумолеше нервно с листове хартия. Бе пребродил света, за да разнася историята на страната си, и тази вечер беше от голямо значение за него. В залата на Клуба на чуждите кореспонденти нямаше много хора, едва четирийсет-петдесет човека. Те обаче бяха изключително важни за каузата на оратора; според него заедно можеха да направят това послание достойно на милиони читатели. Стотици пъти беше гледал филма, който прожектираха, и знаеше, че точно след две минути боевете върху лентата ще свършат и той ще се хвърли сам-самичък в не по-малко безмилостния огън на словесната битка.

Ивар Льокен усети ръка на рамото си и подскочи неволно.

— Трябва да си поговорим. Веднага — прошепна му глас.

В полумрака различи лицето на Хуле. Стана и двамата излязоха от помещението, докато един партизанин с наполовина изгоряло лице, застинало в неподвижна маска, обясняваше защо е прекарал последните години от живота си в индонезийската джунгла.

— Как ме откри? — попита Льокен, когато излязоха.

— Тоние Виг ми подсказа къде да те търся. Често ли идваш тук?

— Зависи какво разбираш под често... Обичам да съм в час със събитията. Пък и с някои хора тук вода ползотворни разговори.

— Със служители на датското и шведското посолство, например? Златният зъб проблесна.

— Както споменах, обичам да съм информиран. Какво става?

— Много неща.

— По-конкретно?

— Знам кого разработвате. Случаите са свързани.

Усмивката на Льокен изчезна.

— Странно, но още през първите дни от пристигането ми тук се озовах на един хвърлей от мястото, откъдето си го наблюдавал.

— Сериозно? — не пролича дали Льокен влага подигравка.

— Старши инспектор Кръмли реши да ме заведе на туристическа обиколка по реката. Показа ми къщата на някакъв норвежец, който преместил цял храм от Бирма в Банкок. Знаеш кой е Уве Клипра, нали?

Льокен не отговори.

— И така... Снощи, докато гледах футболен мач, изведнъж навързах нещата.

— Защо точно по време на футболен мач?

— Най-прочутият норвежец в света играе в любимия отбор на Клипра.

— Е, и?

— Знаеш ли под кой номер се състезава Уле Гюнар Сулшер?

— Не. Пък и за какъв дявол ми е притрябвало?

— Момчетата по целия свят знаят. Тениски с неговото име и номер се продават в спортни магазини от Кейптаун до Ванкувър. Случва се и възрастни да си купят негова тениска.

Льокен кимна, без да сменя поглед от Хари.

— Двайсети номер — каза той.

— Като на снимката. Изведнъж ми се изясниха и други неща. Дръжката на ножа, забит в гърба на Молнес, е инкрустирана със специална стъклена мозайка, а професор по история на изкуството установи, че ножът е антика от Северен Тайланд, най-вероятно изработен от племето шан. По-рано тази вечер се свързах с професора. Обясни ми, че племето шан населява и територии от Бирма, където — забележи — строи храмове. Характерна особеност на тези храмове била украсата на прозорците и вратите със същите стъклени мозайки като на ножа. На път към теб се отбих у професора и му показах една от снимките ти. Беше категоричен: прозорецът е на храм, построен от шан.

Ораторът от трибуната подхвана речта си. Гласът му звучеше металически и режещо по високоговорителя.

— Добра работа, Хуле. И сега?

— Сега ще ми кажеш какво става зад кулисите, а после аз поемам по-нататъшното разследване.

— Шегуваш се, нали? — разсмя се високо Льокен.

Хари ни най-малко не се шегуваше.

— Интересно предложение, Хуле, но не мисля, че ще стане. Началниците ми...

— „Предложение“ не е точната дума, Льокен. Опитай с „ултиматум“.

Льокен се разсмя още по-гръмко.

— Едно трябва да ти се признае, Хуле: голям мъжкар си. Защо реши, че си в позиция да поставяш ултиматуми?

— Ако разкрия на тайландския полицейски началник какви ги вършите, ще се сдобиеете с ужасно голям проблем.

— А теб ще те изритат, Хуле.

— За какво? Първо, изпратен съм тук със задачата да разследвам убийство, а не да спасявам задниците на норвежки бюрократи. Не възразявам да закопчаете педераст, но това не е моя отговорност. А когато от Стуртинга разберат, че не са били осведомени своевременно за вашето разследване, моето лично предположение е, че друг, а не аз, ще трепери да не му теглят шута. По моя преценка рискът да остана без работа е по-голям, ако стана съучастник, укривайки информация. Цигарка?

Хари протегна към Льокен пълна кутия „Кемъл“. Онзи първо поклати глава, но после размисли. Хари запали и тогава поднесе огънче и на Льокен. Седнаха на два стола до стената. В клуба изригнаха гръмки аплодисменти.

— Защо просто не си затрая, Хуле? Отдавна си се усетил, че не са те командировали тук да се правиш на велик детектив. Какво ти пречеше просто да се обърнеш, накъдето духа вятърът, и да спестиш куп неприятности и на себе си, и на нас, другите?

Хари дръпна силно от цигарата и издиша продължително, като задържа по-голямата част от дима в дробовете си.

— От есента пак пропуших „Кемъл“ — подзе той и се потупа по джоба. — Някогашното ми гадже пушеше тази марка. Не ми даваше от нейните цигари, за да не ми станело навик да я муфтя. Пътувахме с карти „Интеррейл“ и във влака между Памплона и Кан открих, че съм свършил цигарите. Според приятелката ми това щяло да ми бъде за

урок. Пътуването трая близо десет часа и накрая се принудих да прося цигари от хора в другите купета, докато моята приятелка най-невъзмутимо си пафкаше „Кемъл“. Странно, нали? — Хари вдигна цигарата и раздуха огънчето. — Когато пристигнахме в Кан, продължих да се снабдявам с цигари от непознати хора. В началото тя намираще поведението ми за забавно. Когато обаче започнах да обикалям от маса на маса в парижките ресторанти, на нея вече не й беше толкова забавно и ми предложи от нейните, но аз отказах. В Амстердам се натъкнахме на нейни познати и аз си взех от техните цигари, а нейната кутия лежеше на масата. Държал съм се детински, така коментира постъпката ми. Купи ми една кутия — ето, каза, тези цигари са твои, пуши от тях. Най-демонстративно ги оставих в хотелската стая. Върнахме се в Осло и продължих в същия дух. Тогава тя ми заяви, че не съм с всички си.

— Тази история има ли край?

— Има, разбира се. Тя отказа цигарите.

— Хепиенд, значи — засмя се Льокен.

— Горедолу по същото време замина с един музикант за Лондон и там заживя с него.

Льокен се задави.

— Попресолил си манджата, а?

— Без съмнение.

— Не си ли взе поука?

— Не.

Продължиха да пушат мълчаливо.

— Разбирам. — Льокен изгаси цигарата. Клиентите бяха започнали да се разотиват.

— Да седнем някъде да изпием по бира и ще ти разкажа цялата история.

— Уве Клипра се занимава с пътно строителство. Общо взето това е цялата информация, с която разполагаме за него. Знаем, че на двайсет и пет години е заминал за Тайланд с докарано до половината следване на инженерна специалност и лоша слава; сменил е фамилията си от Педерсен на Клипра. Това, оказва се, било името на квартал в Олесюн, където е израснал.

Седяха в дълбок кожен диван, а пред тях имаше стереоуредба, телевизор и маса. Върху масата се мъдреха две бутилки — едната с

бира, другата с вода — два микрофона и каталог с песни. Първоначално Хари възприе идеята на Лъокен да го води на караоке за шега, но после схвана замисъла. Хората наемат звукоизолирана стая почасово, без да съобщават имената си, поръчват си питие и плюс това си осигуряват несмущавано спокойствие. А и в сградата имаше достатъчно посетители, за да пристигнеш и да си тръгнеш незабелязано. Това чисто и просто беше перфектното място за секретни срещи. Лъокен, изглежда, не ходеше там за първи път.

— Каква лоша слава? — поинтересува се Хари.

— Започнахме да се ровим из този случай и се натъкнахме на няколко инцидента с малолетни момчета в Олесюн. Никой не се беше оплакал в полицията, но тръгнаха приказки и на него му се видяло по-безопасно да се премести в друг град. Пристигнал тук, регистрирал инженерна компания, поръчал да му отпечатат визитки с титлата доктор пред името и започнал да тропа от врата на врата и да се представя като носител на ноу-хау в пътното строителство. По онова време, преди двайсетина години, имало общо взето само два начина да осъществиш инфраструктурни проекти в Тайланд: или да си роднина на някой от правителството, или да си достатъчно богат да подкупиш министър. Клипра не бил нито връзка, нито мангизлия и шансовете не били на негова страна. Но той усвоил две неща и — бъди сто процента сигурен — те положили основите на цялото му състояние, натрупано до днес: тайския език и слагачеството. Второто не си го измислям, самият той се е фукал на наши сънародници в Тайланд с уменията си да се подмазва. По негови думи толкова се усъвършенствал в правенето на четки, че дори на тайландците започнало да им накъртва. Освен това завързал контакти с политици по линия на интереса към млади момчета. Общите им слабости към някои пороци му донесли сериозно предимство, когато станало време да се възлагат договорите за разширяване на така наречените *Hopewell Bangkok Elevated Road and Train Systems*.

— Пътни и железопътни транспортни системи?

— Точно така. Навярно си забелязал какви огромни стоманени пилони набиват в земята навсякъде из града.

Хари кимна.

— До момента са монтирани шест хиляди такива стълба. Предстои броят им да се увеличи. Над магистралата се предвижда да

се построи жп линия. Говорим за свръхмодерна магистрала, дълга пет мили, и шест мили релсов път на стойност 25 милиарда крони. Те ще спасят този град от самозадушаване. Разбираш ли? Начинанието най-вероятно е най-мощният инфраструктурен проект, започван някога някъде, своеобразно избавление, изградено от асфалт и траверси.

— И Клипра участва в него?

— Явно никой не е съвсем наясно кой участва и кой не. Ясно е само, че първоначалният главен изпълнител — предприемач от Хонконг — се е оттеглил и заложеният бюджет и предвиденият график ще отидат по дяволите.

— Превишаване на бюджета? Направо съм шокиран — сухо отвърна Хари.

— Това при всички случаи означава повече работа за другите изпълнители, а по мое предположение Клипра вече е вложил много в проекта. Понеже един от инвеститорите се оттегля от BERTS, политиците са принудени да склонят другите участници да преизчислят офертите си. Ако Клипра разполага с финансов ресурс да отхале предложения пай от проекта, бързо ще се превърне в един от най-влиятелните предприемачи в региона.

— Добре де, но какво общо имат бизнес начинанията му с посегателствата над деца?

— Съвсем малко. Влиятелните мъже притежават способността да карат законовите параграфи да се огъват и разпъват в тяхна полза. Нямам основания да се съмнявам в морала на настоящото правителство, но политическото влияние на Клипра и вероятността един арест допълнително да забави целия пътен проект, прави екстрадирането му слабо вероятно.

— И какво ще правите?

— Вече се действа по въпроса. След случая с норвежеца, заловен в Патая по-рано тази година, нашенските политици се пробудиха и в момента се работи за подписването на споразумение, каквото имат Швеция и Дания с Тайланд. След като то стане факт, ще поизчакаме, ще арестуваме Клипра и ще обясним на тайландските власти, че снимките, разбира се, са направени, след като официалното споразумение е влязло в сила.

— И ще го осъдите за блудство с малолетни?

— Вероятно и за убийство.

Хари се сепна.

— Ти да не се имаш за единственият, съзрял връзката между ножа и Клипра? — попита Лъокен, докато се опитваше да си запали лулата.

— Какво знаеш за ножа?

— Придружих Тоние Виг при идентифицирането на посланика в мотела. Успях да щракна няколко снимки.

— В присъствието и под погледите на цял екип полицаи?

— Е, да уточня, използвах миниатюрен фотоапарат. Побира се в ръчен часовник като този, например. — Лъокен се усмихна. — Трудничко е да го купиш в обикновен магазин.

— И си открил сходството между стъклената мозайка върху ножа и къщата на Клипра?

— Свързах се с един монах от центъра за медитация „Махаси“ в Янгон. Бил е посредник при продажбата на храма на Клипра. Ножът представлявал част от покъщнината, която вървяла заедно с храма, и Клипра я получил под формата на бонус. Според монаха тези ножове се изработвали винаги по два от модел. По тази логика следва някъде да съществува съвсем същият нож.

— Задръж за момент — спря го Хари. — За да се свържеш с въпросния монах, трябва предварително да си се досещал, че ножът вероятно произхожда от бирмански храм.

Лъокен сви рамене.

— Я стига, Лъокен. Остава сега да се изкараш и археолог. Дори само за да установим, че ножът носи белези на културата на племето шан или как там му беше името, ние прибягнахме до услугите на професор. Подозирал си Клипра още преди да разпиташ за ножа.

Лъокен си опари пръстите и хвърли раздразнено догорялата клечка.

— Имах основания да предполагам, че е възможно Клипра да е намесен по някакъв начин в убийството. В деня, когато посланикът загина, се намирах в апартамент точно срещу жилището на Клипра.

— И?

— Атле Молнес пристигна там към седем. Някъде около осем двамата с Клипра потеглиха в колата на посланика.

— Сигурен ли си, че са били именно те? Виждал съм служебната му кола. Като повечето дипломатически автомобили и тя е със

затъмнени, непрозрачни стъкла.

— Когато колата пристигна, тъкмо наблюдавах Клипра през обектива на фотоапарата. Автомобилът паркира в гаража, а оттам една врата води право в къщата. Клипра стана и се насочи към вратата. После известно време не се появи никой, но изведнъж видях посланика в дневната. Обиколи я няколко пъти. После колата отпраши и Клипра изчезна.

— Няма как да си сигурен, че посетителят е бил именно посланикът — заключи Хари.

— И защо?

— Защото от мястото, където си се намирал, си го видял само от средата на гърба. Мозайката е скривала горната част от тялото му.

Льокен се разсмя.

— Видях повече от достатъчно. — Той успя най-сетне да запали лулата си и дръпна доволно. — Защото само един-единствен човек в цял Тайланд ходи облечен в такъв костюм.

При по-различни обстоятелства Хари вероятно би възнаградил оригиналността на събеседника си с усмивка, но точно сега в главата му се тълпяха твърде много мисли.

— Защо Турхюс и началникът на полицията в Осло не са уведомени за това?

— Кой казва, че не са уведомени?

Хари усети вътрешен натиск върху очните си ябълки. Огледа се за подходящ предмет, който да строши.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бярне Мьолер се взираше през прозореца. Нямаше изгледи в скоро време студът да отпусне. Момчетата се кефеха на върлата зима и се прибираха за вечеря с премръзнали крака и ръце и зачервени бузи. Препираха се кой е победил в двубоя по дълъг скок.

Времето минаваше толкова бързо. Мьолер имаше чувството, че съвсем доскоро ги е държал между ските си и се е спускал по хълмовете от Гrefсенколен. Вчера влезе в стаята им и предложи да им почете, а те само го изгледаха с недоумение.

Трине му бе казала, че ѝ се струва изморен. Изморен ли беше? Сигурно. Когато прие да оглави отдела, и през ум не му минаваше колко много на брой и колко сериозни ангажименти ще му се струпат. Ако нямаше рапорти, срещи и бюджетни прения, някой от подчинените му почукваше на вратата с проблем, безпомощен да разреши: жена му искала да се разделят, вноските по кредита станали непосилни, нервите му започнали да се обтягат.

Встъпи в длъжност с очакването да се занимава с полицейска работа, а впоследствие координирането на следствието се превърна във второстепенно задължение. Така и не свикна със задкулисните планове, със завоалираните подмятания, със службогонските интриги. Понякога се питаше нямаше ли да е по-добре, ако си беше останал на стария пост, но знаеше колко много Трине цени повишението на заплатата му. А момчетата искаха ски за скокове. Май беше настъпил и моментът да получат онзи компютър, за който отдавна го врънкаха. Тънки снежни къдели се вихреха по прозореца. Мама му стара, какъв печен полицай беше навремето!

Телефонът звънна.

— Да, моля.

— Обажда се Хуле. През цялото време ли си знаел?

— Ало? Хари, ти ли си?

— Спрели са се именно на мен, за да са сигурни, че това разследване няма да стигне доникъде. Така ли е? Знаеше ли го?

— Не разбирам за какво говориш — понижи глас Мьолер. Забрави и за ските, и за компютъра.

— Само искам да чуя от твоите уста дали си бил наясно с конкретните първоначални подозрения на хора от Осло кой е убиецът.

— Нямах представа... по-точно, нямам представа какви ги дрънкаш, да му се не види!

— Още в деня на престъплението началникът на полицията и Дагфин Турхюс са били информирани, че норвежец на име Уве Клипра и посланикът са потеглили заедно с един автомобил от дома на Клипра половин час преди посланикът да се настани в мотела. И са абсолютно в течение колко силно Клипра е заинтересован от смъртта на посланика.

Мьолер се тръшна на стола.

— Какъв интерес?

— Клипра е сред най-богатите мъже в Банкок. Посланикът е имал финансови проблеми и лично е инициирал напълно нерегламентирано разследване на Клипра за сексуално насилие над деца. Когато е бил открит мъртъв, в куфарчето му са намерени снимки на Клипра заедно с някакво момиче. Не е нужно да си гений, за да се досетиш по какъв повод го е посетил в дома му. Молнес е успял някак да го убеди, че не само действа самостоятелно, но и е направил компрометиращите снимки сам. После е определил цена за „всички копия“, нали така се изразяват рекетъорите? Невъзможно е, разбира се, да се провери колко копия е отпечатал Молнес и Клипра съвсем закономерно си е дал сметка, че изнудвач, при това с патологично влечение към хазарта, никога няма да го остави на мира. Затова предлага да се поразходят с колата, слиза до банката, изпраща Молнес да го изчака в мотела, където ще му занесе парите. Клипра пристига и вижда къде е паркирана колата на посланика. Излишно е да пита на рецепцията, нали? Мамка му, този тип е успял да прозре дори връзката между ножа и Клипра.

— Кой тип?

— Льокен. Ивар Льокен. Стар разузнавач; от няколко години действа в региона. Назначен е в ООН, по думите му работел с бежанци, но един господ знае дали не лъже. Според мен е на заплата в НАТО или нещо такова. От няколко месеца шпионира Клипра.

— Посланикът не е ли бил в течение? Нали именно той е инициирал разследването?

— В какъв смисъл?

— Твърдиш, че посланикът отива в дома на Клипра да го изнудва за пари, макар да знае, че разузнавачът ги наблюдава.

— Бил е в течение, разбира се. Нали Льокен му е предоставил снимковия материал. Какво толкова? Няма нищо подозрително норвежкият посланик да направи посещение на вежливост на най-богатия човек в Банкок.

— Сигурно. Какво друго каза този Льокен?

— Истинската причина да изберат точно мен за мисията в Банкок.

— А тя е?...

— Секунда.

Мьолер чу как ръката на Хари запуши слушалката, последваха няколко приглушени гневни възклицания на норвежки и на английски. След това Хари отново се обади:

— Извинявай, Мьолер, но тук сме натъпкани като сардели. Съседът ми по място си натресе стола върху телефонния кабел. Докъде бяхме стигнали?

— Каква е причината да изберат точно теб.

— А, да. Участниците в тайната разработка на Клипра са поели риск. Разкрият ли ги, става страшно. Избухва грандиозен политически скандал и върху тях се изсипва страшна помия, нали? Неочаквано посланикът е намерен мъртъв. Те имат съвсем ясна представа кой го е извършил, но трябва да се погрижат за разследването на убийството да не разбули своеволната им операция. Принудени са да намерят компромисно решение, да предприемат нещо, но не дотам радикално, че да се вдигне пушилка. С командироването на норвежки полицаи се застраховат от упреци в бездействие. А на мен ми излязоха с номера, че не искали да изпратят цял екип, за да не обидят тайландците.

Смехът на Хари се смеси с друг разговор някъде между земното кълбо и сателит.

— И вместо това са се спрели на безопасна игла, следовател, неспособен да напипа каквото и да било в Тайланд. Със съответното проучване Дагфин Турхюс е открил перфектния кандидат, човек, който гарантирано няма да им създава проблеми. Защото най-вероятно ще

прекарва вечерите над стек бира, а дните — полумъртъв от махмурлук. Хари Хуле се е оказал идеалният претендент, защото е известен следовател, но е непълноценен заради порока си. Ако някой повдигне въпроса, ще мотивират избора си с отличните атестации на Хуле от подобна мисия в Австралия. Нещо повече. Началник-отдел Бярне Мьолер лично ще гарантира за качествата му, а чии наблюдения са по-меродавни от неговите, нали?

Мьолер не хареса чутото — още повече, че някои неща вече му се бяха изяснили: как го бе погледнала шефката му над масата след зададения въпрос, едва забележимото повдигане на веждата. Негласна заповед.

— Но защо Турхюс и шефката ще си рискуват постове само за да хванат някакъв си нещастен педераст?

— Добър въпрос.

Настъпи мълчание. Никой от двамата не смееше да изрече гласно мислите си.

— Какво ще стане оттук нататък, Хари?

— Стартира операция „спаси си задника“.

— Тоест?

— Тоест, всеки ще гледа да се отърве от Черния Петър. И аз, и Льокен. Уговорихме се засега да не обелваме нито дума и заедно да закопчам Клипра. Ти сигурно ще имаш интерес да поемеш случая оттам, шефе. Отнеси въпроса до Стуртинга или и аз не знам. Не забравяй: и твоят задник е на пангара.

Мьолер се размисли. Двоумеше се дали въобще иска да отърве задника си. Най-лошото, което можеше да се случи, беше да го понижат в следовател.

— Нещата са много сериозни, Хари. Нека помисля и ще ти звънна, става ли?

— Става.

Разнесоха се слаби сигнали от друг разговор, който постепенно заглъхна. Двамата поседяха, заслушани в звездния шум.

— Хари?

— Да?

— Няма какво повече да го мисля. С теб съм.

— Всъщност точно това и очаквах, шефе.

— Обади се, когато го арестувате.

— А, да, пропуснах да ти кажа. След убийството на посланика никой не е виждал Клипра.

През деня Хари се отдаде на пълно бездействие.

Рисуваше кръгчета и се опитваше да ги оприличи на нещо.

Йенс се обади да попита как върви разследването. „Информацията е засекретена“, отговори Хари. Йенс прояви разбиране, но призна, че ще спи по-добре, ако полицията посочи нов главен заподозрян. После разказа виц; току-що го бил чул по телефона: гинеколог споделя с колега, че една от пациентките му има клитор като сварено свинско краче. „Толкова пихтиест ли?“ — пита колегата. „Не — отвръща гинекологът. — Толкова солен.“ Йенс се извини: просто в средите на финансистите признавали само мръсни вицове.

Хари се опита да преразкаже вица на Нхо, но или неговият английски, или английският на Нхо нещо куцаше, защото смешката се изгуби в превода и се получи много конфузно.

После отиде в кабинета на Лиз и поиска разрешение да поседи там. След час безмълвното му присъствие й дотегна и тя го помоли да си върви.

Пак вечеря в „Льо Бушерон“. Французинът му говореше на френски, Хари отговаряше на норвежки.

Прибра се почти в единайсет.

— Имате посетителка — извести портиерът.

Хари се качи с асансьора, легна по гръб до ръба на басейна и се заслуша в ритмичните чести шляпания от загребванията на Рюна.

— Прибирай се — подкани я след малко той.

Тя не отговори. Хари стана и се качи пеш до апартамента си.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Льокен подаде бинокъла за нощно виждане на Хари.

— Чисто е — увери го той. — Знам как протича дежурството им. Сега охранителят ще седне в будката в подножието на полегатата алея до портата и ще направи следващия обход чак след двайсет минути.

Намираха се в таванското помещение на сграда на стотина метра от имението на Клипра. Прозорецът беше закован с дъски, но между две от тях зееше процеп точно колкото за обектив на бинокъл. Или на фотоапарат. Между таванското и внушителната къща от тиково дърво, украсена с драконови глави, се виждаха редица ниски бараки, улица и висока бяла стена с бодлива тел на върха.

— Единственият проблем е, че в този град хората са навсякъде. Непрекъснато. Следователно трябва да заобиколим и да се покатерим по стената зад ей онази барака.

Той я посочи и Хари погледна през бинокъла.

Льокен го посъветва да се облече с плътно прилепнали, тъмни, дискретни дрехи. Хари се спря на черни дънки и старата черна тениска с надпис „Джой Дивижън“. Докато я навличаше, се сети за Кристин: за времето на цялото им познанство беше успял да я запали единствено по „Джой Дивижън“. Така донякъде ѝ се бе реванширал, задето цигарите ѝ бяха опротивели.

— Да действаме — подкани го Льокен.

Навън в неподвижния въздух прахът се носеше свободно над посипаната с чакъл улица. Тумба момчетии играеха в кръг *такроу* — подаваха си с крак малка гумена топка. Улисани в играта, изобщо не обърнаха внимание на двамата облечени в черно фаранги. Те прекосиха улицата по диагонал, провряха се между бараките и незабелязано се добраха до стената. Мъгливото вечерно небе отразяваше мръсножълта светлина от милиони малки и големи светлинни източници — именно по тази причина във вечери като тази в Банкок никога не се смрачаваше напълно. Льокен извади тясна и

тънка гумена постелка, навита на руло, метна малката си раница през стената, разви постелката и я прехвърли над бодливата тел.

— Първо ти. — Преплете пръстите на двете си ръце в нещо като стреме, което Хари да използва за отскок.

— А ти?

— Мен не ме мисли. Давай.

Повдигна го достатъчно, та Хари да се хване за един кол на върха. Хари праметна единия си крак над постелката и чу как шиповете разкъсват гумата под чатала му, докато прехвърли и другия. Опита се да не мисли за онова момче, което се спуснало по пилоната на знамето на панаира в Румсдален, без да се сети, че въжето се захваща към пилоната с кука. По думите на дядо му писъците на скопения нещастник се чували чак отвъд фиорда.

Льокен също се прехвърли успешно през стената.

— Леле, ама си бърз! — прошепна Хари.

— Пенсионерската тренировка за днес е отметната.

Пенсионерът хукна начело. Двамата притичаха сгърбени през моравата, покрай стената на къщата и спряха на ъгъла. Льокен извади бинокъла, за да провери дали охранителят гледа в друга посока.

— Сега!

Хари хукна, опитвайки да си внуши, че е невидим. До гаража нямаше кой знае какво разстояние, но беше осветено, а и нищо не ограничаваше видимостта от охранителната будка. Льокен го следваше плътно по петите.

Според мнението на Хари начините да проникнеш с взлом в чужда къща се броят на пръсти, но Льокен бе настоял да обсъдят предварително всичко до най-дребната подробност. Подчерта колко важно е да притичат заедно през последния, най-критичен участък, а Хари постави въпроса не е ли по-далновидно, докато единият се придвижва, другият да му пази гърба.

— И какъв е смисълът? — раздражено попита Льокен. — Ако ни разкрият, ще разберем. Придвижваме ли се поединично, опасността да ни хванат в крачка е двойно по-голяма. Кажи ми, на нищо ли не ви учат днес в полицията?

Хари нямаше никакви възражения относно останалата част от плана.

В гаража се бе разположил царствено бял линкълн „Континентал“. Странична врата действително водеше към къщата. Лъокен очакваше тази брава да се окаже по-лесна за разбиване от бравата на входната врата, а дори и да им се опънеш, охраната вече нямаше как да ги види.

Извади шперц и се залови за работа.

— Засичаш ли? — прошепна той.

Хари кимна. Според графика до следващия обход на охраната оставаха шестнайсет минути.

След дванайсет минути Хари започна да усеща сърбеж по цялото тяло.

След тринайсет му се прииска Сунторн случайно да намине покрай дома на Лъокен, за да се възползват от взломаджийските му умения.

След четиринайсет проумя, че се налага да прекратят операцията.

— Да се махаме — прошепна той.

— Само още малко — помоли Лъокен, надвесен над ключалката.

— Нямаме време.

— Дай ми още няколко секунди.

— Тръгвай! — процеди през зъби Хари.

Лъокен не отговори. Хари вдиша и сложи ръка на рамото му. Лъокен се обърна към него, погледите им се срещнаха. Златният зъб проблесна.

— Готово — прошепна той.

Вратата се отвори безшумно. Промъкнаха се вътре и я затвориха съвсем тихо. В същия миг чуха стъпки в гаража. През прозореца премина лъч от фенер и изведнъж някой здравата раздруса дръжката на вратата. Двамата стояха с гръб към стената. Хари затаи дъх, докато усещаше как сърцето му изтласква кръвта на талази по цялото му тяло. Стъпките се отдалечиха.

— Нали уж каза дващсет минути! — Хари се затрудняваше да не повишава глас.

— Е, плюс-минус две-три минути — сви рамене Лъокен.

Хари броеше, докато дишаше с отворена уста. Включиха фенерите си и тъкмо да тръгнат към вътрешността на жилището, нещо изхруска под обувките на Хари.

— Това пък какво е? — той освети пода.

Върху тъмния паркет се белееха няколко бучици.

Льокен насочи фенера си към варосаната стена.

— Охо! Клипра е излъгал. А уж къщата му била построена изцяло от тиково дърво. Не, сега вече напълно изгубих уважение към него — саркастично заяви той. — Темпо, Хари, времето тече!

Претърсиха къщата експедитивно и методично съгласно предварителния инструктаж на Льокен. Хари се съсредоточи да спазва точно указанията му: да запомня къде са стояли предметите, преди да ги отмести; да не оставя отпечатащи от пръсти върху белите врати; да проверява дали Клипра не е залепил с лентички тиксо вратите на шкафовете и гардеробите, за да издадат евентуални неканени гости — и чак тогава да ги отваря. След близо три часа седнаха до кухненската маса. Льокен беше открил няколко списания с детски порноснимки и револвер, с който, съдейки по външния му вид, не беше стреляно от няколко години. Засне находките.

— Нашият човек се е омел панически — заключи той. — В спалнята има два празни куфара, несесерът с тоалетни принадлежности си стои в банята, а гардеробите са пълни.

— Може да е имал и трети куфар — подхвърли Хари.

Льокен го изглежда със смесица от отвращение и снизхождение. „Горе-долу с такъв поглед би стрелнал изпълнителен, но не особено умен новобранец“, помисли си Хари.

— Никой мъж няма два тоалетни несесера, Хуле.

„Пълен новобранец“, мина пак през ума на Хари.

— Остава още една стая — продължи Льокен. — Кабинетът на втория етаж е заключен, а бравата е някаква немска пущина, която не може да се отвори с шперц. — Льокен извади лост „кози крак“ от раницата си. — Все се надявах това да не ни дотрябва. Ще оставим огромна дупка във вратата.

— Голяма работа — успокои го Хари. — И бездруго обърках на кой рафт си беше сложил пантофите.

Льокен се засмя.

С лоста изкъртиха не пантите, а ключалката. Хари закъсна с реакцията си и тежката врата рухна с трясък в стаята. Постояха мълчаливо няколко секунди в очакване охраната да се развика.

— Дали са чули? — чудеше се Хари.

— Съмнявам се. В този град на глава от населението се падат толкова много децибели, че никой няма да обърне внимание на поредния трясък.

Светлите конуси от фенерите им пробягаха по стените като жълти хлебарки.

На стената над бюрото висеше червено-бялото знаме на „Манчестър Юнайтед“ над рамкиран плакат със снимка на отбора. Отдолу висеше градски герб пак в същите цветове с платноходка, изсечена от дърво.

Лъчът спря върху фотография на мъж с широко усмихната уста, солидна двойна брадичка и леко изпъкнали очи, които искряха закачливо. Уве Клипра приличаше на веселяк. Имаше руси къдрици, на снимката развети от вятъра. Вероятно го бяха заснели на лодка.

— На външен вид не се вписва в традиционната представа за педофил — отбеляза Хари.

— Педофилите рядко се припокриват с типажа в хорските представи.

Хари погледна към него, но фенерът го заслепи.

— Това пък какво е?

Той се обърна. Лъокен осветяваше сива метална кутия в ъгъла.

— Ще ти кажа — отвърна Хари, доволен, че най-сетне му се удава възможност и той да допринесе с нещо. — Това е магнетофон за половин милион крони. Видях съвсем същия модел в кабинета на Бреке. Записва телефонни разговори, а съдържанието на записа и времевият код не могат да бъдат манипулирани и затова ги използват при евентуален съдебен спор. Това е супер, когато хората уговарят сделки за милиони устно, по телефона.

— Супер е, когато разговаряш с хора в един от най-корумпираните браншове в една от най-корумпираните държави.

Хари прехвърли набързо документите върху бюрото. Пред погледа му попаднаха писма с логотипи на японски и американски компании, споразумения, договори, проектспоразумения и техните коригирани версии. В голяма част от тези документи се споменаваше името BERTS. Забеляза книжка, скрепена с телбод. На корицата стоеше името „Баркли Тайланд“. Съдържанието представляваше анализ на компания, наречена „Пуридел“. Продължи да разглежда с

помощта на фенера. Ръката му замръзна, когато лъчът улови нещо на стената.

— Бинго! Я погледни тук, Лъокен. Това трябва да е вторият нож от комплекта.

Лъокен не отговори. Стоеше с гръб.

— Чу ли какво...

— Трябва да се махаме оттук. Веднага.

Хари се обърна. Снопче светлина от фенера на Лъокен сочеше кутийка на стената, от която мигаше червена светлинка. В същия миг някой сякаш прониза ухото му с кука за плетене. От пронизителния високочестотен вой Хари оглуша наполовина.

— Бомба със закъснител! — извика Лъокен и хукна. — Изгаси фенера!

Хари се помъкна след него по стълбите, потънали в мрак. Втурнаха се към страничната врата за гаража. Лъокен спря, когато Хари сложи ръка върху бравата.

— Почакай.

Отвън се чува гласове и подрънкване на ключове.

— Стоят пред входната врата — прошепна Лъокен.

— Да изчезваме тогава!

— Не. Излезем ли сега, ще ни видят. Ще се измъкнем, когато влязат, съгласен?

Хари кимна. Сноп лунна светлина, оцветена в синьо от стъклената мозайка на прозореца над вратата, се просна върху паркета пред тях.

— Какви ги вършиш, човече?

Хари коленичи и с ръце събра на купчинка изронилата се от стената мазилка. Не успя да отговори, защото в същия миг парадната входна врата се отвори. Лъокен дръпна дръжката на страничната и Хари изскочи навън. В следващия миг двамата вече тичаха приведени през моравата, докато чуваха как истеричният вой на алармата постепенно заглъхва зад гърба им.

— На косъм — отбеляза лаконично Лъокен, когато се прехвърлиха през стената.

Хари го погледна. Лунната светлина проблесна в златния му зъб. Лъокен дори не се беше задъхал.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

След като Хари заби ножицата в контакта, в стената бе изгорял проводник, затова двамата пак седяха под треперливата светлина на стеаринови свещи. Лъокен току-що бе отворил бутилка „Джим Бийм“.

— Защо бърчиш нос, Хуле? Не ти ли допада миризмата?

— Миризмата няма грешка.

— А вкусът?

— Чудесен е. С Джим сме стари приятели.

— О, така значи. — Лъокен си наля щедро. — Да не би вече да сте поразвалили дружбата?

— Казват, че ми влияел зле.

— И сега кой ти прави компания?

Хари вдигна бутилката с кока-кола:

— Американският културен империализъм.

— Изобщо ли не близваш?

— През есента обърнах няколко бири.

Лъокен се позасмя — топло и уютно като в програма на Ерик Бюе.

— Ето къде, значи, било разковничето. А аз си блъсках главата защо Турхюс е избрал точно теб.

Хари схвана, че Лъокен му прави своеобразен комплимент: Турхюс би могъл да се спре на много по-голям идиот; причината да се спре на Хари е друга, не липсата му на професионализъм.

— Потиска ли гаденето? — Хари посочи бутилката.

Лъокен го изгледа с недоумение.

— Помага ли ти да забравиш за малко работата си? Говоря за момченцата, за снимките, за цялата гадост?

Лъокен пресуши уискито на един дъх и си наля пак. Отпи, остави чашата и се облегна.

— Разработил съм специално ноу-хау в тази сфера, Хари.

Хари имаше смътна представа за какво намеква фотографът.

— Знам как мислят, какви пориви ги движат, от какво се възбуждат, на кои изкушения устояват и на кои — не. — Лъокен си извади лулата. — Откак се помня, ги разбирам.

Хари не знаеше какво да каже. Затова си замълча.

— Значи вече напълно си скъсал с алкохола? Бива ли те в това, Хуле? Да проявяваш воля? Като в онази история с цигарите: вземаш решение и го отстояваш непреклонно, независимо какво ти коства?

— Сигурно ме бива. Проблемът само е, че решенията невинаги се оказват правилни.

Лъокен пак се засмя по специфичния си начин. Напомняше на Хари за смеха на стар приятел. Беше го погребал в Сидни, но той редовно му устройваше нощни посещения.

— В такъв случай си приличаме. Никога през живота си не съм посягал на дете. Мечтал съм за това, фантазирал съм си и съм плакал, но не съм го правил. Представяш ли си?

Хари преглътна. В него бушуваха противоречиви чувства.

— Не знам на колко години съм бил първия път, когато пастрокът ми ме изнасили, но едва ли съм имал повече от пет. На тринайсет забих брадва в бедрото му. Улучих главна артерия, той изпадна в шок и замалко да пукне. Прескочи трапа, остана обаче прикован в инвалидна количка. За пред хората представи травмата като инцидент: брадвата се отплеснала от ръката му, докато цепел дърва. Сигурно е сметнал, че сме квит.

Лъокен вдигна чашата и огледа критично кехлибарената течност.

— Навярно ще ти се стори колосален парадокс: при деца, станали жертва на сексуално насилие, статистическата вероятност да се превърнат в сексуални насилници е най-голяма.

Хари направи гримаса.

— Вярно е. Педофилите често знаят точно какво страдание нанасят на децата. Мнозина от тях са преживели на собствен гръб страха, объркването, чувството за вина. Впрочем знаеш ли, че редица психолози прокарват паралел между сексуалната възбуда и влечението към смъртта?

Хари поклати глава. Лъокен изгълта питието си.

— На същия принцип като при ухапването от вампир. Мислиш се за мъртъв, а се събуждаш, самият ти вече вампирясал. Безсмъртен и с неутолима жажда за кръв.

— И с вечно влечение към смъртта?

— Именно.

— Какво те прави различен?

— Всички сме различни, Хуле. — Лъокен си напълни лулата и я остави върху масата.

Беше си съблякъл черния пуловер с висока яка и по голите му гърди лъщеше пот. Беше жилест, добре сложен, но отпуснатата кожа и залинелите мускули издаваха, че остарява и навярно един ден все пак ще умре.

— В офицерската столова във Вардъо намериха списание с детски порноснимки в шкафчето ми. Получих нареждане да се явя пред командира на базата. Явно съм извадил късмет; не ме докладваха в полицията, защото нямаха основания да ме подозират в друго, освен че обичам да гледам снимки. Затова и досието ми остана чисто. В него вписаха само молбата ми за напускане на военновъздушните сили. Благодарение на разузнавателната ми дейност се свързах с Бюрото за стратегически операции, предшественика на ЦРУ. Изпратиха ме на обучение в Щатите, а после — в Корея под прикритието, че работя за норвежка полева болница.

— За кого всъщност работиш сега?

Лъокен сви рамене. С други думи — няма никакво значение.

— Не се ли срамуваш?

— Срамувам се, разбира се — усмихна се вяло Лъокен. — Всеки ден. Изпитвам тази слабост.

— Тогава защо ми споделяш всичко това?

— Ами, първо, защото съм твърде стар, за да се крия. Второ, защото с признанията си компрометирам само себе си. И трето, защото срамът ми е по-скоро на емоционална, отколкото на рационална основа.

Единият ъгъл на устата му се повдигна в саркастична усмивка.

— Навремето се бях абониран за „Архиви на сексуалното поведение“, за да следя дали някой учен е успял да определи какъв точно вид чудовище съм аз. По-скоро от любопитство, отколкото от срам. Прочетох статия за монах педофил в Швейцария. Никога не бил извършвал блудство, но в текста се разказваше как се заключил в една стая и се наливал с рибено масло с парчета стъкло. Така и не я дочетох. Предпочитам да се възприемам като продукт на детството си и на

средата, в която съм израснал, но все пак и като човек с морал. Намирам сили да съм в хармония със себе си, Хуле.

— Но как хем си с педофилски наклонности, хем се занимаваш с професионално заснемане на детска проституция? Нали тези неща те възбуждат?

Льокен заби замислен поглед в масата.

— Някога фантазирал ли си как изнасилваш жена, Хуле? Не ми отговаряй. Случвало ти се е, сигурен съм. Това обаче не означава желание да извършиш изнасилване, нали? Не те прави и негоден да разследваш изнасилвания. Макар да разбираш факта, че един мъж може да изгуби самоконтрол, си наясно със същността на деянието. То е грешно. Противозаконно е. Извергът трябва да си плати.

Третата чаша беше гаврътната на екс. Нивото на уискито спадна до етикета на бутилката.

— Съжалявам, Льокен, но обяснението ти не ми се струва никак убедително — поклати глава Хари. — Купуваш детско порно, значи си част от тази индустрия. Без такива като теб изобщо не би имало пазар за тази перверзия.

— Прав си — погледът на Льокен се замъгли. — Не съм светец. Вярно е, че нося своя дял от вината този свят да е пълен със страдание. Какво да кажа в своя защита? Както се пее в една песен, „не съм различен от другите: когато вали, и аз се мокря“.

Изведнъж и Хари се почувства стар. Стар и уморен.

— За какво ти бяха онези бучици мазилка? — Льокен говореше малко провлечено.

— Щукна ми нещо. Заприличаха ми на праха, полепнал по отвертката, която открихме в багажника на Молнес. Една такава, жълтеникава на цвят. Не чисто бяла като обикновената вар. Ще дам събрания материал за анализ и ще поискам да сравнят химичното му съдържание с варта по отвертката.

— И какво следва от евентуално съвпадение?

Хари сви рамене.

— Никога не се знае. Деветдесет и девет процента от информацията, събрана по време на следствие, се оказва безполезна. Остава ни да се надяваме единият процент ценни сведения да ни проговори.

— Така е. — Льокен затвори очи и се облегна на стола.

Хари слезе на улицата и от един беззъб старец с шапка на „Ливърпул“ купи супа с нудъли и кралски скариди. Човекът му сипа от черна тенджерка в найлоново пликче, завърза го и оголи венци. В кухнята Хари намери две дълбоки чинии. Разтърси Льокен и той се сепна в съня си. Нахраниха се в мълчание.

— Май се досещам кой е наредил разработката — подхвана Хари.

Льокен не отговори.

— Разбирам защо не сте можели да забавите шпионската акция, докато Норвегия подпише споразумението с Тайланд. Работата не е търпяла отлагане, нали? Трябвало е бързо да покажете резултати, затова сте започнали тайно.

— Няма да мирясаш, нали?

— Вече има ли значение?

Льокен духна супата в лъжицата си.

— Набирането на доказателства трае дълго. Понякога години. Продължителността на този процес беше по-важна от всичко друго.

— Едва ли някой документ води към инициатора и Турхюс сам ще опере пешкира. Прав ли съм?

Льокен гребна една скарида и заговори на лъжицата пред себе си:

— Обиграните политици винаги си опазват ръцете чисти, нали? Имат си секретари да им вършат черната работа. А секретарите не раздават заповеди. Те просто подхвърлят на някой по-надолу в йерархията какво е нужно, за да задвижи застоялата си кариера.

— Аскилсен?

Льокен лапна скаридата и мълчаливо я сдъвка.

— Какво са обещали на Турхюс, за да оглави операцията? Заместник-директорски пост?

— Не знам. Не обсъждаме такива неща.

— А шефката на полицията? Все пак и тя е поела известен риск.

— Предполагам, е съвестна социалдемократка.

— Политически амбиции ли има?

— Не е изключено. Може пък никой от тях да не рискува толкова много, колкото си мислиш. Вярно, кабинетът ми е в сградата на посолството, но това не означава, че...

— ... си на хранилка при тях ли? Тогава за кого работиш? На свободна практика ли си?

Льокен се усмихна на отражението си в супата.

— Я ми кажи, Хуле, както стана с онова твое гадже?

Хари го изгледа неразбиращо.

— С онази, дето отказала цигарите.

— Вече ти обясних. Замина за Англия с някакъв музикант.

— А после?

— Кой е казал, че после е имало нещо?

— Ти. Разбрах го по начина, по който говориш за нея — засмя се Льокен. Остави лъжицата си и се сви в стола. — Хайде де, Хуле. Наистина ли не пропуши повече?

— Пропуши ги пак — тихо отвърна Хари. — Но вече ги спря. Завинаги.

Погледна бутилката „Джим Бийм“, затвори очи и се опита да си припомни топлината на първото питие.

Хари седя, докато Льокен задряма. Заведе го до леглото, зави го с одеяло и излезе.

Охранителят на „Ривър Гардън“ също спеше. Хари се подвоуми дали да не го събуди, но се отказа — всички заслужават да поспят тази нощ, рече си той. Под вратата беше пъхнато писмо. Той го остави неразпечатано върху нощното шкафче до предишното, застана до прозореца и се загледа в товарния кораб, плъзгащ се безшумно под моста „Таксин“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Някъде към десет Хари влезе в кабинета. Засече се с Нхо. Той пък тъкмо излизаше.

— Разбра ли?

— Какво да разбере? — прозина се Хари.

— За заповедта от шефа?

Хари поклати глава.

— Сервираха ни го на сутрешната оперативка. Началствата са разговаряли.

Хари влетя най-безцеремонно през вратата и Лиз подскочи на стола.

— Добро утро, Хари?

— Не особено. Легнах си чак в пет призори. Какво чувам за разследването?

Лиз въздъхна.

— Началниците ни явно са си поприказвали. Твоята шефка се позовала на свития бюджет и на недостига на кадри. Нямала търпение да се върнеш в Норвегия, а на моя шеф му трият сол на главата заради няколко убийства, чието разследване изостава, откакто подхванахме случая с посланика. Не става дума убийството да бъде изпратено в архива, разбира се, а само приоритетът му да се понижи до нормален.

— Което ще рече...?

— Наредиха ми да се погрижа в рамките на два-три дни да се качиш на самолет за Осло.

— И?

— Обясних, че обикновено самолетните билети за януари са изкупени и свободно място може да се намери най-рано за след седмица.

— Значи разполагаме с толкова, с една седмица?

— Не. Началникът се разпореди, ако икономичната класа е разпродадена, да резервирам място в бизнес класа.

Хари се разсмя.

— И ще профукат ей така трийсет бона? А ще ми говорят за бюджетни икономии! О, определено започва да им пари под краката.

Лиз се облегна на стола и той изскърца.

— Говори ли ти се на тази тема, Хари?

— А на теб?

— Не знам. По-добре е някои неща да си останат недоизказани, не мислиш ли?

— Тогава защо ги обсъждаме?

Тя извъртя глава, вдигна щорите и надникна навън. От мястото, където седеше Хари, слънчевата светлина обрамчи голото й теме с бял ореол.

— Знаеш ли каква е средната заплата на млад полицай в Националната полиция, Хари? Сто и петдесет долара месечно. В системата работят сто и двацет хиляди колеги и всички се опитват да изхранват семействата си, но на практика им плащаме толкова, че не могат да покрият дори личните си разходи. Странно ли ти е защо част от тях се опитват да си докарат още пари, като си затварят очите за някои неща?

— Не.

Лиз въздъхна.

— Лично аз никога не съм успявала да си заравям главата в пясъка. Бог ми е свидетел, имам нужда от допълнителни доходи, ама просто съвестта не ми позволява. Сигурно звучи като скаутски обет, но всъщност все някой трябва да си върши работата.

— Пък е и твоя...

— ... отговорност, знам — усмихна се изморено тя. — Всеки да си носи кръста.

Хари започна да говори. Лиз си донесе кафе, съобщи в централата да не я свързват, започна да си води бележки, донесе още кафе, гледа в тавана, руга и накрая помоли Хари да излезе, за да помисли на спокойствие.

След час го повика пак в кабинета си. Беше бясна.

— По дяволите, Хари, даваш ли си сметка какво искаш от мен?

— Да. И както виждам, ти също си даваш сметка.

— Рискувам да си изгубя работата, ако се съглася да ви покрия вас двамата с Лъокен.

— Добрутро, свате, както се казва.

— Майната ти!
Хари се ухили.

В Банкокската търговска камара телефона вдигна жена, но когато Хари заговори на английски, тутакси затвори. Той помоли Нхо да се обади и му продиктува буква по буква името, записано върху корицата на анализа в кабинета на Клипра.

— Нужно е само да разбереш с какво се занимава фирмата, кой е собственикът, съвсем основни неща.

Нхо изчезна, а Хари барабани няколко минути с пръсти по бюрото. После набра един номер.

— Хуле — вдигна човекът отсреща.

Баща му съобщаваше фамилното си име по стар навик, все едно при него още живее цяло семейство. Сякаш майката още седи в зеления стол в дневната и бродира или чете. Хари подозираше, че Улав Хуле е започнал да си говори с нея.

Баща му тъкмо бе станал. Хари го попита как смята да прекара деня. Остана изненадан: старият се канел всеки момент да тръгва към вилата в Раулан.

— Да насека малко дърва — поясни той. — Започнаха да привършват.

Не беше стъпвал във вилата от смъртта на съпругата си.

— Как я караш? — попита баща му.

— Супер. Скоро ще се прибирам. Съос как е?

— Бива, но от нея едва ли ще излезе готвач.

И двамата се засмяха. Хари си представи в какво състояние е била кухнята след неделните кулинарни упражнения на сестра му.

— Да ѝ донесеш подарък — подсети го баща му.

— Ще измисля нещо. А на теб какво да ти взема? Някакви желания?

Настъпи мълчание. Хари изруга наум. Знаеше, че и двамата мислят едно и също: Хари не може да донесе на баща си онова, което най-много желае. Вечната стара история: тъкмо бе налучкал как най-сетне да го изтръгне от депресията и с някоя случайна реплика или постъпка пак му напомняше за покойната му съпруга и той отново се вгълбяваше в самоналожената си безмълвна изолация. Съос страдеше

още повече. С баща им бяха „най-най-най-добри приятели“ — по израза на бащата. А сега, когато и Хари беше заминал, самотата ѝ се бе удвоила.

Баща му се прокашля.

— Ами, вземи ми... тайландска риза.

— Сериозно?

— Да, много ги харесвам. И чифт маратонки „Найк“. В Тайланд били много евтини, така поне разправят. Вчера извадих от шкафа старите, но вече не стават за нищо. Впрочем в добра кондиция ли си? Да отскочим до Хансеклайва да проверим?

Хари затвори и усети странна буца да засяда в горната част на гърдите му.

Отново я сънува. Развяваше червената си коса със спокоен, безметежен поглед. Хари очакваше дежурната развръзка: да види как от устата и очните ѝ ябълки избухват водорасли, но този път не стана така.

— Йенс е.

Хари се събуди и установи, че е вдигнал слушалката в просъница.

— Йенс? — Учуди се защо изведнъж бе получил сърцебиене. — Нещо си започнал да добиваш лошия навик да звъниш все в неудобно време.

— Извинявай, Хари, но ситуацията е критична. Рюна изчезна.

Хари мигом се отърси от съня.

— Хилде не е на себе си. Рюна обеща да се прибере за вечеря, а вече е три след полунощ. Обадох се в полицията. Изпратиха съобщение до всичките си патрули, но искам да помоля и теб за помощ.

— Каква помощ?

— Знам ли? Ще наминеш ли? Полудявам. Хилде се скъсва от рев.

Хари си представи сцената. Не изпитваше желание да присъства на живо.

— Виж, Йенс, през нощта няма какво да направя. Дай ѝ един диазепам, ако не е твърде пияна, и се обади на всички приятелки на

Рюна.

— И от полицията ме посъветваха същото. Хилде твърде, че Рюна няма приятелки.

— По дяволите!

— Какво?

Хари се надигна и седна. Така или иначе, вече не се надяваше да го хване сън.

— Прощавай. След час съм при вас.

— Благодаря, Хари.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хилде Молнес определено белне твърде пияна, за да пие диазепам. В интерес на истината не бе в състояние да поеме нищо повече — освен вероятно още алкохол.

Йенс изобщо не забелязваше състоянието ѝ. Тичаше като подгонен заек до кухнята и обратно и носеше вода за алкохола и лед.

Хари седеше на дивана и полуразсеяно слушаше ломотенето ѝ.

— Според нея се е случило нещо ужасно — изтълкува приказките ѝ Йенс.

— Обясни ѝ, че в повече от осемдесет процента от всички подобни случаи изчезналият се прибира у дома жив и здрав — поръча Хари, все едно се налагаше думите му да бъдат преведени на нейния пиянски език.

— Вече ѝ го казах. Но тя смята, че нещо лошо е сполетяло Рюна. Усецала го инстинктивно.

— Я стига глупости!

Йенс седеше на ръба на стола и кършеше ръце. Изглеждаше напълно неспособен да предприеме каквото и да било и гледаше Хари почти умолително:

— Напоследък често се случваше двете с Рюна да се сдърпат. Та си мислех...

— ... дали Рюна не е отпрашила, без да остави бележка, за да накаже майка си? Не е невъзможно.

Хилде Молнес се закашля и се размърда. Надигна бутилката с джин. Тоникът беше свършил.

— Понякога изпада в такова състояние — обясни Йенс, сякаш нея я нямаше в стаята.

Всъщност Хилде кажи-речи не беше там, установи Хари. Захърка с отворена уста. Йенс ѝ хвърли един поглед.

— Когато се запознахме, твърдеше, че пиела тоник като профилактика против малария. Съдържа хинин, нали знаеш. Но тоникът бил толкова прозаичен на вкус без джин — той се усмихна

бледо и вдигна за пореден път телефонната слушалка, за да провери дали се чува сигнал „свободно“. — В случай че...

— Разбирам — увери го Хари.

Седнаха на терасата и се заслушаха в града. През боботенето на автомобилният трафик достигаше ожесточено стържене на къртачи.

— Модерната нова магистрала. В момента работят денонощно. Ще мине през квартала ей там — посочи Йенс.

— Някакъв норвежец бил намесен в проекта. Уве Клипра. Говори ли ти нещо? — Хари изглежда Йенс с крайчеца на окото си.

— Уве Клипра, да. Говори ми, и още как. Нашата фирма е главният му валутен посредник. Съветвал съм го за куп валутни сделки.

— Сериозно? Знаеш ли с какво се занимава понастоящем?

— Как само се изразяваш... „занимава се“... Изкупи сума фирми.

— Какви фирми?

— Предимно дребни предприемачески. С придобиването на поддоставчици разширява инвестиционния си ресурс, за да обсеби по-голям дял от изграждането на BERTS.

— Това разумна стратегия ли е?

Йенс се оживи, видимо облекчен от промяната на темата.

— Стига да разполага с капитал, за да финансира закупените фирми — да. И стига те да не фалират, преди да им възложат поръчките.

— Позната ли ти е компания на име „Пуридел“?

— Да — засмя се Йенс. — По поръчка на Клипра съставихме анализ на тази фирма и му препоръчахме да я купи. Въпросът по-скоро е ти откъде си чувал за нея.

— Препоръката ви не се е оказала особено далновидна, а?

— Така е... — Йенс помръкна.

— Вчера накарах колегите да проверят и се оказа, че „Пуридел“ е обявила фалит.

— Прав си, но какъв интерес имаш ти да се ровиш в делата на „Пуридел“?

— Да го кажем така: повече ме интересуват делата на Клипра. Ти имаш известна представа с какви средства разполага. Колко тежко ще му се отрази този фалит?

— Допреди известно време нямаше да е никакъв проблем — сви рамене Йенс, — но заради BERTS Клипра изтегли толкова много кредити, за да финансира покупките на фирми, че цялата работа заприлича на кула от карти. Един полъх на вятъра е достатъчен да срути начинанието му, ако ме разбираш какво имам предвид. А тогава и Клипра ще се сгромоляса.

— Значи е купил „Пуридел“ по ваша, или е по-редно да кажа по твоя, препоръка. Само две седмици по-късно фирмата фалира и сега го грози опасността всичко, което е съградил, да се сгромоляса заради съвета на един-единствен брокер. Не разбирам от анализи на фирми, но две седмици са много кратко време. Сигурно има чувството, че си му продал кола втора ръка без двигател. Навярно те е помислил за мошеник, чието място е зад решетките.

На Йенс започна да му просветва накъде бие Хари.

— И допускаш Уве Клипра да... Я стига!

— Имам теория.

— И тя гласи?

— Че Уве Клипра е убил посланика в мотела и се е погрижил подозренията да паднат върху теб.

— Това вече граничи с абсурда, Хари.

— Седни и ме изслушай, Йенс.

Йенс се смъкна обратно на стола с въздишка. Хари се наведе към масата.

— Уве Клипра е агресивен мъж, нали? От така наречените хора на действието?

— Дааа — провлече отговора си Йенс.

— Приеми, че Атле Молнес го е държал с нещо и му е поискал пари точно в момент, когато Клипра се бори да задържи главата си над водата във финансов аспект.

— Какви пари?

— Молнес, примерно, е закъсал финансово и се е сдобил с материал, представящ Клипра в крайно неблагоприятна светлина. При обичайни обстоятелства Клипра вероятно е щял без проблеми да извади сумата, но в момента се е намирал в крайно затруднено положение и натискът се е оказал твърде голям. Почувствал се е като плъх, приклекен в ъгъла. Следиш ли ми мисълта?

Йенс кимна.

— Двамата с Молнес излизат от жилището на Клипра в колата на посланика, защото Клипра настоява да направят на по-дискретно място размяната на компрометиращия материал и парите. По разбираеми причини посланикът не възразява. Когато слиза от колата пред банката си и изпраща посланика в мотела, Клипра все още едва ли е обмислял да те накисне. А го е изпратил пръв там, за да се промъкне незабелязано вътре. После обаче е започнал да разсъждава. Съзрял е възможност с един куршум да убие два заека. Знаел е, че по-рано следобед посланикът те е посетил, а ти поначало със сигурност ще попаднеш под радара на полицията. И е започнал да пресмята: многоуважаемият Бреке едва ли ще съумее да представи алиби за въпросната вечер.

— И откъде, за бога, ще му хрумне подобно предположение? — възрази Йенс.

— Ами той лично ти е възложил за следващия ден да си готов с анализа. Ползвал е посредническите ти услуги достатъчно дълго и си е създал известна представа как работиш. Вероятно дори ти се е обадил от телефонна кабина и се е уверил, че си изключил телефона, следователно никой не може да ти осигури алиби. Окрилен от благоприятното стечение на обстоятелствата в негова полза, започва все повече и повече да се опива от идеята да те накисне. Решава да отиде още по-далеч и да накара полицията да повярва в преднамерената ти лъжа.

— С видеозаписа ли?

— Клипра редовно се е консултирал с теб по финансови въпроси, се предполага. Значи те е посещавал поне няколко пъти и е запознат със системата за паркиране в офиса на „Баркли Тайланд“. Възможно е Молнес да му е споменал мимоходом, че си го придружил до подземния паркинг; следователно ти ще споменеш този факт в евентуалните си показания пред полицията, досеща се Клипра. А всеки следовател с що-годе щракащ ум ще провери алибито му на видеозаписа.

— И Уве Клипра е подкупил охранителя, а после го е убил с циановодород? Съжалявам, Хари, но ми е много трудно да си представя как Уве Клипра се пазари с чернокожо хлапе, купува опиум и после сяда в кухнята си да го „сготви“ със сенилна киселина.

Хари извади последната цигара от кутията — постара се да отложи максимално момента на паленето. Погледна часовника. Едва ли имаше основания да очакват Рюна да се обади в пет сутринта. И все пак се хвана, че непрекъснато гледа телефонът да е в ползрението му. Йенс му поднесе запалка, преди Хари да извади своята.

— Благодаря. Знаеш ли историята на Клипра, Йенс? Пристигнал е в Тайланд учил-недоучил и на практика е бягал от Норвегия заради грозни слухове, плъзнали по негов адрес.

— Да, в Норвегия не е получил официално академично звание, това го знам. Другото, за слуховете, го чувам за пръв път.

— Допускаш ли беглец, човек, изпаднал до аутсайдер в обществото, да се поддаде на скрупули и да не използва всевъзможни средства, за да си пробие път, още повече че въпросните средства са така или иначе общоприети? Над трийсет години Клипра се подвизава в една от най-корумпираните сфери, и то в страна с ширеща се корупция. Чувал ли си парчето „Не съм по-различен от другите: когато вали, и аз се мокря“?

Йенс поклати глава.

— Говоря за следното: подобно на всеки бизнесмен и Клипра играе по тарикатските правила на бизнесмените. Те само внимават да не си изцапат ръцете. Имат си хора да им вършат мръсната работа. На бас, че Клипра дори не знае от какво е умрял Джим Лав.

Хари дръпна силно от цигарата. Не му се услади, колкото беше очаквал.

— Разбирам — промърмори накрая Йенс. — Но за фалита на „Пуридел“ е налице конкретно обяснение и недоумявам защо Клипра би стоварил вината върху мен. Купихме компанията от мултинационален концерн, без да е хеджиран валутният риск, защото приходите от дъщерните фирми постъпваха в долари и компанията изплащаше дълговете си също в долари.

— Казано по-просто?

— Накратко, когато компанията се откъсна от концерна и премина в ръцете на Клипра, доларът отбеляза гигантски скок. Обезценяването на тайландския бат беше бомба със закъснител. Поисках от Клипра незабавно да пусне в продажба фючърси^[1], но той предпочете да изчака, защото според него прогнозите за скока на долара били силно преувеличени. При нормални колебания на

валутните котировки може да се каже, че пое сериозен риск. При тогавашната обстановка обаче рискът се оказа направо пагубен. В рамките на три седмици батът се обезцени с петдесет процента спрямо долара и съответно дълговете на компанията набъбнаха двойно. Компанията фалира не за три седмици, а за три дни!

При възклицанието на Йенс Хилде Молнес подскочи и промърмори нещо в просъница. Той я погледна обезпокоен и изчака тя да се обърне настрани и пак да захърка.

— Три дни! — повтори шепнешком той и показа с палец и показалец колко кратко е това време.

— И ти смяташ, че Клипра няма логични основания да вини теб? Йенс кимна. Хари изгаси цигарата си, оказа се пълно фиаско.

— Макар и да познавам Клипра само задочно, неговият начин на разсъждение, струва ми се, не следва общоприетата логика. Не подценявай ирационалния елемент в човешката природа, Йенс.

— Какво имаш предвид?

— Когато забиваш гвоздей и си удариш палеца, кое запращаш в стената?

— Чука?

— Чука ами. Как се чувстваш в ролята на чука, Йенс Бреке?

В пет и половина Хари звънна в управлението и след като три пъти го прехвърляха на нов човек, най-накрая попадна на полицай с приемлив английски. Той му събщи, че от изчезналата няма ни вест, ни кост.

— Ще се появи — изрази надежда той.

— Със сигурност. Навярно си лежи в някой хотел и ще се обади след закуска.

— Моля?

— Навярно... няма значение. Благодаря за съдействието.

Йенс го изпрати до стълбите. Хари вдигна очи към небето. Нощта избледняваше.

— Когато всичко това свърши, съм намислил да те питам нещо. — Йенс си пое дъх и се усмихна безпомощно. — Хилде се съгласи да се омъжи за мен. Трябва ми кум.

Едва след няколко секунди Хари загоря какво искат от него. От смайване загуби дар слово.

Йенс оглеждаше върховете на обувките си.

— Знам, звучи странно да се оженим толкова скоро след смъртта на съпруга й, но си имаме причини.

— Сигурно, обаче аз...

— Познаваш ме едва отскоро? Така е, Хари, но ако не беше ти, сега нямаше да съм на свобода — вдигна глава и се усмихна. — Поне си помисли.

Хари спря такси по улицата. Над покривите на изток просветляваше. Мислеше, че смогът се разпръсква през нощта, но явно просто се спотайваше между сградите, за да подремне, а сега се вдигаше заедно със слънцето и рисуваше величествен ален изгрев. Поеха по Силом Роуд. Пилоните за магистралата хвърляха продълговати безмълвни сенки върху напръскания сякаш с кръв асфалт. Сенки като от спящи динозаври.

Хари седеше на леглото и се взираше в нощното шкафче. Чак сега му дойде на ума, че писмото от Рюна може да съдържа информация къде е заминала. Рязко дръпна чекмеджето, извади второто писмо и го отвори с ключа за апартамента. Навярно заради еднаквите пликове беше приел по презумпция, че и двете писма са от Рюна. Това писмо обаче се оказа набрано на компютър и разпечатано на лазерен принтер. Посланието беше кратко и стегнато:

Хари Хуле. Виждам те. Не се доближавай. Тя ще се появи невредима, когато се качиш на самолет за вкъщи. Мога да те намеря навсякъде. Сам си, ужасно сам. Двайсети номер.

Сякаш някой го стисна за гърлото. Изправи се, за да си възвърне способността да диша.

„Това не се случва — помисли си. — Не може да се случва. Не и пак.“

Виждам те. Двайсети номер.

Знае какво знаят. По дяволите!

Сам си.

Някой се е разприказвал. Хари грабна телефонната слушалка, но я остави. Мисли, мисли! Уо беше оставил всичко непокътнато. Пак вдигна слушалката и разви капака на микрофонния капсул. До микрофона, чието присъствие си беше напълно в реда на нещата, беше монтирана малка черна пластина, прилична на чип. И преди беше виждал такова подслушвателно устройство — руско производство. Водеха го още по-добро и от „бръмбарите“ на ЦРУ.

Ритна нощното шкафче, то се притури с трясък, а болката в крака притъпи за миг всичко останало.

[1] Фючърс — договор за покупка и продажба на чуждестранна валута в определено време в бъдеще и на предварително фиксирана цена. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лиз поднесе чашата с кафе към устата си и сръбна прекалено звучно, повод Льокен да погледне Хари с повдигната вежда: що за оригинал си ми довел? Седяха в караоке бар „При Мили“, от снимка на стената ги гледаше платиненорусата Мадона с хищен поглед, а от тонколоните струеше жизнерадостна дигитализирана синбек-версия на „I Just Called To Say I Love You“. Хари отчаяно натисна дистанционното, за да изключи музиката. Бяха прочели писмото, но засега никой не го беше коментирал. Хари налучка точното копче и музиката секна отведнъж.

— Това имах да ви съобщавам. Както ви стана ясно, налице е вътрешен теч на информация.

— А подслушвателното устройство, което според теб въпросният Уо е монтирал в телефона ти? — попита Льокен.

— То не обяснява как авторът на писмото знае, че сме по следите му. По телефона не съм казвал почти нищо съществено. Независимо от това, предлагам отсега нататък да се срещаме само тук. Открием ли кой снася информация, открива се шанс той да ни отведе до Клипра, но не знам дали е добра идея да се захващаме с тази нишка.

— Защо? — поинтересува се Лиз.

— Нещо ми подсказва, че по камуфлаж информаторът на Клипра не отстъпва на поръчителя си.

— Сериозно?

— В писмото си Клипра разкрива, че получава сведения от „кухнята“. Непременно си е дал сметка за това. Ако беше толкова лесно да открием източника му, никога не би си го позволил.

— Първо да ти задам най-близкия до ума въпрос — намеси се Льокен. — Откъде знаеш, че информаторът на Клипра не е един от нас?

— Няма как да съм сигурен. Ако е някой от вас двамата, така или иначе вече сме загубени. Затова реших да поема този риск.

Лиз и Льокен кимнаха.

— Излишно е да ви напомням две неща. Първо: времето работи срещу нас; второ: шансовете не са на страната на момичето. Седемдесет процента от подобни отвлечения завършват с убийството на похитения. — Хари се опита да говори с максимално неутрален тон, като избягваше да среща погледите им, убеден, че всичко, което се върти в ума му, и всичко, което изпитва, се чете в очите му.

— В такъв случай откъде да започнем? — попита Лиз.

— На този етап ще действаме по метода на изключването. Къде *не* може да е Рюна?

— Докато държи момичето, похитителят надали ще пресече границите на страната — предположи Льокен. — Съмнително е и да отседне в хотел.

Лиз се съгласи с него.

— Най-вероятно я е скрил на място, където да може да я държи в нелегалност дълго време.

— Сам ли действа? — попита Хари.

— Клипра не е обвързан с местните семейни банди — поясни Лиз. — Не поддържа контакти с мафиотски групировки, специализирани в отвлечения. Да намериш човек, който да очисти наркоман от рода на Джим Лав, е лесна работа. Съвсем друго е обаче да подготвиш старателно похищението на бяло момиче, при това дъщеря на посланик. Ако е възнамерявал да наеме някого, сигурно се е обърнал към професионалисти, а те винаги преценяват много внимателно риска, преди да се нагърбят. В този случай неминуемо ще си дадат сметка, че наемат ли се с поръчката, цялата полиция в страната ще хукне по петите им.

— Значи е действал сам. Така ли смяташ?

— Както казах, той не принадлежи към мафиотските фамилии. Техните членове са обвързани помежду си от роднинска лоялност и традиции, а Клипра трябва да разчита на услугите на непознати наемници — хора, на които не може да има стопроцентово доверие. Рано или късно ще разберат кое е момичето и Клипра рискува да стане жертва на изнудване. Фактът, че е ликвидирал Джим Лав, показва намерението му да отстрани всички вероятности някой да му нанесе изненадващ удар под пояса.

— Добре, приемаме, че е действал сам. Мястото?

— Съществуват безброй възможности — сви рамене Лиз. — Компаниите му сигурно притежават куп сгради, а част от тях са празни.

Льокен избухна в задушлива кашлица, с мъка си пое дъх и преглътна.

— Отдавна подозирам, че Клипра има тайна любовна квартира. Понякога потегляше с едно или две момчета в колата и се прибираха чак на следващата сутрин. Така и не успях да открия мястото. На негово име не е регистриран друг имот освен къщата. Но квартирата е на уединено място в покрайнините на Банкок, това се подразбира от само себе си.

— Защо не установим самоличността на момчетата и не поискаме информация от първа ръка? — предложи Хари.

Льокен сви рамене и погледна Лиз.

— Банкок е голям град. А опитът показва, че започнем ли да ги издирваме, такива момчета изчезват като патици в купчина перушина. Пък и за да ги издирим, ще трябва да въвлечем още куп народ.

— Предложението отпада — отсече Хари. — Недопустимо е да рискуваме действията ни да станат известни на Клипра.

Той започна да почуква с химикалка по ръба на масата. За свое раздражение се хвана да отмерва ритъма на „I Just Called To Say I Love You“, която продължаваше да звучи в главата му.

— Дайте да обобщим. Изхождаме от презумпцията, че Клипра сам е извършил отвличането и в момента се намира на усамотено място на час-два път с кола от Банкок.

— Какво ще правим? — попита Льокен.

— Ще се поразходим до Патая.

Руал Борк стоеше до портата, когато Хари свърна с големия джип тойота пред къщата му. Докато Хари се бореше с предпазния колан и ключа, вдигналата се пушилка се слегна върху чакълестата алея. Както обикновено се оказа неподготвен за жегата, която го блъсна при отварянето на вратата и той инстинктивно си пое панически дъх. Соленият вкус на въздуха издаваше, че морето се простира току отвъд ниските възвишения.

— Чух те да идваш — подхвърли Борк. — Страшен джип.

— Наех най-големия в гаража. Светнаха ме, че в Тайланд габаритите на преводното средство, което управляваш, ти осигуряват предимство на пътя. А то ти е необходимо, когато ненормалниците карат отляво.

— По новата магистрала ли дойде? — засмя се Борк.

— Да. Само че тя не е напълно готова, на няколко места бяха запушили движението с пясъчни насипи. Мнозина обаче минаваха през тях и аз последвах примера им.

— Съвсем нормално за Тайланд — кимна Борк. — Не е напълно законно, но не е и забранено. Как да не се влюбиш в тази страна?

Събуха се и влязоха. Студеният каменен под разхлади босите пети на Хари. В дневната висяха портрети на Фритьоф Нансен, Хенрик Ибсен и кралското семейство. Стиснало футболна топка под мишница, от снимката върху един скрин мижеше срещу обектива десетинагодишно момче. Върху масата за хранене и пианото бяха наредени в спретнати купчини книжа и вестници.

— Опитвам се да създам архив на живота си — поясни Борк. — Да открия какво се е случило и защо — посочи едната купчина. — Това са документите от развода. Взирам се в тях и се мъча да си спомня.

Влезе момиче с поднос. Хари вкуси налятото кафе и я погледна въпросително — беше ледено.

— Женен ли си, Хуле? — попита Борк.

Хари поклати глава.

— Хубаво. Не ти и трябва. Жената рано или късно все ще се опита да ти намери цаката. Моята ме разори, а сега порасналият ми син се пробва да повтори майчиния си пример. Недоумявам какво толкова съм им сторил.

— Ти как се озова тук? — поинтересува се Хари и отпи нова глътка. Странно, но кафето взе, че му се услади.

— От „Телеверке“ ме изпратиха по работа. Разширявах мобилната мрежа на тайландски телеком. След третата командировка не се върнах в Норвегия.

— И оттогава изобщо ли не си се прибирал?

— Бях се развел и тук имах всичко необходимо. Известно време си мислех, че ще ме хване носталгия по норвежкото лято, по фиордите, по планините и сецаш се, по всичко родно — той кимна към

портретите на стената, все едно те допълваха отговора му. — Два пъти пътувах до Норвегия и се върнах, преди да съм изкарал там и седмица. Повече не издържах. Стъпех ли на норвежка земя, ме обземаше копнеж да се прибера в Тайланд. Вече знам, че моят дом е тук.

— С какво се заминаваш?

— Консултант съм по телекомуникационни въпроси. Скоро ми предстои да се пенсионирам. Приемам поръчки от дъжд на вятър; гледам да не се претоварвам. Опитвам се да изчисля колко живот ми остава и колко пари ще ми трябват за това време. И пукната пара няма да оставя на онези лешояди.

Засмя се и размаха ръка към бракоразводните книжа, все едно разгонваше неприятна миризма.

— А Уве Клипра? Той защо е още тук?

— Клипра ли? Сигурно и той ще ти каже горе-долу същото като мен. Нито аз, нито той имаме причини да се връщаме в Норвегия.

— Клипра дори има основателни причини да не се връща.

— Схващам накъде биеш. Всички тези приказки са от начало до край инсинуации. Ако Уве е замесен в нещо подобно, никога нямаше да се занимавам с него.

— Сигурен ли си, че не е?

— Двама-трима норвежци наистина дойдоха в Патая, водени от порочни подбуди — от очите на Борк засвяткаха искри. — Както ти е известно, тук, в норвежката общност в града, аз съм един вид старейшина и се чувствам до известна степен отговорен за действията на сънародниците ни. Повечето от тях са свестни хора и заедно направихме, каквото е редно. Тези проклетници, педофилите, сринаха имиджа на Патая толкова брутално, че на въпроса къде живеят в Тайланд, мнозина нашенци вече казват Наклуа или Йомтиен, макар да живеят в Патая.

— Какво по-точно разбираш под „каквото е редно“?

— Двама от перверзниците се прибраха в Норвегия, а единият дори не стигна дотам.

— Да не е паднал от прозорец? — подхвърли Хари.

— Не сме прибягвали чак до такива мерки. Но сигурно за пръв път тукашната полиция е получила анонимен телефонен сигнал на тайски с нурлански акцент.

Хари се усмихна.

— Синът ти? — Той погледна въпросително снимката върху скрина.

Леко изненадан, Борк все пак кимна.

— Симпатяга е.

— Беше някога — усмихна се печално Борк и повтори: — Беше.

Хари си погледна часовника. Пътуването от Банкок му бе отнело близо три часа. Шофира съвсем бавно, докато се почувства по-уверен, а го постигна чак към края. Може пък да успее да се прибере към два и нещо. Издърпа три снимки от папката и ги подреди върху масата. Лъокен ги беше увеличил до размери двайсет и четири на трийсет сантиметра, за да произведат пълен шок ефект.

— Уве Клипра, предполагаме, има къща близо до Банкок. Ще ни помогнеш ли?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По телефона Съос звучеше радостно. Запознала се с някакво момче, Андерш. Нанесъл се в нейния коридор в общежитието в Согн и бил с една година по-малък от нея.

— Носи и очила. Ама не ми пречи, защото е голям умник.

Хари се позасмя и си нарисова образа на новия Айнщайн на Съос.

— Голям хахо е. Очаква да ни разрешат да си родим деца. Представи си само.

Хари си го представи и си даде сметка колко тегави разговори му предстоят. В момента обаче се радваше, че Съос е доволна.

— Защо си тъжен? — Въпросът беше изречен при вдишване, като естествено продължение на новината за гостуването на баща им при нея.

— Тъжен ли ти се струвам? — попита Хари с ясното съзнание за умението на сестра му да диагностицира душевното му състояние много по-точно от самия него.

— Да, нещо те потиска. Да не е заради онази шведка?

— Не, не е заради Биргита. В момента се случи нещо кофти, но няма да е за дълго. Ще оправя нещата.

— Добре.

Настъпи мълчание. Рядко се случваше Съос да се умълчи.

— Ами, дочуване тогава.

— Ей, Хари?

— Да?

По гласа ѝ усети, че събира смелост да му зададе сериозен въпрос:

— Може ли вече да забравим за ония работи?

— За кои работи?

— Сецаш се, с онзи мъж. Ние с Андерш... се разбираме супер.

Вече не ми се мисли за ония неща.

Хари се умълча. Пое си дъх.

— Той те прободде с нож, Съос.

— Знам. — В гласа ѝ веднага се прокраднаха плачливи нотки. — Стига си го повтарял. Но повече не искам да мисля за това и точка.

Тя подсмръкна и Хари почувства стягане в гърдите си.

— Моля те, Хари.

— Не мисли за това. — Той се усети, че стиска здраво слушалката. — Не си го припомняй. Всичко ще се нареди.

Лежаха в слонската трева от близо два часа в очакване слънцето да залезе. На стотина метра от тях, в покрайнините на горичката, се намираше малка къща, построена в традиционен тайландски стил от бамбук и дърво с вътрешен двор в средата. Нямаше порта. Малка чакълеста алея извеждаше направо до входната врата. Пред къщата стоеше подобие на пъстра клетка за птици върху кол. Наричаха го *пра пум* — къщичка, закриляща дома от зли духове.

— Задължение на стопанина е да им построи отделна къща, за да не се нанесат в неговата — поясни Лиз и се протегна. — И да им принася в жертва храна, тамян, цигари и прочее, за да ги умилюствява.

— И мирясват ли?

— В този случай — явно не.

Липсваха доловими признаци на живот. Хари се опитваше да си отвлича вниманието от мисълта какво ще заварят вътре. Стигнаха едва за час път с кола от Банкок, а сякаш попаднаха в друг свят. Паркираха зад малка къща до улицата, покрай свинарник, и намериха пътека нагоре по стръмен горист склон чак до платото, където — според указанията на Руал Борк — се намирала къщата на Клипра. Гората имаше патиненозелен цвят, небето — ясносин, а птици във всички цветове на дъгата прелитаха над Хари, изтегнал се по гръб и заслушан в смълчаната природа. Първо си помисли, че е оглушал. Впоследствие съобрази каква е причината: откакто бе потеглил от Осло, не беше преживявал такава тишина.

С припадането на мрака всичко приключи. Започна се с откъслечно скрибуцане и жужене — все едно симфоничен оркестър си настройваше инструментите. После музикантите дадоха начало на концерт с квакане и гвачене, а когато към оркестъра се присъединиха

вой и пронизителни сърцераздиращи крясъци от дърветата, те преминаха в кресчендо.

— Всички тези животни през цялото време ли са били тук? — попита Хари.

— Намерил кого да пита — отвърна Лиз. — Аз съм градско чедо.

Хари усети нещо студено да се допира до кожата му и светкавично си отдръпна ръката.

Льокен се засмя.

— Жабите са излезли на вечерна разходка, не се стряскай.

И наистина — след малко наоколо се напълни с жаби, подскачащи наглед безцелно насам-натам.

— Докато на лов са излезли само жаби, все ще изтрая.

— И жабите са храна — отбеляза Льокен и нахлупи черна качулка на главата си. — Където има жаби, има и змии.

— Шегуваш се!

Льокен сви рамене.

На Хари никак не му се питаше, но не се стърпя:

— Какви змии?

— Пет-шест вида кобри, зелена усойница, ръселова усойница плюс още доста. Внимавай, защото казват, че от трийсетте най-често срещани видове змии в Тайланд двамадесет и шест са отровни.

— Мамка му — изпусна се Хари. — Как се разбира кои са отровни?

Льокен отново го изгледа, както старшина гледа новобранец.

— Хари, при такъв голям процент най-разумно е да приемеш, че всички са отровни.

Стана осем часът.

— Готова съм — заяви нетърпеливо Лиз и провери за трети път дали нейният „Смит и Уесън“ е зареден и със свален предпазител.

— Хвана ли те шубето? — попита Льокен.

— Само ме е страх, че няма да приключим, преди началникът да надуши какво става. Знаете ли каква е средната продължителност на живота на пътен полицаи в Банкок?

Льокен сложи длан върху рамото ѝ.

— Добре. Да действаме.

Лиз притича приведена през високата трева и се изгуби в мрака.

Льокен огледа къщата с бинокъла за нощно виждане, докато Хари покриваше фасадата с карабина за лов на слонове, която Лиз бе издействала да му зачислят от оръжейния склад на полицията заедно с пистолет „Рюгер“ SP-101. Хари го постави в кобур на глезена си, а не, както беше свикнал, на рамото, защото в страна, където не се носят връхни дрехи, нараменните кобури просто не вършат работа. Пълната луна, изкачила се високо на небето, осигуряваше достатъчно светлина на Хари, за да вижда очертанията на прозорците и вратите.

Лиз премига веднъж с фенера — уреченият сигнал, че е заела позиция под единия прозорец.

— Твой ред е, Хари — напомни Льокен, защото забеляза колебанието му.

— Кой дявол те караше да разправяш тези страхотии за змиите?
— Хари попипа ножа, затъкнат в колана му.

— Не ти ли допадат?

— От малкото, с които съм се срещал, имам лошо първо впечатление.

— Ако те ухапе някоя, само гледай да я хванеш, та лекарите да разберат каква противоотрова да ти бият. Дори да те ухапе повторно, няма кой знае какво значение.

Хари не виждаше дали Льокен се усмихва в тъмното, но беше почти сигурен.

Втурна се към къщата, която израсна от мрака. Понеже тичаше, имаше чувството, че силуетът на зяпналата драконова глава на покрива се движи. Въпреки това къщата изглеждаше безнадеждно мъртва. Дръжката на чука в раницата го удряше в гърба, но той дори не обръщаше внимание.

Добра се до втория прозорец, даде знак на Льокен и седна. Отдавна не беше тичал толкова. Вероятно затова сърцето му се разблъска тежко. Чу леко дишане до себе си. Льокен вече беше пристигнал.

Льокен категорично се възпротиви на предложението на Хари да използват сълзотворен газ. В царящата тъмнина газът само щеше съвсем да влоши видимостта им, пък и нямаха основания да предполагат, че Клипра ги чака с нож, опрян в гърлото на Рюна, та да прибегват до химическо оръжие.

Льокен показва на Хари юмрук — условният сигнал за начало на акцията.

Хари кимна и усети как устата му пресъхва — сигурен знак за бурен приток на адреналин към кръвта му. Дръжката на пистолета се хлъзна в изпотената му длан. Провери дали вратата се отваря навътре, преди Льокен да замахне с чука.

Лунната светлина се отрази в желязото и за секунда Льокен заприлича на сервиращ тенисист. После чукуът се спусна с все сила и се стовари с трясък върху ключалката.

В следващия миг Хари беше вътре, а конусът от фенера зашари из стаята. Видя я веднага, но лъчът продължи да бяга из помещението, сякаш подвластен на собствена воля. Кухненски рафтове, хладилник, скамейка, разпятие. Вече не чуваше животинските звуци, само дрънченето на вериги, плискането на вълните в борда на яхта на пристанище в Сидни и крясъците на чайките, породени вероятно от проснатата на палубата, безвъзвратно бездиханна Биргита.

Маса с четири стола, долап, две бутилки бира, мъж на пода, неподвижен, с локва кръв под главата, ръката му — скрита под косата ѝ, пистолет под стола, картина на фруктиера и празна ваза. Натюрморт. Застинал живот. Мъртва природа — от френски. Лъчът я близна и Хари пак я видя — вдигнатата нагоре ръка, опряна на крака на масата. Чу гласа ѝ: „Усещаш ли?... Така ще живееш вечно.“ Все едно се опитваше да събере енергия за последен протест срещу смъртта. Врата, фризер, огледало. Преди да бъде заслепен, зърна отражението си за миг — фигура в черни дрехи с нахлузена качулка. Приличаше на палач. Хари изпусна фенера.

— Добре ли си? — Лиз сложи ръка на рамото му.

Той понечи да отговори, отвори уста, но оттам не излезе нищо.

— Това наистина е Уве Клипра — потвърди Льокен, приклепнал до мъртвеца. Гола електрическа крушка на тавана осветяваше сцената. — Странно. Месеци наред съм наблюдавал този човек. — Той докосна челото му.

— Не пипай! — Хари сграбчи Льокен за яката и го вдигна. — Да не си...! — Мигом го пусна. — Извинявай, просто... не докосвай нищо. Засега се въздържай.

Льокен си замълча, само го изгледа. Между веждите на Лиз се врязва познатата дълбока бръчка.

— Хари?

Той се тръшна на близкия стол.

— Всичко свърши, Хари. Мъчно ми е, всички страдаме, но това е краят.

Хари само поклати глава.

— Опитваш се да ми кажеш ли нещо, Хари?

Беше се надвесила над него. Обгърна тила му с голямата си топла длан. Мамка му, мамка му.

Хари стана, отблъсна я и излезе. Лиз и Лъокен подхванаха разговор шепнешком. Хари вдигна очи към небето в търсене на звезда, но не успя да открие.

Наближаваше полунощ. Хари натисна звънеца. Отвори Хилде Молнес. Той сведе поглед. Появяваше се, без да се е обадил предварително, и по дишането ѝ усещаше, че тя е на ръба да заплаче.

Седнаха един срещу друг в дневната. Бутилката с джин не се виждаше никаква. Хилде изглеждаше с що-годе бистър ум. Избърса сълзите си.

— Искаше да стане скачачка, знаехте ли?

Той кимна.

— Но не я допуснаха до обикновените състезания, защото съдиите не знаели как да оценяват изпълнението ѝ. Някои дори възразиха, че било по-лесно да се скача само с една ръка и не било честно.

— Съжалявам — отрони Хари. Това бяха първите думи след влизането му.

— Тя не знаеше. Ако беше разбрала, нямаше да ми говори по този начин. — Лицето се сгърчи, Хилде Молнес изхлипа и сълзите рiekнаха на вадички по бръчките около устата.

— Какво не е знаела, госпожо Молнес?

— Че съм болна! — извика тя и зарови лице в шепите си.

— Болна ли?

— Защо според вас се наливам така? Тялото ми е проядено отвътре, вече е само гнила материя от мъртви клетки.

Хари мълчеше.

— Имах намерение да ѝ кажа — прошепна между пръстите си тя. — Лекарите ми дадоха шест месеца. Но все чаках подходящ ден. — Гласът ѝ едва се чуваше. — А такъв така и не се появи.

Хари стана. Не го свърташе да седи повече. Отиде до големия прозорец към градината. Избягваше да поглежда към семейните снимки по стената, защото знаеше чии очи ще срещне. Луната се отразяваше в плувния басейн.

— Обаждали ли са се пак мъжете, на които съпругът ви е дължал пари?

Тя сне ръце от лицето си. Очите ѝ бяха подути и зачервени от плач.

— Обадиха се, но Йенс беше тук и той говори с тях. Повече не са звънили.

— Йенс се грижи добре за вас, нали?

Хари се учуди защо ѝ задава точно този въпрос. Вероятно в нескоропосан опит да я утеши, да ѝ припомни, че все още си има някого.

Тя кимна безмълвно.

— Разбрах, че ще се жените?

— Нещо против ли имате?

— Не. — Хари се обърна към нея. — Откъде-накъде?

— Рюна... — Хилде не успя да продължи. Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— Не съм преживявала много любов в живота си, Хуле. Толкова много ли искам — няколко месеца щастие, преди всичко да свърши? Защо просто не ми го позволи?

Хари видя как в басейна плува венчелистче и се сети за товарните кораби от Малайзия.

— Обичате ли го, госпожо Молнес?

В последвалото мълчание Хари се послуша за тръбни звуци.

— Дали го обичам? Какво значение има? Успявам да си внуша, че го обичам. Бих обикнала всекиго, стига той да ме обича. Разбирате ли?

Хари погледна барчето. Дотам имаше само три крачки. Три крачки, две кубчета лед и чаша. Затвори очи и чу как кубчетата подрънкват и танцуват в чашата, чу как бутилката гъркори, когато налива от кехлибарената течност, и накрая съскането на содата, която се смесва с алкохола.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В седем сутринта Хари се върна на местопрестъплението. В пет се примири, че няма да успее да заспи, облече се и се качи в колата под наем, оставена в гаража. На самото местопрестъпление не завари никого. Групата за оглед беше прекъснала работа за през нощта и се очакваше да поднови работа най-рано след час. Той разкъса оранжевата заградителна лента и влезе.

На дневна светлина обстановката изглеждаше съвсем различно — безметежна и спретната. Само кръвта и тебеширените очертания на двете тела върху грубия дървен под свидетелстваха, че снощи е бил в същата стая.

Не откриха писмо. Въпреки това никой не се усъмни какво се е случило. Въпросът по-скоро беше защо Уве Клипра е застрелял Рюна, а после и себе си. Дали беше разбрал, че играта е изгубена? В такъв случай защо просто не я бе пуснал да си върви? А може би не е планирал да я застреля. Вероятно е натиснал спусъка, защото тя се е опитала да избяга или защото с някаква реплика го е извадила от релси. Убива нея, после гръмва и себе си. Хари се почеса по главата.

Загледа се в очертанията на нейното тяло и във все още неизмитата кръв. Беше я застрелял във врата с пистолет. Откриха го. „Дан Уесън“. Куршумът бе преминал през тялото ѝ, пробил сънната артерия и оттам мощна струя кръв беше изригнала чак до мивката, преди сърцето да спре. Според съдебния лекар Рюна бе изгубила съзнание веднага, защото притокът на кислород към мозъка секнал, а след три-четири удара на сърцето е издъхнала. Съдейки по дупката в прозореца от излезлия куршум, определиха къде се е намирал Клипра в момента на стрелбата. Хари застана в очертанията на тялото му. Тъгълът съвпаднаше.

Наведе поглед към пода.

Съсирена кръв очертаваше с черен ореол мястото, където бе лежала главата му. Нищо повече. Беше стрелял, налапал дулото в устата си. Хари видя, че групата за оглед е отбелязала с тебешир

мястото, където куршумът се е забил в двойната бамбукова стена. Представи си как Клипра ляга на пода, извърта глава и преди да натисне спусъка, поглежда момичето, вероятно чудейки се къде е.

Излезе навън и откри дупката в стената. Надникна и видя картината на отсрещната стена. Натюрморт. Странно. Очакваше да види очертанията от тялото на Клипра. Продължи към мястото, където снощи дебнеха с Лиз. Набиваше крак, за да избегне евентуална среща с влечуги, и спря до къщичката за духове. Вътре царствено седеше малка усмихната фигурка на Буда с шкембе. Имаше няколко увехнали цветя във ваза, четири цигари с филтър и две-три догорели свещи. Бяла дупчица в керамиката показваше къде се е забил куршумът. Хари извади джобното си ножче и изчегърта деформираното оловно топче. Пак погледна към къщата. Куршумът се бе движил хоризонтално. Следователно Клипра бе стрелял изправен. Откъде-накъде на Хари му хрумна, че е стрелял лежешком?

Върна се в къщата. Нещо не му се връзваше. Всичко изглеждаше твърде подредено и спретнато. Отвори хладилника. Оказа се празен. Никакви продукти за изхранването на двама души. Отвори кухненския долап. Оттам изпадна прахосмукачка и се стовари върху големия пръст на крака му. Изруга и запрати прахосмукачката обратно в долапа, но тя се изтърколи обратно, преди да хлопне вратичката. Огледа повнимателно вътрешността на долапа. Откри кука, за която прахосмукачката да се закачи.

„Система — помисли си той. — Тук има система. Но някой е бърникал и я е разрушил.“

Отмести бирените бутилки върху фризера и вдигна капака. Срещу него се появи бледочервено месо. Не беше разфасовано в пликове, а пъхнато направо така, на едри парчета, по които тук-там тъмнееше черна ципа от замръзнала кръв. Хари повдигна един къс, огледа го щателно, прокле зловещите полети на въображението си и го върна обратно. Изглеждаше съвсем обикновено свинско месо.

Чу звук и се завъртя. На вратата се закова силует. Лъокен.

— Да му се не види, Хари. Изкара ми акъла. Не очаквах да заваря човек. Какво правиш тук?

— Нищо. Оглеждам. А ти?

— Исках да проверя за материали, които да послужат за доказателство, че е педофил.

— И за какво са ви доказателства? Случаят приключи. Човекът е мъртъв.

Льокен сви рамене.

— Нужни са ни категорични доказателства в подкрепа на подозренията, защото разработката най-вероятно ще излезе на бял свят.

Хари погледна Льокен. Леко напрегнат ли му се стори?

— За бога, човече, нали имаш снимки. Колко по-категорични доказателства искаш?

Льокен се усмихна, но не достатъчно широко, за да се види златният му зъб.

— Сигурно си прав, Хари. В мен се обажда един боязлив дъртак, който все иска да се презастрахова. Откри ли нещо?

— Само това. — Хари му показва куршума.

— Хм. — Льокен го огледа. — Къде го намери?

— В къщичката за духове отвън. Нещо не ми се връзва.

— Кое?

— От посоката на куршума излиза, че Клипра е стоял прав, когато се е застрелял.

— Е, и?

— В такъв случай кръвта щеше да изпръска целия под в кухнята. Кръв от него обаче има само където е открито тялото му. Дори и там количеството е съвсем оскъдно.

Льокен хвана куршума с палец и показалец.

— Не си ли чувал за вакуума, който се създава при изстрел в устата?

— Не. Обясни ми.

— Когато жертвата изпуска въздуха от дробовете си, за да лапне дулото на пистолета и да затвори уста, се създава вакуум и в резултат от него кръвта се стича надолу по гърлото, вместо да изблигне от огнестрелната рана. Оттам преминава в стомаха и ни оставя подобни мистерийки.

— Това не го знаех. — Хари изгледа скептично Льокен.

— Щеше да е скучно, ако на трийсет и няколко човек знае всичко.

Тоние Виг се обади да съобщи за необичайното оживление на по-големите норвежки вестници. Повечето се свързали с посолството, а най-озверелите за сензационни новини се канели тези дни да изпратят свои кореспонденти в Банкок. В Норвегия акцентът във водещите заглавия засега оставал върху дъщерята на наскоро починалия посланик. Въпреки позициите си в Банкок Уве Клипра бил неизвестно име на норвежка почва. Е, преди две години „Капитал“ публикувал интервю с него, но понеже Клипра не бил гостувал нито в шоуто на Пер Столе Льонинг, нито в шоуто на Ане Гросвол, малцина знаели кой е.

„Посланическата щерка“ и „неизвестният норвежки магнат“ са били застреляни, съобщиха печатните издания, най-вероятно от влезли с взлом крадци или неизвестни нападатели.

В тайландската преса обаче снимката на Клипра преобладаваше върху заглавните страници. Журналист от „Банкок Поуст“ оспори версията на полицията за нападение. Той лансира тезата, че не е изключено Клипра да е убил Рюна Молнес, а после да е сложил край на живота си. Авторът на статията се впускаше и в спекулации около въпроса какви последствия ще има кончината на Клипра за бъдещото изпълнение на проекта BERTS. Хари остана впечатлен.

И двата водещи вестника в страната подчертаваха, че сведенията от тайландската полиция засега са повече от оскъдни.

Хари се изкачи с колата до портата на имението на Клипра и натисна клаксона. Искра или не, огромната тойота бе започнала да му харесва. Охранителят излезе, Хари свали прозореца.

— От полицията съм, обадих се да предупредя — напомни той.

Мъжът го стрелна със задължителния мнителен поглед и отвори портата.

— Ще отключите ли и входната врата? — поиска Хари.

Охранителят скочи върху стъпенката на джипа и Хари отново усети погледа му върху себе си. Паркира в гаража. Мъжът задрънка с ключовете.

— Входната врата е от другата страна — уточни той и Хари едва не изтърси „знам“. Оня пхна ключа и преди да го завърти, се обърна към Хари: — Виждали ли сме се някъде, сър?

Хари се усмихна. Кое ли го бе издало? Афършейвът? Сапунът? Твърди се, че миризмата е онова сетивно възприятие, което се запечатва най-трайно в мозъка.

— Едва ли.

— Простете, сър — усмихна се охранителят. — Сигурно съм се припознал. Всички фаранги ми изглеждат еднакви.

Хари понечи да завърти очи, но се сепна.

— Я ми кажете, спомняте ли си синя дипломатическа кола да е пристигнала тук точно преди Клипра да замине?

Охранителят кимна.

— Виж, колите ги помня лесно. Зад волана седеше фаранг.

— Как изглеждаше?

— Както ви казах... — засмя се охранителят.

— С какво беше облечен?

Мъжът поклати глава.

— В костюм?

— Вероятно.

— Жълт костюм? Патешкожълто?

Охранителят смръщи чело и го погледна.

— В патешкожълто ли? Кой си купува костюм в патешкожълто?

— Все някой — сви рамене Хари.

Озова се в коридора, откъдето се бяха вмъкнали двамата с Льокен, и забеляза малка кръгла дупка в стената. Някой сякаш се бе опитал да пробие дупка със свредел, за да окачи картина например, но се бе отказал. Или пък се бе появила по съвсем друга причина.

Качи се в кабинета, прелисти книгата, включи компютъра — действаше по-скоро наслуки, отколкото по предварителен план — и устройството му поиска парола за достъп. Хари опита с МАН Ю. Неправилна парола.

Не грешна, а неправилна.

Деликатен език е английският.

„ОЛД ТРАФОРД“. Пак неправилна парола.

Оставаше му още един, последен опит, преди системата да го изхвърли. Огледа стаята в търсене на отправна точка за предположенията си. Той, например, какви думи избираше за пароли? Позасмя се. Ами разбира се. Най-често използваната парола в Норвегия. Внимателно набра буквите: „ПАРОЛА“. Натисна ентер.

Компютърът сякаш се подвоуми. После угасна и на екрана се изписа вече не толкова деликатно съобщение с бели букви на черен фон, че системата му отказва достъп.

— Мамка му.

Опита се да рестартира компютъра, но се появи само бял екран.

Зае се отново да прелиства книжата, откри осъвременен списък с акционерите на „Пуридел“. Нов акционер, „Елем Лимитид“, беше вписан с три процента от акциите. „Елем“. Споходи го шантава идея, но той я отмина.

В едно долно чекмедже намери инструкциите за употреба на телефонния секретар. Погледна часовника и въздъхна. Не му оставаше друго, освен да ги изчете. След половин час Хари вече прослушваше записите. Гласът на Клипра нареждаше предимно на тайски, но въпреки това Хари чу на няколко пъти да се споменава името Пуридел. След три часа реши да прекрати. Разговорът с посланика в деня на убийството просто не фигурираше на запис. Всъщност в деня на убийството нямаше записан нито един разговор. Хари прибра една от лентите в джоба си, изгаси осветлението и не пропусна възможността на излизане от стаята да тегли един ритник на компютъра.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не изпитваше нищо особено. Да присъства на това погребение беше все едно да гледа повторение на телевизионна програма. Същото място, същият свещеник, същата урна, същият шок за очите, когато излезеш на слънце след церемонията. А най-горе на стълбите стояха същите хора и се споглеждаха объркано. Е, почти същите. Хари поздрави Руал Борк.

— Вие сте ги намерили, разбрах — каза само той.

Сива ципа замъгляваше иначе будните му очи, изглеждаше променен, сякаш случилото се го бе състарило.

— Да, ние ги открихме.

— Беше толкова млада. — Прозвуча като въпрос. Борк като че ли искаше някой да му обясни как е възможно подобно нещо.

— Страшна жега — подхвърли Хари, за да смени темата.

— Там, където отиде Уве, е по-горещо — отбеляза Борк със сурова, горчива нотка в гласа. Попи челото си с носна кърпа. — Осъзнах, че искам да си отдъхна от тази жега. Купих си билет за вкъщи.

— За вкъщи ли?

— За Норвегия. Резервирах първия свободен билет. Обадох се на синчето и му казах, че искам да го видя. След известно време се усетих: ами на телефона не беше той, а синът му. Хе-хе. Май започвам да оглупявам от възрастта. Слабоумен дядка, ще съм картинка и половина.

Под сянката на църквата, откъснати от останалите, стояха Санпет и Ао. Хари се приближи и отвърна на поздрава им по тайски маниер.

— Може ли един кратък въпрос, Ао?

Погледът ѝ се отмести трескаво към Санпет, преди да кимне.

— Вие разпределяте постъпващата кореспонденция в посолството. Спомняте ли си да сте получавали писмо от компания на име „Пуридел“?

Тя се позамисли и се усмихна извинително:

— Не си спомням такъв подател. Получаваме страшно много писма. Ако искате, ще потърся в кабинета на господин Молнес. Вероятно ще отнеме време. Той не беше от най-подредените.

— Нямам предвид писмо, адресирано до посланика.

Тя го изгледа с недоумение.

Хари въздъхна.

— Дори не знам дали това е от значение, но бихте ли ми се обадили, ако изникне нещо?

Ао пак погледна Санпет.

— Тя ще ви се обади, полицай — увери го той.

Хари чакаше в кабинета ѝ. Лиз нахълта запъхтяна. По челото ѝ блестяха капчици пот.

— Майчице мила. Асфалтът пари през обувките.

— Как мина брифингът?

— Горе-долу добре. Шефовете честитиха разкриването на случая и не зададоха никакви по-конкретни въпроси по доклада. Приеха безусловно дори обяснението, че сме заподозрели Клипра заради анонимен сигнал. Ако началникът на полицията се досеща какво става, явно е решил да не вдига патърдия.

— Така и очаквах да постъпи. Нищо няма да спечели от евентуален скандал.

— Сарказъм ли долавям, господин Хуле?

— Ни най-малко, госпожице Кръмли. Просто един млад, наивен полицай започва да схваща правилата на играта.

— Сигурно. Но вътрешно всички са доволни от смъртта на Клипра. Един съдебен процес неминуемо би предизвикал куп неприятни разкрития, които касаят не само двама-трима висшестоящи полицаи, а и институциите в двете ни страни.

Лиз изхлузи обувките си и се облегна доволно. Пружините на стола проскърцаха и из стаята се разнесе характерният мирис на потни крака.

— Това устройва удивително добре доста хора, не мислиш ли?

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Просто ми се струва, че вони.

Лиз погледна пръстите на краката си и стрелна мнително Хари.

— Някой казвал ли ти е, че страдаш от параноя?
— И още как. Понякога обаче и параноиците ги преследват.
— Давай го малко по-кратко, Хари — изгледа го с недоумение тя.
— Ще се опитам.
— Кога заминаваш?
— Веднага щом говоря с патолога и криминалистите.
— За какво ти е да говориш с тях?
— За да се отърся от параноята. Сещаш се... разни шантави идеи не ме оставят на мира.
— Да, да... Ял ли си?
— Да — излъга Хари.
— Дявол да го вземе. Мразя да се храня сама. Ела поне за компания.
— Друг път, а?
Хари стана и излезе от кабинета.

Младият патоанатом бършеше стъклата на очилата си и говореше. От време на време паузите между отделните думи ставаха толкова продължителни, че Хари започваше да се пита дали и бездруго мудният словесен поток не е секнал окончателно. После обаче от устата на патоанатома се изцеждаше нова дума, след нея се нанизваше втора, те слагаха край на временната „суша“ и мисълта отново потичаше. Дали пък не говореше така предпазливо, притеснен да не допусне грешка на английски?

— Мъжът е лежал там два дни — докладва патоанатомът. — Ако беше прекарал още малко на тази жега, тялото му щеше... — напълни бузите си с въздух и разпери ръце встрани, за да онагледя думите си, — ... да се надуе като огромен балон с хелий. И щеше да смърди ужасно. Колкото до момичето... — погледна Хари и пак изду бузи — ... положението е същото.

— Колко бързо е издъхнал Клипра от огнестрелната рана?

Патоанатомът навлажни устни, докато обмисляше отговора си. Хари усещаше колко бавно се ниже времето.

— Бързо.

— А тя?

Тайландецът прибра носната кърпа в джоба си.

— Мигновено. Куршумът е пробил вратен прешлен.

— Мисълта ми е възможно ли е един от двамата да се е движил, след като е бил ранен? Например, да е получил конвулсии?

Патоанатомът си сложи очилата, провери дали ги е нагласил добре и пак ги свали.

— Не.

— Някъде ми попадна информация, че по време на Френската революция, преди изобретяването на гилотината, палачите обезглавявали осъдените с голи ръце. Обещавали на клетниците да бъдат помилвани, ако случайно палачът не сполучи с удара и те успеят да се изправят и да слязат от ешафода. Действително, имало доста случаи хора да се изправят, макар и обезглавени, но след няколко крачки рухвали на ешафода — за огромно удоволствие на публиката, разбира се. Ако не ме лъже паметта, някакъв учен обяснява този феномен по следния начин: мозъкът предава предварително команди към тялото, а мускулите ги изпълняват, ако непосредствено преди да отрежат главата, сърцето получи бурен приток на адреналин. Аналогично е обяснението и при закланите кокошки, които скачат без глави.

— Интересно, инспекторе — усмихна се снизходително лекарят. — Но за жалост това са чисти измишльотини.

— Тогава как ще обясните това?

Хари подаде на патоанатома снимка от местопрестъплението. На нея Клипра и Рюна лежах на пода. Мъжът дълго гледа телата, после си сложи очилата и продължи да се взира.

— Да обясня кое?

— Погледнете — посочи Хари. — Косата ѝ е разпиляна върху ръката му.

Лекарят премига, все едно в окото му беше влязла пращинка и му пречеше да схване думите на Хари.

Хари прогони досадна муха.

— Нали знаете, че подсъзнанието автоматично си вади заключения?

Лекарят сви рамене.

— Без да си давам сметка, подсъзнателно съм стигнал до извода, че Клипра е лежал, когато се е застрелял, защото това е единственият начин ръката му да попадне под косата ѝ. Разбирате ли? Тъгълът, под

който куршумът е влязъл в тялото му обаче, показва, че е стоял изправен. Как е възможно, при положение че е стрелял прав, косата на момичето да падне върху ръката му, а не неговата ръка да я затисне отгоре?

Лекарят сне очилата си и възобнови усърдното почистване.

— Ами, например, тя да е застреляла и двамата — сви рамене той, но Хари вече си беше тръгнал.

Хари си свали слънчевите очила и примига към вътрешността на сумрачния ресторант. Във въздуха се размаха ръка и той се отправи към една маса под палмово дърво. Сноп слънчева светлина проблесна в металните рамки на очилата, когато мъжът стана.

— Явно си получил съобщението — под мишниците на Дагфин Турхюс се очертаваха големи тъмни кръгове. Върху облегалката на стола му висеше метнато сако.

— Старши инспектор Кръмли ми предаде, че си се обаждал. Какво те води насам? — Хари пое протегнатата десница.

— Административни дела в посолството. Пристигнах тази сутрин. Ще внесем ред в документацията и предстои да назначим нов посланик.

— Тоние Виг?

— Бъдещето ще покаже — усмихна се леко Турхюс. — Роля играят множество фактори. Какво ще ми препоръчаш?

До масата им вече се бе изправил сервитьор. Хари вдигна въпросителен поглед.

— Змиорка — посъветва ги тайландецът. — Виетнамски специалитет. С виетнамско розе и...

— Не, благодаря — спря го Хари, надникна в менюто и посочи супата с кокосово мляко. — С минерална вода.

Турхюс сви рамене и поръча същото.

— Честито. — Той зачопли зъбите си с клечка. — Кога тръгваш?

— Рано е да говорим за тръгване. Остават още няколко въпросителни около случая.

— Какви въпросителни? — Турхюс извади клечката от устата си. — Довери се на тукашните ти колеги да довършат формалностите, Хуле. Събирай си багажа и се прибирай.

— Не е толкова просто.

В суровите сини чиновнически очи проблесна пламък.

— Всичко приключи, нали разбираш? Случаят вече гръмна в медиите. Вчера на цялата първа страница на водещите вестници излезе, че Клипра е убил посланика и дъщеря му. Но все ще оцелеем, Хуле. Вестниците се позовават на полицейския началник в Банкок, който твърди, че разследващите не съзират мотив и вероятно става дума за човек, страдащ от психическо заболяване. Съвсем просто и същевременно напълно непонятно. По-важно е обаче хората да се хванат. А те повярваха на официалната версия.

— Значи, скандалът е факт?

— И да, и не. Успяхме да потулим, че става дума за мотел. Основният ни приоритет беше да не допуснем министър-председателят да бъде дискредитиран. Сега изникна нов проблем. Вестниците започнаха да се обаждат и да питат защо не сме оповестили по-рано, че посланикът не е починал от естествена смърт.

— Какво им отговаряш?

— Ами какво... Заради езикови недоразумения с тайландската полиция. В началото са ни изпратили непълни сведения. Баламосвам ги с подобни нелепици.

— И успяваш ли?

— Номерът не минава съвсем, но поне не могат да ни обвинят в подаване на невярна информация. Посланикът е бил открит мъртъв в хотел. Така гласи комуникето, а това не е лъжа. Как каза, си открил дъщерята и Клипра, Хуле?

— Изобщо не съм подхващал този въпрос. — Хари си пое дъх два пъти. — Виж, Турхюс, в дома на Клипра намерих няколко списания с детска порнография, по които съдя, че е бил педофил. За това полицейските доклади обаче мълчат.

— Значи, още една изненада? Е — гласът му не издаде нито с нотка, че лъже, — така или иначе, командировката ти приключи. Мьолер те иска обратно максимално скоро.

Сервираха им димяща супа от кокосово мляко. Турхюс надникна недоверчиво в купата си. Очилата му се запотиха.

— Журналистите ще ти направят хубава снимка, когато те посрещнат на „Форнебу“ — ехидно подхвърли той.

— Първо опитай червените парченца — препоръча му Хари.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Супауади — по думите на Лиз — можел да се похвали с най-много разкрити убийства в кариерата си. Най-важните му инструменти били микроскоп, няколко стъклени колби и лакмусова хартия. Сега мъжът се усмихваше като слънце пред Хари.

— Правилно предполагаш, Хари. Парченцата мазилка, които ни даде за анализ, съдържат същия оцветител като варта върху отвертката от багажника на посланическата кола.

Вместо да отговаря само с „да“ или „не“, Супауади придружаваше утвърдителния си или отрицателен отговор със съобщително изречение, в което повтаряше въпроса. Искаше да избегне всякакви недоразумения, защото беше човек с широки езикови познания и знаеше, че на английски по една или друга причина се използва двойно отрицание. Ако, да речем, чужденец обърка автобуса в Тайланд, налегнат го съмнения и попита някой пътник „Този автобусът не отива ли до Хуалампонг?“, местният ще отговори „да“, в смисъл „да, съждението ви е съвсем правилно, този автобус не ходи до Хуалампонг“. Фаранги, поназнайващи тайски, са наясно с тази особеност на езика, но опасността от недоразумение остава, защото се случва тайландци, владеещи английски на добро ниво, да отговорят „не“ от желание да бъдат разбрани правилно. От опит Супауади се беше убедил, че повечето фаранги не схващат всички тези „капани“ в езиковата комуникация, и затова гледаше да се изразява максимално еднозначно.

— И второто ти предположение е вярно, Хали. Торбичката на прахосмукачката във вилата на Клипра наистина съдържаше много интересни неща: например, нишки от покривалото в багажника на посланическата кола, влакна от костюма на посланика и от якето на Клипра.

Хари записваше с нарастващ ентузиазъм.

— А двете видеокасети? Изпрати ли ги в Сидни?

Супауади се усмихна още по-широко — ако това изобщо беше възможно — защото явно се гордееше много с постигнатото по този въпрос.

— Живеем в двайсети век, инспекторе. Видеокасетите вече не ги изпращаме по пощата. В нашия случай щяха да стигнат чак след четири дни. Презаписахме ги на DAT касети, прехвърлихме записите на компютъра и ги изпратихме по електронен път на твоя експерт по звуците.

— Виж ти! Ама това възможно ли е? — Хари зададе въпроса и от смайване, и за да изчетка Супауади. Компютърните манази винаги го караха да се чувства стар. — Какво каза Хесус Маргес?

— От началото бях много скептичен. Невъзможно е да разбереш откъде се обажда човек, записал гласа си на телефонен секретар, казах му. Твоят приятел обаче ме убеди в обратното. Обясни ми подробно за честотни диапазони и херцове, изобщо беше много информативно. Ти знаеш ли, например, че за микросекунда ухото разграничава един милион различни звуци? С този човек можем...

— Какво е заключението му?

— На двата аудиозаписа се чуват два различни гласа, но помещението е едно и също.

Сърцето на Хари се разблъска.

— Какво излезе за месото във фризера? Свинско ли се оказа?

— Точно така, Хали. Месото във фризера се оказа свинско.

Супауади му смигна и се изкикоти въздоволно: явно това не беше всичко.

— И?

— Кръвта обаче не е само свинска. Част от нея е човешка.

— Можеш ли да установиш чия е?

— Докато получа окончателния резултат от ДНК изследването, ще минат няколко дни. Дотогава заключението важи с деветдесетпроцентова сигурност.

Ако Супауади имаше подръка тромпет, щеше да изсвири тържествен туш — беше сигурен Хари.

— Кръвта е на нашия приятел, *най* Клипра.

След известно прехвърляне най-сетне свързаха Хари с кабинета на Йенс.

— Как върви, Йенс?

— Бива.

— Сигурен ли си?

— Какво имаш предвид?

— Ами звучиш ми... — Хари се затрудни да намери точната дума. — ... малко минорно.

— Може... Едва ли... Сложно е. Тя изгуби цялото си семейство и аз... — Гласът се прекърши.

— И ти — какво?

— Зарежи.

— Хайде де, Йенс.

— Работата е там, че дори да съм имал резерви към този брак, вече няма начин да се отметна.

— Защо?

— За бога, само аз й останах, Хари. Знам, редно е да мисля за нея и за всичко, което тя преживя, но мисля за себе си и в какво съм на път да се впусна. Сигурно съм лош човек, обаче съм изплашен до смърт, разбираш ли?

— Горедолу.

— Дявол да го вземе. Ако ставаше дума за пари, щях някак да се оправя. По финансовата част съм специалист. Но сега става дума за...

— За чувства? — помогна му Хари.

— Точно така. Пълен кошмар — засмя се горчиво Йенс. — И все пак съм решил веднъж в живота си да постъпя като алтруист. Искам да присъстваш и да ми сриташ задника, ако забележиш и най-слабия признак на колебание. Хилде има нужда нещо да отвлече вниманието ѝ от тежката загуба и насрочихме сватбата. Четвърти април. В Банкок тогава е Великден. Как ти се струва? Тя започна да гледа малко поведро на живота. Почти е решила да спре пиенето. Ще ти изпратя самолетния билет по пощата, Хари. Не забравяй, че разчитам на теб. Само посмей да ме подведеш.

— Щом аз съм най-добрият ти кандидат за кум, направо не ми се мисли какъв социален живот водиш, Йенс.

— Всичките ми познати са ме прецаквали поне веднъж. Как да повериш на такъв човек толкова важна задача?

— Добре — засмя се Хари. — Дай ми още няколко дни за размисъл. Обаждам се да те помоля за услуга. Опитвам се да открия нещо за един от собствениците на „Пуридел“: дружество на име „Елем Лимитид“. Във фирмения регистър откривам само номер на пощенска кутия в Банкок и потвърждение, че акционерите са внесли надлежно уставния капитал.

— Това дружество не съм го чувал. Сигурно сравнително отскоро е съсобственик на „Пуридел“. Ще поразпитам тук-там и ще ти се обадя.

— Недей. Строго конфиденциално е. В течение сме само аз, Лиз и Льокен. Не споменавай за това пред никого. Дори колегите ни в полицията са в неведение. Тримата ще се срещнем довечера да обсъдим положението. Ще е супер, ако дотогава откриеш нещо. Аз ще те потърся, става ли?

— Да, разбира се. Работата май е сериозна. А аз си мислех, че случаят е приключен.

— Ще приключи довечера.

Бургията виеше оглушително.

— Вие ли сте Джордж Уолтърс? — извика Хари в ухото на мъж с жълта защитна каска, насочен към него от другите работници от бригадата.

— Да. А вие кой сте?

На десет метра под тях автомобилите едва помръдваха. Очертаваше се поредното следобедно задръстване.

— Инспектор Хуле от норвежката полиция.

Уолтърс сви на руло някакъв чертеж и го подаде на свой колега.

— А, да. Заради Клипра ли...?

Направи знак на мъжа с къртача да прекъсне работа за малко и когато воят стихна, тишината — доколкото в Банкок може да се говори за тишина — покри тъпанчетата като филтър.

— Марка „Вакер“. Модел LHV5.

— Впечатляващо. Разбирате ли от дрелки?

— Няколко години съм работил през лятото по строежи. С въпросната яко си раздрусих бърбеците.

Уолтърс кимна. Имаше опърлени от слънцето бели вежди и изморен вид. Бръчките набраздяваха дълбоко лицето му, макар да нямаше повече от четирийсет. Хари посочи бетонния път, опънат като римски акведукт през каменната пустиня от къщи и небостъргачи.

— Това значи е BERTS, спасението на Банкок?

— Да. — Уолтър се загледа в същата посока. — В момента стоите върху него.

Набожното благоговение в гласа му плюс присъствието му на терен, а не в офиса, подсказваше на Хари, че шефът на „Пуридел“ вероятно предпочита инженерното изкуство пред счетоводството. Струваше му се по-вълнуващо да наблюдава как напредва проектът, вместо да се задълбочава в мерките за погасяване на задълженията на фирмата.

— Прилича на Китайската стена — подхвърли Хари.

— Замисълът е да свързва хората, не да ги разделя.

— Дойдох да поразпитам за Клипра и за проекта. И за „Пуридел“.

— Пълна трагедия — отвърна Уолтърс, без да уточнява кое има предвид.

— Познавахте ли Клипра?

— Силно казано. Разговаряли сме на заседания на управителния съвет. Два-три пъти ми е звънил по телефона. — Уолтър си сложи слънчеви очила. — Нищо повече.

— Звънил ви е? „Пуридел“ не е ли доста голяма компания?

— С над осемстотин служители.

— И почти не сте поддържали контакт със собственика на фирмата, на която сте управител?

— Добре дошли в света на бизнеса. — Уолтър плъзна поглед по пътя, все едно въпросите на полицаия изобщо не го засягаха.

— Клипра е инвестирал много пари в „Пуридел“. Да не казвате, че му е било безразлично какво ще стане с тях?

— Просто явно не е имал възражения как се ръководи компанията.

— Известна ли ви е фирма на име „Елем Лимитид“?

— Забелязах появата ѝ в списъка с акционерите, но в последно време са ни налегнали други грижи.

— Като например как да изплатите дълга си в долари?

Уолтърс пак се обърна към Хари. В стъклата на очилата му инспекторът видя деформираното си отражение.

— Какво знаете за финансовото ни състояние, господине?

— Знам, че компанията се нужда от рефинансиране, ако искате да продължите дейността си. Понеже „Пуридел“ е отписана от борсата и вече не се търгува публично, не сте длъжни периодично да оповестявате финансовите си отчети и още известно време може да опазите в тайна проблемите си от обществото с надеждата отнякъде да се появи спасител със свеж капитал. Би било грехота да фалирате точно сега, когато ви се открива възможност да сключите договори за големи поръчки при строежа на BERTS, нали?

Уолтър даде знак на инженерите да излязат в почивка.

— Интуицията ми подсказва, че този дългоочакван спасител ще се появи — продължи Хари. — Ще купи фирмата срещу символична сума и най-вероятно ще изкара луди пари, когато завалят обществени поръчки. Колко души са запознати с актуалното състояние на „Пуридел“?

— Вижте какво, господин...

— Инспектор. Управителният съвет — със сигурност. Други?

— Осведомили сме всички акционери. Състоянието на компанията засяга само тях и никого друго. Не виждаме причина да тръбим пред целият свят.

— Според вас кой ще купи компанията, господин Уолтърс?

— Аз съм административен директор — троснато натърти Уолтърс. — Назначен съм на тази длъжност от акционерите. Не се меся във въпроси, свързани със собствеността.

— Дори това да означава вие и още осемстотин души да останете без работа? И да се изтеглите от този проект? — Хари посочи бетона, губещ се в мъглата.

Уолтърс не отговори.

— Красота. Напомня на пътя на жълтите павета във „Вълшебникът от Оз“.

Джордж Уолтърс кимна бавно.

— Обадох се на адвоката на Клипра и на неколцина от дребните акционери. През последните няколко дни „Елем Лимитид“ е изкупило акциите им във „Пуридел“. Понеже никой друг акционер не е изявил готовност да рефинансира компанията, миноритарите с радост са се

отгървали от дяловете си, защото са спасили поне вложения капитал. Твърдите, че промяната на собствеността не влиза в обсега на задълженията ви, Уолтърс, но ми приличате на отговорен човек. А „Елем“ е новият ви собственик.

Уолтърс си свали очилата и разтърка очи с опакото на дланта си.

— Ще ми кажете ли кой стои зад „Елем Лимитид“, Уолтърс?

Къртачите отново завиха и Хари се наведе напред, за да чуе. Кимна.

— Просто исках да го чуя и от вашите уста — извика той в отговор.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хари не можеше да заспи. В стаята се чуваше шумолене от пълзящи крачета, но включеше ли осветлението, гадините се изпокриваха. Въздъхна, протегна ръка и натисна копчето на телефонния секретар. Оттам се разнесе носов женски глас:

— Здравей, Тоние е. Просто ми се прииска да чуя гласа ти.

Прослушваше съобщението сигурно за десети път, но и сега изпита раздражение: все едно беше заимствала репликата от розов роман. Пак изгаси лампата. Измина минута.

— Мамка му. — Хари светна.

Минаваше полунощ. Таксито спря пред малка, но тузарска къща, опасана от нисък бял зид. Тоние Виг прозвуча изненадана по домофона. Когато отвори, бузите ѝ пламтяха. Хари се нахвърли да съблича дрехите ѝ, а тя продължаваше да се извинява за бъркотията в дома си. Беше слаба, тебеширенобяла. Хари виждаше как пулсът ѝ тупти забързано и трескаво в шията ѝ. Най-сетне тя млъкна, посочи безмълвно вратата на спалнята, той я вдигна и тя отпусна покорно глава назад, докато косата ѝ се влачеше по паркета. Простена, когато той я просна на леглото, затаи дъх, когато той си разкопча панталона, и се възпротиви вяло, когато Хари коленичи върху чаршафа и я придърпа към себе си.

— Целуни ме — прошепна тя, но той изобщо не ѝ обърна внимание и затворил очи, проникна в нея.

Тя сграбчи панталона му с желанието да го събуе до долу, но той отблъсна ръцете ѝ. Върху нощното шкафче стоеше снимка на възрастна двойка, най-вероятно родителите ѝ. Хари стисна зъби, под клепачите му избухнаха искри. Опита се да си я представи.

— Какво казваш? — попита Тоние и вдигна глава, ала не успя да разбере неясния брътвеж на Хари.

Опитваше се да се движи в такт с него, да стене, но той я остави без дъх. Тоние се чувстваше като ездачка на бик, който непрекъснато се опитва да я хвърли.

Той се изпразни с нечленоразделен вик, в същия миг Тоние впи нокти в гърба на тениската му, изви се назад и изкрещя. После го притегли към себе си и той зарови лице в ямката над ключицата ѝ.

— Беше много хубаво — прошепна тя, думите ѝ обаче увиснаха във въздуха като нелепа, ненужна лъжа.

Хари мълчеше.

В един момент чу, че тя вече диша равномерно; стана и тихо се облече. Знаеше, че тя не спи. Тръгна си.

Навън се беше извил вятър. Хари се спусна по чакълената алея. Миризмата на Тоние се разнесе. Въжето се удряше бясно в пилоната със знамето до портата. Навярно тази година мусонът щеше да подрани. Или това беше влиянието на Ел Ниньо? А може би просто съвсем нормална промяна във времето.

Пред портата позна тъмната кола. Смътно различи силует зад тонираните стъкла, но се поколеба, преди да чуе жуженето от автоматичното смъкване на прозореца и симфонията на Григ, която звучеше тихо в купето.

— Прибирате ли се, господин Хуле?

Хари кимна, шофьорът му отвори вратата и той се качи. Санпет изправи седалката си.

— Какво правиш тук по това време, Санпет?

— Току-що закарах господин Турхюс. Няма смисъл тепърва да си лягам, защото само след няколко часа трябва да взема госпожица Виг. — Санпет запали и автомобилът се понесе плавно през смълчаните улици в жилищния квартал.

— Къде ходи Турхюс след полунощ?

— Искаше да види Патпонг.

— Аха. Препоръча ли му някой бар?

— Не, той явно си беше набелязал заведение. Всеки си знае най-добре от какво лекарство има нужда.

Двамата се спогледаха в огледалото.

— Сигурно си прав — кимна Хари и се извърна към прозореца.

Излязоха на Рама V. Нямаше почти никакво движение. От товарната платформа на един пикап в тях се вираше беззъба старица. На Хари му се стори някак позната. Неочаквано тя се усмихна. Чак след няколко минути той съобрази, че всъщност жената не може да

види нищо през затъмнените стъкла, а се усмихва на собственото си отражение в тях.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Това беше краят и Ивар Льокен го знаеше. Нито една фибра от тялото му не се беше предала, но въпреки това краят приближаваше. Паниката прииждаше на талози, заливаше го и се отдръпваше. През цялото време той си даваше сметка, че му предстои сигурна смърт — извод, базиран на съвсем рационална основа. Мисълта за предстоящото обаче смразяваше жилите му. Преди години попадна в бамбуков капан до Ми Лай, една пръчка прониза бедрото му, а друга — ходилото му чак до коляното. Тогава нито за секунда не помисли за смъртта. В Япония изгаряше от треска и лекарите му съобщиха за необходимостта да ампутират крака му. Тогава искаше да умре, но със съзнанието, че смъртта просто не е вариант, че такава възможност не съществува. Дойдоха с упойката, ала той избя спринцовката от ръцете на сестрата.

И му позволиха да си задържи крака. „Докато изпитваш болка, живееш“ — надраска той върху стената над леглото си. Прекара близо година в болницата в Окабе, преди да спечели битката със собствената си инфектирана кръв.

Каза си, че е живял дълго. Ами да. Какво повече да иска. Беше срещал мнозина много по-нещастни. Защо тогава да се съпротивлява? Така или иначе Льокен се бореше. Тялото му отказваше да се предаде, както самият той цял живот се беше противопоставял: на нагона, който го тласкаше към престъпления; на усилията да го съсипят, когато го разжалваха; на изкушението да се поддаде на самосъжаление, когато унижителните спомени разкървяваха стари рани. Ала най-яростно Льокен се бе противопоставял на порива да си затваря очите. И не си беше спестил нищо: нито битките, нито страданията, нито жестокостите. Беше се борил сърцато и бе запазил човечността си. Спокойно можеше да каже, че е живял дълго. Дори сега не затваряше очи, не си позволяваше дори да мигне. Льокен знаеше, че е пътник. Да имаше сълзи, би заплакал.

Лиз погледна часовника: осем и половина. С Хари чакаха в караоке бар „При Мили“ от близо час. Дори Мадона на снимката започна да изглежда по-скоро изнервена, отколкото хищна.

— Къде се губи този човек? — въздъхна Лиз.

— Ще дойде — увери я Хари. — Лъокен ще дойде.

Застанал до прозореца с вдигната щора съзерцаваше как светли конуси от автомобили се точат по Силом Роуд и пронизват отражението му.

— Кога се чу с него?

— Веднага след като говорих с теб. Беше си вкъщи. Тъкмо стягал оборудването и сортирал снимки. Ще дойде.

Хари притисна опакото на дланите си към клепачите си. Беше осъмнал със зачервени, възпалени очи.

— Да започваме, Лиз.

— С кое? Още не си ми обяснил какво предстои.

— Ще направим обзор на всички събития дотук. Последна възстановка.

— Съгласна. Но защо?

— Защото през цялото време сме били на грешен път.

Хари пусна шнура и щората рязко се разпъна надолу. Чу се звук, сякаш предмет пада през гъста листовина.

Лъокен седеше на един стол. Пред него на масата лежаха наредени няколко ножа. С помощта на който и да е от тях за секунди можеше да се отнеме човешки живот. Направо поразително е колко лесно е да убиеш. Толкова лесно, че понякога изглежда невероятно как хората изобщо достигат възрастта си. С едно движение, все едно разрязваш ябълка на две, можеш да прережеш гърлото на човек. Кръвта руква на талази със скорост, обясняваща защо смъртта настъпва за секунди — с уговорката, естествено, че действа човек, който все пак си разбира от занаята.

Виж, намушкването в гърба изисква по-голяма точност. Не е изключено да нанесеш двацет, дори трийсет прободни рани, без да нанесеш фатални поражения, а само да накълцаш човешка плът. Но ако си наясно с човешката анатомия и знаеш къде да забиеш ножа, за

да пробиеш бял дроб или да засегнеш сърцето, е, тогава, работата е лесна. Намираш ли се с лице към жертвата, най-добре е да се прицелиш ниско и да дръпнеш ножа нагоре, за да мине под ребрата и да стигне до жизненоважните органи. В гръб обаче става по-лесно — пронизваш жертвата леко встрани от гръбнака.

А лесно ли е да застреляш човек? И то много. Първия човек, когото уби, гръмна с полуавтоматична пушка в Корея. Прицели се, натисна спусъка и видя как един мъж падна. Толкова. Никакви угризения, никакви кошмари, никакви нервни сривове. Вероятно защото стана по време на война, но не му се вярваше цялото обяснение да се изчерпва с този факт. Дали беше лишен от способност да съпреживява чужда болка? Един психолог му обясни, че сексуалните му наклонности били резултат от душевни травми. Разбирай: от затаена злоба.

— Добре, слушай внимателно. — Хари седна срещу Лиз. — В деня на убийството колата на посланика пристига пред дома на Уве Клипра в седем часа, но зад волана не седи посланикът.

— Как така?

— Охранителят не си спомня човек в жълт костюм.

— Е, и?

— Виждала си въпросния костюм, Лиз. В сравнение с него бензиностанциите изглеждат направо дискретни. Допускаш ли, че е възможно някой да забрави такава дреха?

Тя поклати бавно глава.

— Шофьорът паркира в гаража и натиска звънеца пред страничния вход — продължи Хари. — Клипра отваря и се озовава пред дуло на пистолет. Посетителят влиза, затваря вратата и моли най-вежливо Клипра да отвори уста.

— Най-вежливо?

— Опитвам се да придам малко колорит на историята. Не ме прекъсвай, ако обичаш.

Лиз стисна устни и завъртя въображаемо ключе пред тях.

— Пъхва дулото в устата на Клипра, кара го да го захапне и стреля — хладнокръвно и безжалостно. Куршумът излиза от задната част на

главата и се забива в стената. Убиецът избърсва кръвта и... знаеш как изглежда обстановката, когато пръснат нечий мозък.

Тя кимна и му направи знак да продължи.

— Накратко: убиецът заличава всички следи. После вади отвертка от багажника на колата и с нейна помощ изчовърква забилия се в стената куршум.

— Откъде знаеш, че е станало точно така?

— Открих мазилка по пода в коридора и дупката от куршума. От лабораторията потвърдиха идентичния състав на мазилката по пода в дома на Клипра и полепналите остатъци по отвертката в багажника на колата на посланика.

— Нататък?

— Убиецът пренася трупа на посланика в багажника и прибира отвертката на мястото ѝ.

— Чакай малко, ама той вече убил ли е посланика?

— Ще стигна и до там. Убиецът се преоблича в костюма на посланика, влиза в кабинета на Клипра, взема един от двата старинни ножа и ключовете за вилата. Там провежда и кратък телефонен разговор, който записва на магнетофон. На тръгване прибира лентата. Натъпква и тялото на Клипра в багажника и към осем отправва някъде.

— Малко объркващо е, Хари.

— В осем и половина се настанява в мотела на Уанг Ли.

— Тук вече прекали, Хари. Нали в показанията си Уанг Ли твърди, че убитият е именно човекът, нанесъл се в мотела.

— Уанг Ли е тръгнал към стаята с мъртвеца, предварително убеден кого ще види: регистрирания се гост. Фаранг в жълт костюм. На него всички...

— ... чужденци му изглеждат еднакви. Ама че работа!

— Особено ако се крият зад слънчеви очила. Не забравяй и друго: когато са повикали Уанг Ли да идентифицира мъртвеца, от гърба на посланика е стърчал нож, а това обстоятелство е стресирало сериозно собственика на мотела и го е разконцентрирало.

— Кажй сега за ножа.

— Посланикът действително е бил убит с нож, но много преди да пристигне в мотела. Вероятно с фински нож, защото е бил натрит с еленова мас. Продават се навсякъде във Финландия.

— Но нали патоанатомът потвърди, че формата на раната съвпада с острието на старинния нож.

— Мнимото оръжие на убийството е с по-дълго и по-широко острие и не личи, че първо е нанесена рана с друг нож. Сега слушай внимателно. Убиецът пристига в мотела с два трупа в багажника и иска стая възможно най-далече от рецепцията. Целта му е да паркира колата на заден ход на метри от входа и незабелязано да пренесе Молнес вътре. Гостът не желае да го безпокоят: той ще даде знак кога е готов. В стаята сваля жълтия костюм и облича посланика в него. От бързана обаче не доизпипва една подробност. Спомняш ли първоначалното ми предположение, че посланикът е имал среща с жена, защото забелязах пристегнатия колан — с две дупки по-навътре?

— Убиецът не е обърнал внимание на протритата ивица — цъкна с език Лиз.

— Незначителен пропуск. Дребно недоглеждане, ала в съвкупност с още такива подробности ни помага да сглобим пълната картина. Просва тялото на Молнес върху леглото и внимателно вкарва древния нож във вече нанесената рана. Избърсва отпечатъците си от дръжката.

— Ето защо в мотелската стая имаше толкова малко кръв. Защото е бил убит другаде. Защо обаче патоанатомите не се усъмниха?

— Трудно се прави точна преценка каква кръвозагуба предизвиква определена прободна рана. Количеството изтекла кръв зависи от перфорираните артерии и доколкото ножът е блокирал кръвотечението. Затова кръвозагубата варира в широки граници. Към девет убиецът потегля от мотела с Клипра в багажника и се отправя към вилата му.

— Знаел е къде е вилата му? Значи го е познавал.

— И то отлично.

Над масата надвисна сянка. В стола срещу Льокен седна мъж. Вратата към балкона беше отворена. Оттам нахлуваше оглушителният трафик. В цялата стая смърдеше на автомобилни газове.

— Готов ли си? — попита Льокен.

Великанът с тънката плитчица на гърба го погледна, видимо изненадан, че Льокен говори тайски.

— Готов съм — отвърна той.

Льокен се усмихна бледо. Чувстваше се смъртно уморен.

— Ами какво чакаш. Давай.

— Пристига във вилата, влиза и пъха Клипра във фризера. Измива и изчиства багажника с прахосмукачка, за да не открием следи от телата.

— Добре, ама това как го разбра?

— Криминалистите откриха кръв от Уве Клипра във фризера, а в торбичката на прахосмукачката — влакна от багажника и от дрехите на двамата мъртъвци.

— Боже господи. Значи, не посланикът е големият чистофайник, както ти предположи, докато оглеждахме колата?

Хари се усмихна.

— Един поглед в кабинета на посланика ми беше достатъчен да разбере колко разхвърлян е бил.

— Правилно ли чух? Да не би току-що да призна, че си *сгрешил*?

— Точно така. — Хари вдигна показалец. — Но Клипра е бил голям педант. Всичко във вилата му изглеждаше безупречно подредено и систематизирано, спомняш ли си? В долапа дори е монтирал кука, за да застопорява прахосмукачката. Когато обаче отворих вратичката, прахосмукачката изпадна. Значи я е използвал външен човек, хрумна ми тогава, и изпратих торбичката за анализ. А месото във фризера ме наведе на мисълта, че вътре можеш да държиш мъртвец в продължение на седмици, без тялото да... — Той изду бузи и разпери ръце.

— Нещо ти хлопа, Хари. Най-добре иди да те прегледат.

— Искаш ли да чуеш и останалото?

Тя кимна.

— После убиецът подкарва обратно към мотела, паркира, влиза в стаята и пъхва ключовете за колата в джоба на Молнес. След това изчезва безследно в нощта. Безследно, защото следи от него просто няма.

— Я чакай малко! С теб стигнахме до вилата за час и половина, нали? В едната посока! Разстоянието оттук е приблизително същото. Нашата приятелка Дим е открила посланика в единайсет и половина, тоест два часа и половина, след като — по твоите думи — убиецът се

изпарява от мотела. Няма начин да е успял да се върне в мотела, преди да открият трупа на Молнес. Тази подробност забрави ли я?

— Не съм. Дори засякох за колко се взема отсечката. Тръгнах в девет, стоях половин час във вилата и се върнах.

— И?

— Бях в мотела в дванайсет и петнайсет.

— Е, в такъв случай версията ти издиша.

— Спомняш ли си какво каза Дим за колата по време на разпита? Лиз прехапа горната си устна.

— Не си спомня да е видяла кола — припомни й Хари. — Защото кола е нямало. В дванайсет и петнайсет Дим и Уанг Ли чакат на рецепцията идването на полицията и изобщо не забелязват повторната поява на дипломатическата кола. Действал е предпазливо, но не е можел да предвиди, че убийството ще бъде открито, преди да се върне. Неслучайно е предупредил момичето да не влиза; той щял да я повика по телефона, нали? Уанг Ли обаче не е изтърпял и замалко да провали целия му замисъл. Докато е пъхал ключовете в джоба на Молнес, убиецът изобщо не е подозирал, че полицията ще пристигне всеки момент.

— Просто е извадил късмет?

— Нещо такова... макар че той винаги играе на сигурно и никога не се осланя на късмета си.

Сигурно е манджурец, предположи Лъокен. От провинция Дзилин. По време на Корейската война Червената армия набирала голяма част от войниците си именно от Дзилин, както беше чувал, защото се славели с високия си ръст. В това нямаше особена логика, защото колкото по-високи са войниците, толкова по-дълбоко потъват в блатата и толкова по-големи мишени представляват. Другият човек в стаята стоеше зад Лъокен и тананикаше песен. Без да е сто процента сигурен, мелодията му напомняше „I Wanna Hold Your Hand“ на „Бийтълс“.

Китаецът посегна към един от ножовете върху масата, ако седемдесетсантиметрова закривена сабя може да мине за нож. Претегли го в длан, както бейзболист си избира удобна бухалка, преди да замахне с нея. Лъокен стисна зъби. В същия миг приятната

отмалялост от високата доза барбитурати го напусна, кръвта се вледени в жилите му и той изгуби самообладание. Закрещя и задърпа яростно кожените ремъци, пристегнали китките му към масата, а тананикането се приближаваше зад гърба му. Една ръка сграбчи косата му, наведе главата му назад и някой натъпка топка за тенис в устата му. Лъокен усети мъхестата повърхност до езика и небцето си. Тя попиваше слюнката като гъба и удавяше виковете му в безпомощни стонове.

Стегнатият турникет около предмишницата му отдавна бе обезчувствил ръката му и когато сабята се стовари върху нея, той не усети нищо. Дори за миг се запита дали оръжието го е улучило. После обаче видя отсечената си дясна ръка. Разрезът беше чист и гладък. Бяха прерязали лъчевата и лакътната кост. Беше ги виждал при други хора, но не и при себе си. Заради турникета нямаше много кръв. Приказките как при внезапна ампутация не се усещало нищо се оказаха втели-некипели. Болеше непоносимо. Лъокен чакаше да изпадне в шок — ступор, безтегловност. Ала те мигом му отрязаха пътя към бягството. Тананикацията заби спринцовка в горната, останала част от ръката му направо през ризата, без изобщо да се прицелва във вена. Това му е хубавото на морфина — действа, независимо къде го инжектираш. Лъокен съзнаваше, че ампутацията няма да го убие веднага. И може да изкара така още дълго. Колкото решат.

— А Рюна Молнес? — Лиз чоплеше с клечка между зъбите си.

— Спрял е и я е качил в колата си — отвърна Хари. — Например, докато се е прибирала от училище.

— И я е откарал във вилата на Клипра? А после?

— Кръвта и дупката от куршум в прозореца показват, че е била застреляна във вилата. Вероятно още щом са пристигнали.

Говореше за нея като за жертва на убийство, спазваше известна емоционална дистанция.

— Не разбирам — призна Лиз. — Защо ще я убива веднага след като я е похитил? Не му ли е трябвала като разменна монета, за да те принуди да прекратиш разследването? Би постигнал целта си само ако

държи Рюна Молнес жива. Положително е очаквал да поискаш доказателство, че е невинна, преди да изпълниш искането му.

— И как по-точно да изпълня искането му? Да си тръгна от Тайланд? А той ще пусне Рюна да се прибере у дома по живо, по здраво? И макар да е останал без средство, с което да ни изнудва, да си отдъхне, като разчита на голото ми обещание да не го закачаме? Допускаш ли го за възможно? Нима си въобразяваш, че той е щял да я пусне просто така...

По погледа на Лиз се досети, че е повишил глас, и млъкна.

— Аз не разсъждавам така, опитвам се да вляза в главата на убиеца — уточни Лиз, без да отмества поглед от него. Между веждите ѝ се бе врязала бръчка и ѝ придаваше неспокоен вид.

— Извинявай, Лиз. — Хари притисна скулите си с върховете на пръстите. — Явно умората си казва думата.

Стана и пак отиде до прозореца. Заради разликата в температурата вътре и навън се бе образувал тънък сив слой конденз.

— Отвлякъл я е не поради страх, че започвам да се досещам как стоят нещата. Защо ще се опасява от подобно нещо? Та на онзи етап аз още не схващах абсолютно нищо и той е бил наясно с това.

— Тогава защо ще я отвлича? За да ни подтикне да нарочим Клипра за убийството на посланика и Джим Лав?

— Това е второстепенният му мотив. Главната цел на отвличането е убийството на Рюна Молнес. Когато...

От съседното помещение чува глухо боботене на бас.

— Слушам те, Хари.

— Когато я видях за пръв път, тя вече е била осъдена да умре.

— Наближава девет, Хари. Най-добре ми кажи кой е убиецът, преди да е пристигнал Лъокен.

В седем Лъокен заключи вратата на апартамента си и се спусна по улицата, за да си хване такси за караоке бар „При Мили“. Видя колата веднага: тойота „Корола“, а мъжът зад волана сякаш изпълваше цялото купе. На предната пасажерска седалка седеше пътник. Подвоуми се дали да не отиде до колата и направо да попита какво искат, но реши първо да ги подложи на малък изпит. Май се досещаше какво целят и кой ги изпраща.

Льокен спря такси, качи се и след няколко пресечки установи, че тойотата се бе залепила за тях точно според очакванията му.

Като повечето таксиметрови шофьори, инстинктът и на този проговори, че чужденецът отзад явно не беше турист, затова пропусна дежурното предложение за масаж. Льокен обаче не му събщи конкретен адрес, а му даваше поетапни напътствия. Шофьорът, явно преосмислил първоначалното си впечатление, погледна Льокен в огледалото:

— На туристическа обиколка ли, сър?

— Да.

Десет минути по-късно вече нямаше капка съмнение. Полицаяте държаха Льокен да ги отведе до мястото на тайната среща. Той само недоумяваше как началникът на полицията е надушил за срещата на тримата. И защо се е почувствал толкова засегнат, че един от старши инспекторите е встъпил в — макар и донякъде нерегламентирано — сътрудничество с чужденец. Вероятно съвместната им работа не беше съвсем по правилата, но пък даваше резултати.

Движението по Суа Па Роуд спря напълно. Шофьорът се вмъкна в пролуката, отворила се зад един автобус, и посочи колоните между платната. Миналата седмица паднала стоманена греда и убила човек, докато шофирал — прочел го във вестника. Публикували и снимки от инцидента. Таксиметровият шофьор поклати глава, извади една гюдерия и избърса таблото, прозорците, статуетката на Буда и снимката на кралското семейство, после с въздишка разгърна „Тай Рат“ над волана и отвори на спортните страници.

Льокен надзърна през задния прозорец. Между таксито и тойотата имаше само две коли. Погледна си часовника. Седем и половина. Не намери ли начин да разкара тези досадници, ще закъснее. Взе решение и почука с пръст по рамото на шофьора.

— Видях познат — каза на английски и посочи зад гърба си.

Мъжът го изгледа недоверчиво — сигурно се опасяваше чужденецът да не офейка, без да си плати сметката.

— Ей сега се връщам — увери го Льокен и едва успя да се провере през откритата врата, не можеше да се отвори по-широко.

„Скъсих си живота с още един ден“ — помисли си той, вдишвайки въглероден диоксид в концентрация, достатъчна да усмърти цяло семейство плъхове, и тръгна спокойно към тойотата.

Единият фар явно бе вдлъбнат от удар, защото светлината биеше право в очите на Лъокен. Той подготвяше наум речта си и предвкушаше удоволствието от смаяните им физиономии. Скъси разстоянието до два-три метра. Лицата на двамата пътници се избистриха. Изведнъж Лъокен изпита несигурност. Нещо във външния им вид не се връзваше с неговите представи. Повечето полицаи, наистина, не пращат от акъл, но поне знаят, че когато следиш някого, правило номер едно е да не биеш на очи. Пътникът на пасажерската седалка носеше очила, макар слънцето да бе залязло отдавна, а мъжът зад волана имаше тънка плитчица на гърба; не беше нещо необичайно сред китайците в Банкок, но и без нея видът му правеше силно впечатление. Лъокен понечи да се връща, ала вратата на тойотата се отвори.

— Мистел — подхвана благ глас.

Тук ставаше нещо. Лъокен се опита да се върне в таксито, някаква кола обаче се беше намърдала зад него и му отрязваше пътя. Обърна се към тойотата. Китаецът вървеше към него.

— Мистел — повтори той.

Автомобилите в отсрещното платно потеглиха. Шумът от двигателите прозвуча като шепот в ураган.

Веднъж Лъокен уби човек с голи ръце. Строши гръкляна му със саблен удар, както ги бяха обучили в тренировъчния лагер в Уисконсин. Ала оттогава изтече много вода. Тогава беше млад. И се боеше за живота си. Сега не се страхуваше за живота си. Беше просто бесен.

Едва ли имаше значение дали е изплашен, или разгневен.

Когато усети как две ръце го сграбчват и го вдигат във въздуха, Лъокен знаеше, че това е без значение. Опита се да извика, но нападателят изби от дробовете му въздуха, необходим на гласните струни да произведат трептения. Звездното небе се завъртя бавно и го замени тапициран таван на кола.

Усети топъл, пробуждащ дъх в тила си и погледна през предното стъкло на тойотата. Мъжът със слънчевите очила стоеше до таксито и през смъкнатия прозорец подаваше сноп банкноти на шофьора. Хватката около тялото му се разхлаби и Лъокен пое жадно, с продължително треперливо вдишване мръсния въздух като изворна вода.

Прозорецът на таксито се вдигна, мъжът с очилата тръгна към тойотата, свали си очилата и когато мина под светлия конус на счупена улична лампа, Льокен го позна.

— Йенс Бреке? — смаяно прошепна той.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Йенс Бреке? — възкликна Лиз.

Хари кимна.

— Абсурд! Нали представи алиби, онази проклета лента, устойчива на всякакви опити за манипулация, дето доказва, че се е обадил на сестра си в осем без петнайсет.

— Наистина се е обадил, но не от кабинета си. Попитах го защо му е хрумнало да звъни на сестра си, заклетата работохоличка, в дома ѝ в разгара на работния ден. Съвсем бил изключил кое време било тогава в Норвегия.

— И?

— Къде се е чуло и видяло валутен посредник да забрави за часовата разлика?

— И защо според теб те е излъгал?

— Набрал е домашния номер на сестра си, но нито е имал време, нито за какво да говори с нея; трябвало му е само да се включи телефонният секретар.

— Нещо не схващам.

— При огледа в дома на Клипра забелязах същия телефонен секретар като на Бреке. След като е застрелял Клипра, Бреке се е обадил на сестра си от неговия кабинет, извадил е лентата и я е взел със себе си. Тя показва кога е провел обаждането, но не и откъде. Изобщо не допуснахме възможността лентата да се е намирала в друг магнетофон. Има начин да докажа обаче, че от кабинета на Клипра е изчезнала ролка.

— Как?

— Към телефона на посланика имаше регистрирано повикване от Клипра рано сутринта на трети януари, спомняш ли си? То не фигурира върху нито една от лентите, открити в кабинета му.

Лиз избухна в гръмък смях.

— Пълна лудница! Този хитряга си е подсигурил желязно алиби и после само е чакал да го приберем на топло, за да покаже, че е чист

като сълза!

— Въодушевление ли долавям в гласа ви, инспектор Кръмли?

— Да, от чисто професионална гледна точка. Според теб всичко ли е било планирано? От самото начало?

Хари си погледна часовника. Мозъкът му подаваше сигнал, че нещо не е наред.

— В едно съм напълно сигурен: всички действия на Бреке са предварително обмислени. Не е оставил на случайността нито една подробност.

— Откъде си толкова сигурен?

— Ами той ми го каза. — Хари долепи празната чаша до челото си. — Мразел риска; не се хващал да играе, ако не е сигурен в успеха си.

— Разсъждавал си, предполагам, и върху убийството на посланика. Как го е направил?

— Първо го е проследил до подземния паркинг, секретарката ще го потвърди. После се е качил обратно с асансьора, за това ще свидетелства момичето, което е поканил на срещал. Най-вероятно е убил посланика в паркинга. Намушкал го е с финския нож, докато Молнес се е качвал в колата, взел е ключовете му, натъпкал го е в багажника и е заключил. Качил се е в асансьора и е изчакал някой да го извика, за да има свидетел, че се е качил обратно.

— Дори е поканил момичето на среща, само и само да го запомни.

— Точно така. Ако в кабината се беше качил мъж, щеше да измисли друго, за да си осигури местенце в паметта му. После е изключил стационарния си телефон, за да симулира, че е зает с финансови анализи, слязъл е с асансьора в паркинга и е потеглил към Клипра с дипломатическата кола.

— Ако наистина е убил Молнес в гаража, камерите не са ли го записали?

— Според теб защо изчезна видеозаписът от часа на убийството? Никой не се е опитвал да натопи Бреке; лично той е взел записа от Джим Лав. Вечерта, когато го срещнахме на боксовия мач, Бреке се беше разбързал към офиса си. Но не за да разговаря с американски клиенти, както се опита да ни баламоса, а защото е имал уговорка с Джим да насложат нов запис върху касетата, на която е запечатано

убийството. И да променят часа така, че да представят манипулацията като саботаж от негов зложелател.

— Защо просто не е унищожил оригиналната касета?

— Защото е перфекционист. Всеки що-годе досетлив следовател рано или късно ще забележи разминаването между записаното на касетата и изписания на екрана час и Бреке отлично си е давал сметка за това.

— И как точно ще открие несъответствието?

— При разговори със служители в сградата все някой ще се сети, че е минал покрай камерата между пет и пет и половина на трети януари. Щом въпросният човек не присъства на записа, веднага възниква съмнение дали записът не е подменен. Дъждът и мокрите следи от автомобилни гуми просто ускориха процеса.

— Значи, просто си оправдал очакванията на Бреке за твоя интелект?

— Така излиза — сви рамене Хари. — Не ми пука, нали съм жив. Джим Лав обаче даде фира. Получил си е хонорара под формата на отровен опиум.

— Защото е бил свидетел ли?

— Както казах, Бреке ненавижда риска.

— А мотивът?

Хари издуха въздуха през носа си — все едно тир изпусна въздуха от спирачките си.

— Тук е мястото пак да обсъдим „цената“ на временното разпореждане с петдесет милиона крони в продължение на шест години. Достатъчно ли е като мотив да бъде убит посланика? Не е. Но да разполагаш с толкова пари до живот, виж, това се оказва достатъчно да мотивира Бреке да убие трима души. Съгласно завещанието Рюна е щяла да наследи парите с навършване на пълнолетие, но понеже документът не урежда въпроса кой би получил сумата в случай на нейната смърт, парите са щели да отидат при най-близкия ѝ роднина в съответствие с определения от закона ред. В конкретните обстоятелства при Хилде Молнес. Завещателните разпореждания не я лишават от това право.

— А Бреке как е възнамерявал да ѝ ги отнеме?

— Съвсем лесно. На Хилде Молнес ѝ остават още само шест месеца живот. Достатъчно дълго време да се омъжи за него и

същевременно достатъчно кратко, та Бреке да не разклати имиджа си на перфектния джентълмен.

— И е очистил съпруга и дъщерята, за да наследи имуществото, когато Хилде умре?

— Нещо повече. Вече го е похарчил.

Лиз го погледна въпросително.

— Придобил е компания на име „Пуридел“, която е на ръба на фалита. Ако прогнозите на „Баркли Тайланд“ се сбъднат, след няколко години „Пуридел“ ще струва двайсет пъти повече от сегашната ѝ цена.

— Тогава защо са му я продали?

— Според Джордж Уолтърс, административен директор на компанията, неколцина дребни акционери първоначално отказали да продадат дяловете си на Уве Клипра, когато той изкупил мажоритарния пакет, защото се надявали на скорошен растеж. Но след изчезването на Клипра разбрали, че дългът на компанията е на път да я разори, защото се изплаща в долари. Ще ти напомня срива на тайландския бат. Затова на драго сърце приели офертата на Бреке. Адвокатската кантора, ангажирана да се разпорежда с имуществото на Клипра след смъртта му, също приветствала предложението му. Общата сума за покупката на всички акции е около сто милиона крони.

— Но нали Бреке все още не се разпорежда с парите?

— По думите на Уолтърс половината от сумата трябва да бъде платена сега, другата половина — след шест месеца. Нямам представа откъде е изкопал толкова пари. Все нещо е измислил.

— Ами ако Хилде не умре до шест месеца?

— По една или друга причина си мисля, че Бреке ще се погрижи тя да не надживее лекарската прогноза. Нали именно той ѝ смесва питиетата...

Лиз впери замислен поглед в пространството.

— Не се ли е боял от възникване на подозрения, когато се разчуе, че е станал новият собственик на „Пуридел“ точно сега?

— Боял се е. Затова е купил акциите чрез дружество, наречено „Елем Лимитид“.

— И какво от това? Нали има начин да се разбере кой всъщност стои зад него?

— По документи дружеството се води на Хилде Молнес. След смъртта ѝ Бреке ще наследи и него.

Устните на Лиз се закръглиха в нямо „о“.

— И всичко това си го открил съвсем сам?

— С помощта на Уолтърс. Усъмних се, когато в дома на Клипра намерих списък с акционерите в „Пуридел“.

— Кое събуди подозренията ти?

— Името Елем — усмихна се Хари. — Първо заподозрях Ивар Льокен. Прякорът му от Виетнамската война е Ел Ем. Обяснението обаче се оказа далеч, далеч по-просто.

Лиз преплете пръсти на тила си.

— Предавам се.

— Прочетено наобратно, Елем става Меле: моминското име на Хилде Молнес.

Лиз погледна Хари, все едно е атракция в зоопарк.

— Направо си нереален, дявол да го вземе — промърмори тя.

Йенс разглеждаше папаята в ръката си.

— Льокен, направило ли ти е впечатление, че първата хапка от папаята има вкус на повръщано?

Бреке впи зъби в плода. Сокът потече по брадичката му.

— Втората — на вагина — отметна глава назад и се разсмя. — Тук, в Чайнатаун, една папая струва пет бата. Сума, по джоба на всеки. Папаята е една от така наречените простички радости. Човек ги оценява едва когато ги изгуби. Като например простичката радост да... — Йенс размахва ръка в търсене на подходяща аналогия. — ... да си избършеш задника. Или да лъснеш бастуна. Нужна ти е единствено здрава ръка.

Хвана средния пръст на отрязаната Льокенова ръка и я вдигна пред лицето му.

— Остава ти още една. Имай го предвид. И си помисли колко неща няма да можеш да правиш без ръце. Аз вече поразсъждавах по въпроса, нека ти помогна. Няма да можеш да белиш портокал, да нанижеш примамката на кукичката, да галиш жена, да си закопчаваш панталона. Няма да можеш дори да се гръмнеш, ако ти се прииска. Непрекъснато ще зависиш от други хора. Дори за най-дребното нещо.

От ръката покапаха капки кръв и при съприкосновението с масата опръскаха ризата на Льокен. Йенс остави ръката с пръстите към

тавана.

— От друга страна, когато имаш две невредими ръце, си всесилен. Безгранично могъщ. Можеш да удушиш човек, когото мразиш; да прибереш пота, натрупал се върху масата; да държиш стик за голф. Знаеш ли колко е напреднала днес медицината? — Йенс изчака, за да се увери, че Лъокен няма да му отговори. — Лекарите са изнамерили начини да пришият обратно отрязана ръка и да възстановят абсолютно всички нерви. Издърпват ги и ги опъват като ластици. След шест месеца няма дори да си спомняш, че е била ампутирана. Това е възможно, разбира се, с уговорката, че потърсиш своевременно лекарска помощ и занесеш ръката.

Мина зад стола на Лъокен, опря брадичка о рамото му и му прошепна в ухото:

— Погледни само каква хубава ръка. Истинска прелест, а? Като ръката в онази картина на Микеланджело. Как ѝ беше името?

Лъокен мълчеше.

— Дето я използваша в рекламата на „Левис“, сецаш ли се?

Лъокен беше приковал поглед във въображаема точка отпред. Йенс въздъхна.

— Е, с теб не сме познавачи на изкуството, а? Когато всичко това приключи, ще взема да купя няколко известни платна. Знае ли човек, току-виж ми разпалили интереса. Като казах приключи, според теб колко време максимум може да се отложи реплантацията? Половин час? Един? Сигурно щеше да издържи и повече, ако я бяхме сложили в лед, но за жалост нашият свърши. За твой късмет обаче се намираме само на петнайсет минути от най-близката болница.

Пое си дъх, долепи устни до ухото на Лъокен и изрева:

— КЪДЕ СА ХУЛЕ И ОНАЯ КУЧКА?

Лъокен подскочи и оголи зъби в измъчена усмивка.

— Извинявай — каза Йенс. — Просто ми е важно да ги пипна. Все пак само вие тримата схванахте как стоят нещата, нали?

От устните на стареца се процеди дрезгав шепот:

— Прав си...

— Какво? — Йенс се наведе към него и извади парче папая от бузата му. — Какво каза? Довърши си мисълта, бе човек!

— Прав си за папаята. Наистина вони на повръщано.

Лиз склочи пръсти върху темето си.

— Това с Джим Лав... Нещо не си представям Бреке да „готви“ сенилна киселина с опиум.

— И Бреке каза същото за Клипра — усмихна се накриво Хари.
— Права си. Някой професионалист му е помогнал.

— Едва ли е пуснал обява във вестника, че търси професионален бъркач на отрови... Може случайно да се е запознал с такъв човек. Нали се подвизава из хазартните среди. Или... Кажете, Хари? Какво се сети?

— Не е ли очевидно? Помогнал му е старият ни приятел Уо. С Йенс са действали в тандем. Бреке му е възложил да монтира бръмба в телефона ми.

— Едва ли е съвпадение човек, работил за кредиторите на Молнес, да работи и за Бреке.

— Никак не е случайно, разбира се. Хилде Молнес ми обясни, че хората, които се свързали с нея след смъртта на посланика по повод дълговете му, се съгласили без никакви възражения да водят преговорите с Бреке. Не ми се вярва да е заради респектирания му глас, така да се каже. Когато посетихме „Тай Индо Травълърс“, господин Соренсен отрече да има неуредени парични взаимоотношения с Молнес. Вероятно е казал истината: Бреке сигурно е погасил дълга на посланика. Срещу съответна услуга, разбира се.

— Да му преотстъпят Уо.

— Именно. — Хари си погледна часовника. — По дяволите. Къде се бави този Лъокен?

Лиз стана с въздишка.

— Да го наберем. Може да е заспал.

— Може. — Хари се почеса замислено по брадичката.

Лъокен усети пробождане в гърдите. Не страдаше от сърдечни заболявания, но беше запознат със симптоматиката. Ако получаваше инфаркт, се надяваше да е достатъчно масивен да го убие. Така или иначе щеше да умре, защо поне да не отнеме на Бреке част от удоволствието. Макар че — кой знае? — не беше изключено Бреке изобщо да не изпитва удоволствие от действията си. Навярно и той,

подобно на Льокен, възприема всичко това като работа, която трябва да се свърши. Изстрел, жертвата пада и край. Погледна Бреке. Устата му се раздвижи. Льокен с изненада установи, че не чува нищо.

— Обядвах с Уве Клипра в едно заведение и той ме помоли да хеджирам кредитния риск на „Пуридел“. Направо онемях. Поръчка за половин милиард, а той ми я възлага устно, без да я има дори на телефонен запис! Такъв шанс се случва веднъж в живота, ако изобщо се случи. — Йенс избърса устата си със салфетка. — Когато се върнах в кабинета, купих фючърси на мое име. При срыв на долара щях да прехвърля отговорността за покупката на въпросните фючърси на „Пуридел“. Но при покачване на долара можех да прибера печалбата в джоба си и да отрека, че съм купил фючърсите по поръчение на Клипра. Той не можеше да докаже нищо. Познай какво се случи, Ивар. Нали нямаш нищо против да ти казвам Ивар?

Смачка салфетката и се прицели в кошчето до вратата.

— Клипра ме заплаши да отнесе случая до ръководството на „Баркли Тайланд“. Обясних му, че ако компанията реши казуса в негова полза, ще се наложи да покрият финансовите му загуби. Освен това ще изгубят най-добрия си брокер. С други думи: „Баркли Тайланд“ не можеха да си позволят да не застанат зад мен. Клипра се заклани да използва връзките си в политическите среди. И — познай! Така и не успя да осъществи заканата си. Досетих се как да се отърва от него и същевременно да придобия компанията му „Пуридел“. Сега я очаква бляскаво бъдеще. Твърдя го не защото се надявам или защото се опирам на предположения, както правят жалките борсови спекуланти. Просто съм сигурен. Лично ще се погрижа „Пуридел“ да сбъдне прогнозите ми. Непременно ще се случи.

Очите му блеснаха.

— Точно толкова сигурен съм и, че Хари Хуле и плешивата ще умрат още тази вечер. Непременно ще се случи. — Погледна си часовника. — Стига толкова мелодрама. Времето лети, Ивар. Да помислим за собственото си благо, а?

Льокен му хвърли празен поглед.

— Не се страхуваш, така ли? Ще го раздаваш корав мъжага? — Леко изненадан, Бреке дръпна един конец, изнищил се от илика. — Да ти опиша ли как ще ги открият, Ивар? Завързани за два стълба някъде по течението на реката с по един куршум в тялото и с „обърната мутра

на горила“. Спомняш ли си този израз, Ивар? Или по време на твоята младост не са го използвали? Не ти е познат, а? Разбрах какво всъщност означава чак когато моят приятел Уо ме светна как перката на лодка буквално обръща кожата на лицето, докато отдолу цъфне червено месо. Схващаш ли? А най-хубавото е, че този метод е патент на мафията. Хората, естествено, ще се питат какво ли са сторили тези двамата, та да разгневят така подземните босове, но така и няма да получат отговор, нали? Най-малко от теб, защото ти ще се оперираш безплатно и ще получиш пет милиона долара, за да ми кажеш къде са. А ти си врял и кипял в минаването в нелегалност, променянето на самоличността и прочее, нали?

Ивар Лъокен гледаше как мърдат устните на Йенс и чуваше ехото от друг глас в далечината. Думи като перка, пет милиона, самоличност прелитаха покрай него. Никога не се беше имал за герой и нямаше особено желание да умира геройски. Но правеше разлика между правилно и грешно и — в границите на възможното — винаги се бе стремил да постъпва правилно. Никой освен Бреке и Уо нямаше да знае дали е посрещнал смъртта с вдигната глава, или не; на чаша бира сред ветераните в разузнаването или във Външно никой нямаше да споменава стария Лъокен. Всъщност не му и дремеше дали ще го споменават. Не жадуваше следсмъртна слава. Животът му бе протекъл като ревностно пазена тайна и му се струваше някак закономерно и да умре тайно. Но макар да се беше отказал да превръща кончината си в поредния си жизнен подвиг, Лъокен съзнаваше, че даде ли на Бреке каквото иска, ще постигне само едно: по-скорошна смърт. А той вече не изпитваше болка. Не си струваше. Дори да беше чул подробностите от предложението на Бреке, пак нищо нямаше да се промени. Нещата щяха да си останат същите. Защото мобилният му телефон, затъкнат в колана, зазвъня.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хари понечи да затвори, но чу щракване и нов сигнал за свободно. Схвана, че повикването му се пренасочва от домашния номер на Льокен към мобилния му. Изчака седем прозвънявания, накрая се отказа и благодари на момичето с плитки, навити на рогчета, задето му бе услужило с телефона.

— Възникна проблем. — Хари се върна в стаята. Лиз си беше събула обувките и най-съсредоточено разглеждаше някакъв мазол.

— Трафикът го е забавил — въздъхна Лиз. — Пустият му трафик.

— Обаждането ми се пренасочи към мобилния, но не го вдига. Това не ми харесва.

— Спокойно. Какво ще му се случи в спокоен град като Банкок? Сигурно си е забравил мобилния вкъщи.

— Допуснах гаф — призна Хари. — Казах на Бреке, че тази вечер имаме среща и го помолих да разбере кой стои зад „Елем Лимитид“.

— Какво си направил? — Лиз мигом свали краката си от масата.

— Мамка му! — Хари удари с юмрук по масата и чашите подскочиха. — Искрах да го пробвам как ще реагира.

— Да го пробваш? За бога, Хари, това да не ти е игра!

— Уговорихме се да му се обадя от мястото на срещата и да се срещнем в „Лемън Грас“.

— Ресторантът, където бяхме с теб?

— Съседният. По-добре там, отколкото да ни устрои засада в дома си. Ние сме трима, мислех си, и си представях арест а ла Уо.

— И взе, че го подплаши, като спомена „Елен Лимитид“? — простена Лиз.

— Бреке не е глупак. Отдавна е надушил клопката. Пак ме подпита да не съм се разколебал да му стана кум. Искаше да провери дали съм му хванал спатиите.

— Що за комплексарско мерене на мускули! — изсумтя презрително Лиз. — Ако си вложил емоции в отношенията си с него, отърси се от тях. По дяволите, Хари, мислех те за по-голям професионалист.

Хари не отговори. Даваше си сметка колко права е Лиз. Беше се проявил като пълен аматьор. Защо, за бога, му трябваше да споменава „Елем Лимитид“? Имаше купища други предлози да повика Йенс на среща. Навярно в думите на Бреке, че някои хора си падат по риска заради самия риск, се съдържаше доза истина. Явно Хари влизаше в категорията на патологично хазартните типове, тъй презирани от Бреке. Не, не го бе поблазнил самият риск. Или поне бяха намесени и други фактори. Веднъж, на въпроса защо не стреля по яребиците, докато са на земята, дядо му отговори: „Не е красиво.“

Тук ли се криеше разковничето към жокера, който Хари бе подал на Бреке? Нима по силата на наследствено усвоена ловна етика Хари бе предпочел да подплаши плячката, за да я свали от въздуха, да ѝ предостави хипотетична възможност да се измъкне?

Лиз прекъсна хода на мислите му.

— И какво ще правим сега, инспекторе?

— Ще чакаме — отвърна той. — Ще дадем още половин час на Лъокен. Не се ли появи, ще се обадя на Бреке.

— Ами ако и Бреке не вдигне?

— Тогава ще звъннем на началника на полицията и ще вдигнем всички на крак.

Лиз процеди няколко псувни през стиснати зъби.

— Казвала ли съм ти за пътните полицаи?

Йенс погледна екрана на Лъокеновия телефон и избухна в смях. Звъненето замлъкна.

— Хубав телефон си имаш, Ивар. „Ериксон“ добре са си свършили работата, а? На екрана се изписва номерът на човека, който те търси, и ако не искаш да говориш с него, просто не вдигаш. Ако не греша, някой е започнал да се чуди къде се бавиш. Защото едва ли имаш много приятели, които да ти звънят по това време на денонощието, нали, Ивар?

Метна телефона над рамото си. Уо пъргаво отскочи встрани и го улови.

— Разбери чий е номерът и го локализирай. Веднага. — Йенс седна до Льокен. — Ако не получиш лекарска помощ съвсем скоро, нещата ще станат необратими, Ивар.

Стисна ноздрите си с два пръста и погледна към пода, където около стола се беше образувала локва.

— Излагаш се, Ивар.

— Караоке бар „При Мили“ — чу се зад тях на насечен английски. — Знам къде е.

Йенс потупа Льокен по рамото.

— Съжалявам, но се налага да излезем, Ивар. Като се върнем, тръгваме към болницата. Обещавам.

Льокен усети вибрациите от отдалечаващи се стъпки. Очакваше всеки момент да усети въздушната струя, изтласкана от затръшната врата. Въздухът обаче не помръдна. Гласът до ухото му сякаш долиташе отдалече:

— А, да. Съвсем щях да забравя, Ивар. — Горещ дъх лъхна слепоочието му. — Ще ни трябва нещо, с което да ги завържем за коловете в реката. Ще ни послужиш ли с турникета? Ще ти го върна. Имаш думата ми.

Льокен отвори уста и усети как лигавицата в гърлото му се раздира от мощния му рев. Някой друг, а не той, пое командването в мозъка му и той усети как дърпа ожесточено кожените ремъци, докато гледа как кръвта плиска върху масата, а ръкавите на ризата му пият от нея, подгизват и се обагрят в червено. Изобщо не усети въздушната струя от затръшнатата врата.

Някой почука леко по вратата и Хари подскочи.

Неволно направи гримаса, защото видя не Льокен, а момичето с „рогчетата“.

— Вие Хали, съл?

— Да.

— Телефон за вас.

— Какво ти казах? На бас за сто бата, че е попаднал в задръстване — настоя на своето Лиз.

Хари последва момичето до рецепцията и мимоходом забеляза, че има същата гарвановочерна коса и източена шия като Рюна. Загледа се в късите черни косъмчета по тила ѝ. Тя се обърна, усмихна се бързешком и му протегна слушалката.

— Ало?

— Хари? Аз съм.

Хари усети как кръвоносните му съдове се разширяват, докато сърцето му бясно изпомпва кръвта по тялото му. Пое си дълбоко дъх и подхвана спокойно и отчетливо:

— Къде е Льокен, Йенс?

— Ивар ли? Остави се, затрупан е с работа. Направо му се откъснаха ръцете.

По гласа му Хари разбра, че театърът е приключил. Сега говореше Йенс Бреке — онзи Бреке, с когото разговаря за пръв път в кабинета му. Беше се завърнал заядливият, предизвикателен тон на човек, уверен в победата си, ала не иска да се наслади на тържеството си, преди да нанесе смъртоносния удар. Хари се мъчеше да мисли бързо. По каква причина обстоятелствата се бяха развили в негов ущърб? Кое бе обърнало нещата така, че той да изпадне в губеща позиция?

— Чаках да се обадиш, Хари. — Гласът не беше на отчаян човек, а на човек, поел управлението с ръка, небрежно отпусната на волана.

— Ти ме изпревари, Йенс.

— Ами аз май непрекъснато ти вода с една крачка, Хари — засмя се дрезгаво той. — Какво е чувството?

— Изтощително. Къде е Льокен?

— Искаш ли да знаеш какво каза Рюна, преди да умре?

Хари усети мравучкане по челото.

— Не — чу гласа си сякаш отстрани. — Интересува ме само къде е Льокен, какво си му сторил и къде да те намерим.

— Три желаниа наведнъж не са ли малко множко?

Мембраната в микрофона на телефона се разтресе от смеха му. Нещо друго обаче се опитваше да привлече вниманието на Хари, само дето той не си даваше сметка какво. Смехът секна отведнъж.

— Имаш ли представа колко жертви прави човек, за да осъществи такъв замисъл, Хари? Колко усилия хвърля, за да се подсигури и да се застрахова срещу всички рискове, да действа

заобиколно, за да остане чист като сълза? За физическия дискомфорт изобщо не говорим. Самото убийство е едно на ръка, но с него несгодите не се изчерпват. Да не мислиш, че ми беше приятно да търкам нара? Колкото и да не ми вярваш, наистина не понасям да стоя затворен.

— Тогава защо ти беше да предприемаш толкова обходни маневри?

— И преди съм ти казвал: елиминирането на риска си има цена, но си струва усилията. Винаги си струва. Заслужаваше си, например, цялата работа, която ми отвори нарисването на Клипра.

— Ами да си беше спестил затрудненията. Защо просто не ги пречука и не нагласи нещата, все едно е дело на мафията?

— Разсъждаваш като неудачниците, които преследваш в качеството си на полицаи, Хари. Вие сте като патологично хазартните типове. Не мислите в дългосрочен план. Можех, разбира се, да убия Молнес, Клипра и Рюна по много по-прост начин и да се погрижа да не остават следи. Но пак нямаше да се отърва от подозрения. Защото когато вляза във владение на състоянието на Молнес и на „Пуридел“, щеше да стане очевидно, че съм имал мотив да убия и тримата, нали? Три убийства и един-единствен човек с интерес от тяхната смърт. Дори полицията щеше да събере две и две, не мислиш ли? Даже да не разполагате с уличаващи доказателства, бихте могли сериозно да ми вгорчите живота. Затова се наложи да режисирам алтернативен сценарий, в който един от мъртъвците да е виновникът. Развързката не биваше да е нито твърде сложна за вашите умове, но пък твърде елементарна, а такава, че да ви се стори съвсем приемлива. Всъщност ми дължиш благодарност, Хари. Ако не бях аз, как щеше да се изявиш като талантлив детектив, погвайки Клипра, а?

Хари слушаше с половин ухо. Върна се една година назад. Тогава също чуваше глас на убиец по телефона. Онзи път водата на заден план бе издала местоположението му, а сега зад гласа на Бреке долиташе слаба музика, която можеше да звучи къде ли не.

— Какво искаш, Йенс?

— Какво искам ли? Ама наистина, какво искам всъщност? Да си побъбрим, предполагам.

„Да ме забавиш — поправи го наум Хари. — Искаш да ме забавиш. С каква цел?“ Потракваха електронни барабани, пищеше

кларнет.

— Но ако те интересува по-конкретно, обадих се само да ти кажа...

I Just Called To Say I Love You! Хари позна песента по инструментала.

— ... че на колежката ти някоя и друга козметична корекция по лицето няма да ѝ е излишна. Ти как мислиш, Хари? Хари?

Увисналата на шнура слушалка се люлееше наляво-надясно над пода.

Докато тичаше по коридора, Хари усети сладкия прилив на адреналин, като след инжекция. Момичето с „рогчетата“ отстъпи стреснато към стената, когато той пусна слушалката, извади пистолета „Рюгер“ от кобура на глезена и го зареди с едно движение. Дали го чу, че ѝ заръча да повика полиция? Сега нямаше време да мисли за това. Ритна първата врата и над мушката му изникнаха четири изплашени лица.

— Простете.

В следващата стая едва не натисна спусъка, но навреме си даде сметка какво всъщност вижда: наред пода дребен тъмнокож тайландец в сребрист костюм и слънчеви очила стоеше широко разкрачен. Човекът имитираше Елвис Пресли, макар текстът на „Hound Dog“ да заседна в гърлото му.

Хари огледа коридора. Имаше общо към петдесет стаи. Да се върне ли за Лиз? Някъде в главата му се бе задействала аларма, но обремененият му мозък се бе опитал да я изключи. Сега изведнъж тя прозвуча силно и ясно: Лиз! По дяволите, Йенс действително бе успял да го забави.

Хукна по коридора и зад ъгъла видя отворената врата на тяхната стая. Вече не мислеше, не се боеше, не се надяваше, просто тичаше и знаеше, че е преодолял задръжките, възпиращи нормалните хора да убиват. Това не беше кошмар. Този път не тичаше във вода към живота. Влетя през вратата и видя Лиз, сгърчена зад дивана. Понечи да се завърти, но закъсня. Нещо го цапардоса по бъбреците, изби му въздуха и в следващия миг стисна гърлото му. Видя намотания кабел на

микрофона отпред. Миризмата на кърви от дъха на нападателя лъхаше на талази.

Хари блъсна слепешката с лакът назад, удари нещо, чу се стон.

— *Тай* — прозвуча нечий глас, а от забития точно под ухото му юмрук му се зави свят.

Поправката на щетите от новополучената контузия в челюстта щеше да му излезе много скъпо. Примката около врата му се стегна. Опита се да подпъхне пръст под кабела, но без успех. Изтръпналият му език изскочи от устата, сякаш някой го буташе отвътре. Нищо чудно и да се размине със солената сметка при зъболекаря. Вече започна да му причернява.

Мозъкът му набъбна в главата. Не издържаше. Опита да се предаде на смъртта, но тялото не се предаваше. Машинално вдигна ръка нагоре, ала този път нямаше кепче, което да го спаси. Оставаше му само да се моли. Както се молеше за безсмъртие на площад „Сиам“.

— Пусни го!

Примката се поразхлаби и кислородът нахлу в дробовете му. Още, искаше още! Въздухът в стаята не достигаше. Дробовете му заплашваха да изскочат от гърдите.

— Пусни го! — Лиз се беше надигнала на колене и се прицелваше със своя „Смит и Уесън“ 650.

Хари усети как Уо се сви зад него. Пак опъна кабела, но междувреме Хари бе успял да пъхне лявата си ръка между примката и гърлото си.

— Гръмни го — едва изхриптя той.

— Пусни го веднага! — Зениците на Лиз бяха почернели от страх и гняв. Кървава струйка се стичаше от ухото по ключицата ѝ надолу в пазвата.

— Няма да ме пусне. Стреляй — задавено повтори той.

— Веднага! — извика Лиз.

— Стреляй! — изрева Хари.

— Млък! — Лиз се олюляваше.

Хари се облегна на Уо. Все едно се опря в стена. Очите на Лиз се насълзиха, главата ѝ клюмаше. Хари познаваше симптомите. Беше получила тежко мозъчно сътресение. Нямаше време за губене.

— Лиз, чуй ме!

Примката се стегна и Хари усети как кабелът разпаря кожата на ръката му.

— Зениците ти са разширени, изпадаш в шок! Чуй ме, Лиз! Стреляй, докато още можеш! Ще припаднеш всеки момент!

От устните ѝ се откъсна хрипкав смях.

— Върви по дяволите, Хари! Не мога! Не...

Кабелът потъна в месото му, все едно в масло. Той се опита да свие ръка в юмрук, но никакви нерви явно бяха прекъснати.

— Лиз! Погледни ме, Лиз!

Тя мигаше на парцали и го гледаше замаяно.

— Няма как да сбъркаш, Лиз. Пълен абсурд е да вземат такива гиганти в армията. Погледни го само тоя великан, Лиз. Виждала ли си по-голяма мишена? Няма как да не го улучиш! Само гледай да не надупчиш и мен.

Тя го гледаше с отворена уста. После свали пистолета и избухна в смях. Хари се опита да спре тръгналия напред Уо, но как се спира локомотив? Нещо избухна в лицето му и двамата се стовариха върху Лиз. По нервите му протече пронизваща болка, нова болка, пареща. Долови парфюма ѝ; тялото ѝ поддаде, когато Уо ги затисна към пода с цялата си тежест. Гърмежът отекна през отворената врата по целия коридор. После всичко утихна.

Хари дишаше. Лежеше, приклещен между Лиз и Уо, но усещаше как гърдите му се повдигат. Значи беше жив. Нещо капеше. Опита се да изпъди болезнения спомен за студените солени капки от мокрото въже по палубата в Сидни. Сега нямаше време за това. Намираше се другаде. Сега капките падаха върху челото на Лиз, върху клепачите ѝ. Пак чу смеха ѝ. Тя отвори очи: два черни прозореца с бели рамки върху червена стена. Дядо му удря с брадвата — сухи, глухи удари, тупването на дървото по утъпканата земя. Небето синее, стръкчетата трева гъделичкат ушите, прелита чайка и се изгубва от полезрението му. Спи му се, но цялото му лице гори и пламти, усеща миризмата на кожата си и на барута, набил се в порите.

Със стон се претърколи от човешкия сандвич. Лиз продължаваше да се смее с облещени очи. Не я спря.

Преобърнало Уо по гръб. Лицето му беше застинало в изненадана гримаса. Устата — полуотворена в протест срещу черната дупка в челото. Капките продължаваха да се чуват. Обърна се към

стената зад тях и видя, че не е халюцинация. Мадона пак си бе сменила цвета на косата. Плитчицата на Уо се беше залепила за рамката и кралицата на попа се бе обзавела с черен пънкарски бретон, от който капеше нещо като смес от разбити белтъци и боровинков сок. Плъок, плъок, чуваше се от дебелия килим.

Лиз се заливаше от смях.

— Спретнали сте си купон, без да ме поканите? — чу се от вратата. — А аз ви имах за приятели...

Хари не се обърна. Очите му зашариха по пода в отчаяно търсене на пистолета. Сигурно се беше изтърколил под масата или зад стола, когато Уо го удари в гърба.

— Това ли търсиш, Хари?

Разбира се. Обърна се бавно и погледна право в дулото на своя „Рюгер“. Преди да каже каквото и да било, Хари видя, че Йенс ще стреля. Държеше пистолета с две ръце, вече се беше навел напред, за да поеме отката.

Пред очите му изникна образът на Валер, люлее се на стол в „Скръдер“, мокрите му устни лъщят, на устните му играе презрителна усмивка. Ето, с такава прикрито злорада усмивка началничката на полицията ще помоли за едноминутно мълчание в памет на Хари Хуле.

— Играта свърши, Йенс — чу се да казва. — Няма да се измъкнеш.

— Играта свърши? Кой говори така в реалния живот? — Йенс въздъхна и поклати глава. — Прекалил си с клишираните кримки, Хари.

Пръстът му се уви около спусъка.

— Но, какво пък. Всъщност си прав. Играта свърши. Вие дори внесохте още подобрения в плана ми. Изпълнител на мокри поръчки и двама полицаи, загинали в престрелка. Какво да му разследваш на такова местопрестъпление?

Йенс присви едното си око — напълно излишно при прицелване от три метра. „Нулев риск“, помисли си Хари, затвори очи и инстинктивно си пое дъх в очакване на куршума.

Грохотът взриви тъпанчетата му. Три пъти. Играе на сигурно. Гърбът му се удари в стената, после в пода или бог знае къде. Миризмата на барут смъдеше в носа му. Барут. Нищо не разбираше.

Нали Йенс уж стреля три пъти? Не трябва ли вече да е престанал да усеща каквито и да било миризми?

— Проклятие! — извика някой сякаш изпод възглавница.

Димът се разнесе и Хари видя Лиз, седнала, облежната на стената, с димящ пистолет в ръка. С другата притискаше корема си.

— По дяволите, улучи ме! Там ли си, Хари?

„Тук ли съм?“ — запита се той. Спомни си смътно как някой го ритна по хълбока и го обърна.

— Какво стана? — извика Хари, все още наполовина глух.

— Изпреварих го и стрелях. Ранех го. Сигурна съм. Как успя да се измъкне, да му се не види?

Хари се надигна, подпря се, събори чашите от масата и накрая се задържа на краката си. Левият беше изтръпнал. Дали изтръпнал беше точната дума? Попипа крачола си. Оказа се подгизнал. Не погледна от какво. Протегна ръка.

— Дай ми пистолета, Лиз.

По балатума до вратата имаше кръв. Натам. Тръгвай натам, Хуле. Просто следвай „маркировката“. Погледна Лиз. Върху синята ѝ риза, между пръстите, разцъфваше алена роза. По дяволите!

Тя изохка и му подаде пистолета.

— Апорт, Хари.

Той се поколеба.

— Това е заповед, дявол да го вземе!

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Влачеше крака си крачка по крачка с надеждата да не поддаде съвсем. Пред очите му танцуваха звездички, знаеше, че мозъкът търси начин да избяга от болките. Подмина момичето на рецепцията. Тя сякаш позираше за „Вик“ на Едвард Мунк — неподвижна, от устните ѝ не се отрони нито звук.

— Извикай линейка! — изкрещя Хари и тя се събуди от вцепенението си. — Лекар!

И изскочи навън. Вятърът беше утихнал, беше горещо, угнетително горещо. Напреки на шосето стоеше кола, по асфалта личаха спирачни следи, вратата зееше отворена, навън шофьорът ръкомахаше. Сочеше във въздуха. Хари вдигна ръце нагоре и изскочи на платното, без изобщо да се оглежда. Видят ли, че не му пука, най-вероятно ще спрат. На това разчиташе. Керван от сиви силуети на слонове се извисяваше над него върху звездното небе. Мозъкът се включваше откъслечно като развалено автомобилно радио. Самотен тръбен зов изпълни нощта. До краен предел. Хари усети как го засмуква вакуумът от тир, надул клаксон, и едва не смъкна ризата от гърба му, след като обръсва петите му.

Съвзе се. Очите му затърсиха нагоре по бетонните стълбове. Жълт тухлен път. BERTS. Защо не? Изглеждаше донякъде логично.

Желязна стълба водеше към дупка в бетона точно над него, на петнайсет-двайсет метра височина. През дупката виждаше късче от луната. Захапа дръжката на пистолета, усети, че коланът му виси, опита се да не мисли какво ще му причини куршум, разкъсал колан, и се набра по стълбата на ръце. Желязото се вряза в раната, останала от кабела на микрофона.

„Не усещам нищо“ — помисли си Хари и изруга, защото заради кръвта, обвила ръката му като в червена гумена ръкавица, дланта му се хлъзгаше. Качи десния си крак на стъпалото и се оттласна, подобри захвата си и пак се оттласна. Ето че му хвана цаката. Само да не припадне. Погледна надолу. Дали има десет метра? Никакво

припадане! Давай нагоре. Притъмня. Първоначално си помисли, че му е причерняло, и спря да се катери, но погледна надолу, видя автомобилите по шосето и чу как полицейска сирена реже въздуха като циркуляр. Пак вдигна глава. Дупката в края на стълбата почерня. Вече не виждаше луната. Дали се бе заоблачило? От дулото се отрони капка. Поредният манго-дъжд? Хари атакува следващото стъпало. Сърцето му прескочи няколко удара и продължи да бие. Изнемогваше, горкото.

„Какъв е смисълът?“ — запита се той и пак погледна надолу. Скоро щеше да пристигне първата полицейска кола. Йенс сигурно вече се бе спуснал по призрачния път. Обзет от неудържим смях, бе слязъл две преки по-нататък и — хоп! — бе изчезнал в тълпата. Шибаният магьосник от Оз.

Капката потече по дръжката и се провря между стиснатите зъби на Хари.

Едновременно го осениха три прозрения. Първо, ако Йенс го е видял да излиза жив от караоке бара, няма да офейка, а ще се опита да си довърши „работата“ поради липса на избор.

Второ, дъждовните капки нямат сладникав метален вкус.

Трето, не облаци са затулили дупката, а нещо, което кърви.

После всичко пак се завъртя на бързи обороти.

Надяваше се в лявата му ръка да са останали достатъчно незасегнати нерви, за да държи стълбата. Издърпа пистолета от устата си с дясната, видя искри от горните стъпала и чу свиренето от рикошета, нещо щипна крачола му, той се прицели в черната дупка и усети отката по потрошената си челюст, когато откри огън. Горе лумна пламък от дуло на оръжие. Хари изпразни пълнителя си. Продължи да натиска спусъка. Щрак, щрак, щрак на сухо. Проклет аматьор.

Пак видя луната, пусна пистолета и преди той да падне на земята, Хари вече се катереше нагоре. Стигна до края. Шосето, сандъците с инструменти и строителната техника се къпеха в жълта светлина от нелепо голям балон. Йенс седеше върху купчина баластра със скръстени на корема ръце и се люлееше напред-назад, като се кикотеше неудържимо.

— Мамка му, Хари, виж как ме подреди.

Отдръпна ръцете си. Бликеше лъскава черна кръв.

— Значи си ме улучил в черния дроб. Сега има опасност лекарят да ми забрани да пия. Лошо.

Сирените виеха по-силно. Хари се опита да нормализира дишането си.

— Не се впрягай толкова, Йенс. Чувал съм, че конякът в тайландските затвори е отвратителен.

Закуцука към Йенс, хванал го на прицел.

— Е, не се главозамайвай, Хари. Просто малко боли, но не е нещо, което да не може да се оправи с пари.

— Изгърмя си всичките патрони — продължи Хари.

Йенс се засмя и се задави.

— Добър опит, но всъщност само твоите свършиха. Броя точно.

— Сериозно?

— Хе-хе, вече ти казах. Разбирам от числа. С това си вадя хляба. Два за теб и за лесбийката в бара и три по стълбата. Остава ми още един, Хари. За теб е. Струва си да скъташ някой патрон за черни дни.

Хари скъси разстоянието до две стъпки.

— Прекалил си с клишираните кримки, Йенс.

— Прословутата финална реплика.

Йенс направи съжалителна физиономия и натисна спусъка. Чу се оглушително щракване. По лицето му се изписа изумление.

— Само в клишираните кримки всички револвери са шестзарядни. Това е „Рюгер“ SP101. Побира пет патрона.

— Пет? Как така пет? Откъде знаеш?

— С това си вадя хляба.

Хари виждаше сините буркани по шосето долу.

— Най-добре ми го дай, Йенс. Когато видят въоръжено лице, полицаите имат навика да стрелят.

По лицето на Йенс се изписа очевиден смут, но така или иначе подаде пистолета на Хари. Той го затъкна на кръста си. Дали защото револверът — поради разхлабения колан — се смъкна в крачола и отвлече вниманието му, дали от натрупаната умора, или заради пораженческия поглед на Йенс — поне той го разчете така, бдителността на Хари изчезна. Ударът го отблъсна назад. Той се изуми как Йенс е успял да се придвижи толкова светкавично. Левият му крак се подкоси и главата му изтрака върху бетона.

За миг изгуби съзнание. А не биваше. Радиото трескаво търсеше станция. Идвайки на себе си, първо видя лъскав златен зъб. Хари

премига. Не беше златен зъб, а луната се отразяваше в острието на финландски нож. Освирепяло за кръв, то се устреми към Хари.

Впоследствие така и не успя да си отговори на въпроса дали бе действал инстинктивно, или беше вложил конкретен замисъл. Лявата му ръка с разперени пръсти препречи пътя на ножа. Острието потъна безпрепятствено в дланта до самата дръжката. Хари си отдръпна ръката и ритна със здравия си крак мястото, откъдето бликаше черната кръв. Йенс се прегъна надве, изохка и се строполи странично в пясъка. Хари се надигна на колене. Опрял колене о брадичката си, Йенс притискаше ръце към корема си. Виеше — от смях или болка, нямаше как да се разбере.

— Мама му стара, Хари. Така боли, че е направо супер.

Той ту стенеше, ту сумтеше, ту се смееше.

Хари се изправи. Огледа забития в дланта си нож. Чудеше се кое е най-умното в случая: да го изтръгне или да го остави, защото в ролята на запушалка спираше обилното кръвотечение. Чу как някой вика по мегафон на улицата.

— Знаеш ли какво става, Хари? — попита Йенс със затворени очи.

— Не съвсем.

Йенс помълча, докато събере сили:

— Ще ти обясня. Днес раздават заплатите на десетки политици, юристи и съдии. Проклет да си, Хари, това ще ми излезе солено.

— В смисъл?

— Ами в смисъл... Пак ли ще ми се правиш на голям моралист? Всичко може да се купи, стига да имаш пари. А аз имам. Пък и... — той се задави — ... двама-трима политици с интереси в строителния бранш не искат BERTS да се провали.

— Дотук с игричките, Йенс — поклати глава Хари. — Този път номерът няма да мине.

Йенс оголи зъби в нещо средно между усмивка и страдалческа гримаса.

— Да се хванем ли на бас?

„Махай се отгук — заповяда си Хари. — Не прави нищо, за което ще съжаляваш, Хуле.“ Погледна си часовника по професионален навик. Час на ареста за доклада.

— Да те питам нещо, Йенс. Според Кръмли съм издал твърде много, като съм ти подхвърлил за собственика на „Елем Лимитид“. Сигурно е права. Но ти отдавна знаеш, че съм те разкрил, нали?

— От известно време. Затова така и не ми стана ясно защо се трепа толкова да ме измъкнеш от ареста. Защо, Хари?

На Хари му се зави свят и той приседна на един сандък с инструменти.

— Ами защо... Сигурно защото подозрението още е дремело в подсъзнанието ми. Или пък съм искал да видя следващия ти ход. Да те подтикна да литнеш на крилата на психопатската си безнаказаност и тогава да те отстрелям. Знам ли. Кое ме издаде?

— Един човек.

— Невъзможно. До тази вечер не съм споделял подозренията си с никого.

— Един все пак се досети, че знаеш.

— Рюна ли?

По бузите на Йенс минаваха конвулсии, а от ъглите на устата му излизаше бяла пяна.

— Рюна притежаваше интуиция. Аз предпочитам думата „наблюдателност“. Трябва да се научиш да бъдеш по-потаен, Хари, да не разкриваш мислите си пред врага. Защото е невероятно колко неща е готова да издаде една жена, когато заплашиш да ѝ отрежеш онова, което я прави такава. Защото тя бе станала зряла жена, нали, Хари? Ти...

— Какво заплаши да ѝ сториш?

— Дай отрежа зърната на гърдите. Как ти се струва?

Хари вдигна лице към небето и затвори очи, сякаш очакваше да завали.

— Нещо лошо ли казах, Хари?

Хари усети как в ноздрите му нахлу горещ въздух.

— Тя те чакаше, Хари.

— В кой хотел отсядаш, докато си в Осло? — прошепна Хари.

— Рюна беше убедена, че ще дойдеш да я спасиш. Хари знае кой ме е отвлякъл — повтаряше тя. Цивреше като сополанка и размахваше протезата си. Голям майтап. После...

Звук от тресящ се метал. Зън, зън. Полицайте се качваха по стълбата. Хари погледна ножа, пронизал ръката му. Не. Огледа се.

Гласът на Йенс стържеше в ухото му. Усети приятно гъделичкане в стомаха си, в главата — леко шумолене като опиянение от шампанско. Не го прави, Хуле, не се поддавай. Но той вече усещаше екстаза от свободното падане. Престана да се противи.

След втория ритник ключалката на сандъка с инструменти се строши. Къртачът беше „Вакер“, лек, не повече от двајсет килограма, и се включи веднага щом натисна копчето. Челюстите на Йенс се хлопнаха рязко, очите се разшириха, когато постепенно започна да се досеща какво предстои.

— Хари...

— Отвори уста!

— Недей...

— Кажи „ааа“!

Ревът от подскачащото желязо заглуши врявата на трафика долу, каканижещия мегафон и дрънченето на металната стълба. Хари отпусна тежестта на тялото си напред, с разкрачени крака, с лице, все още обърнато към небето и затворени очи. Валеше.

После рухна ничком върху пясъка. Гледаше небето, лежеше на плажа. Тя го помоли да ѝ намаже гърба, имала много чувствителна кожа. Не искала да изгори. Не искала... Подкреплението се изкачи. Разнесоха се викове, тропот на ботуши по бетона и гладкото щракване при зареждането на пистолети. Отвори очи. Заслепи го насочен към него фенер. Човекът, който го държеше, го отмести и Хари позна силуета на Рангсан.

Усети миризмата на собствената си жлъчка и съдържанието на стомаха му мигом изпълни устата и носа.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лиз се събуди с ясното съзнание, че като отвори очи, ще види жълтия таван с Т-образната пукнатина в мазилката. Взираше се в него от две седмици. Заради фрактура на черепа ѝ бяха забранили да чете и да гледа телевизия. Можеше единствено да слуша радио — и то не по цял ден. Огнестрелната рана щяла да заздравее бързо, увериха я лекарите, не били засегнати никакви жизненоважни органи.

Поне не жизненоважни в нейния случай.

Един ден в стаята влезе лекар и я попита възнамерява ли да има деца. Тя поклати глава и не пожела да чуе подробностите. Той ѝ ги спести. По-нататък щеше да има предостатъчно време за лоши новини, сега се опитваше да се съсредоточи върху положителните. Например, че през следващите години няма да работи като регулировчик, а началникът се отби и ѝ позволи да излезе в почивка няколко седмици.

Погледът ѝ се плъзна към перваза. Лиз се опита да завърти глава, но ѝ бяха нахлузили на главата нещо като нефтена платформа, която ѝ пречеше да движи врата си.

Открай време не обичаше да стои сама. Сега това ѝ тежеше. Вчера Тоние Виг ѝ дойде на свиждане и попита знае ли къде се губи Хари. Откъде да знае Лиз? Беше лежала в безсъзнание, а не притежаваше телепатични способности. Лиз обаче схвана, че притеснението на Виг не е само от професионални подбуди, и прояви тактичност. Ще се появи все някога, успокои я тя.

Тоние Виг изглеждаше толкова самотна и изгубена, все едно току-що бе разбрала, че е изпуснала последния влак. Щеше да се съвземе все някак. Изглеждаше борбена натура. Определиха тя да наследя поста на Атле Молнес и встъпваше в длъжност през май.

Някой се прокашля. Лиз отвори очи.

— Как е? — попита дрезгав глас.

— Хари?

Щракна запалка. Лиз усети миризмата на цигарен дим.

— Значи се върна, а?

— Бдя зорко.

— С какво се занимаваш?

— Експериментирам. Опитвам се да открия оптималния начин да стоиш в безсъзнание.

— Казаха, че си напуснал болницата по собствено желание.

— Повече нямаше какво да направят.

Лиз се засмя предпазливо, изпускайки поетапно въздуха на малки порции.

— Какво каза той? — попита Хари.

— Бярне Мьолер ли? В Осло валил дъжд, май пролетта щяла да подрани. Иначе всичко си било постарому, помоли да ти предам. Всички били щастливи и доволни и дишали с облекчение. Турхиос се отби с цветя да пита за теб. Помоли ме да ти поднеса поздравленията му.

— Какво каза Мьолер? — повтори Хари.

— Добре, де — въздъхна Лиз. — Предадох му молбата ти. Той провери.

— И?

— Наясно си колко малка е вероятността Бреке да е замесен в изнасилването, нали?

— Да. — Лиз чу как тютюнът изпука, когато Хари опъна силно цигарата.

— По-добре забрави за този случай, Хари.

— Защо?

— Бившата на Бреке отрече да е проявявал агресия. Зарязала го, защото ѝ бил скучен. Нямамо друга причина. И... — Лиз пое дъх — ... Бреке дори не е било в Осло, когато се е случило онова със сестра ти. Съжалявам.

Лиз чу как цигарата падна, а гумена подметка я разтри върху каменния под.

— Е, исках само да проверя как си.

Краката на стола одраскаха пода.

— Хари?

— Тук съм.

— Последно: обещавай да се върнеш. Не излизай в нелегалност.

Чу как той си пое дъх.

— Ще се върна — обеща беззвучно, все едно му беше дошло до гуша от повтарянето на този рефрен.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Видя как пращинките танцуват в самотна ивица светлина, процеждаща се през процепа на дървения под. Ризата се бе вкопчила в тялото му като жена, изплашена от изстрели. Потта пареше върху устните му. От зловонния пръстен под му се гадеше. Но му подадоха лула. Нечия ръка нагря иглата и натъпка в лулата топчица черна смолиста субстанция. Хари подържа лулата над пламъка на спиртника и обстановката прие по-закръглени очертания. Първото дръпване съвсем притъпи дискомфорта. След второто те се появиха: Ивар Льокен, Джим Лав и Хилде Молнес. След третото — и останалите. Един обаче липсваше. Вдиша дима в дробовете си, задържа го, докато доби усещането, че ги е изпълнил до пръсване, и най-сетне дойде и тя. Стоеше на вратата на верандата, а слънцето огряваше едната страна от лицето ѝ. Две крачки и полетя във въздуха, черна и с грациозно извито тяло. Съвсем, съвсем бавно описа мека дъга, разкъса водната повърхност с нежна целувка и потъна, а водата възстанови целостта си. Разнесе се слабо бълбукане, вълна блисна в ръба на басейна. После всичко утихна. Небето пак се отрази в зелената вода, все едно момичето изобщо не бе съществувало. Хари дръпна за последно, отпусна се на бамбуковата рогозка и затвори очи. Чу блисъците от загребвания на плувец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.